

పుట్టుక 2 - 8 - 1924

విద్య బి. ఏ. దాకా.

కుటుంబ వియంత్రజాలో శిక్షణ.

మహిళోద్యమ కార్యకర్త, నక్త,
బహుగ్రంథకర్త.

మల్లాది సుబ్బమ్మ

రచయిత్రి పుట్టింది, మెట్టింది సనాతన హిందూకుటుంబంలో. విద్యా విజ్ఞానా లెరుగని సామాన్య గృహిణిగా 30 సం॥ జీవితాన్ని సాగించారు. 38 వ ఏట మెట్రిక్ పాసయినారు. పి. యు. సి పూర్తయి బి. ఏ. చేసిన తర్వాత జిల్లా కుటుంబ వియంత్రజ గౌరవ ప్రచారకులుగా చేరారు. తన విద్యార్థును పెంచుకుంటూ స్త్రీ జనాభ్యుదయానికి ప్రాముఖ్యత ఇవ్వసాగారు. ఎం. ఎన్. రాయ్ ప్రతిపాదించిన నవ్యమానవవాద సిద్ధాంతాన్ని చేపట్టి భారతదేశంలోను, తెలుగునాట ఆ ఉద్యమ కృషి కొనసాగిస్తున్నారు. హేతువాద ఉద్యమవాగ్దానికి దోహదం చేస్తున్నారు. మహిళాభ్యుదయ సంస్థ అధ్యక్షులుగా వుంటూ స్త్రీల సమస్యలపై పెమినార్లు, చర్చా వేదికలు నిర్వహిస్తున్నారు. అభ్యుదయ వివాహ వేదిక స్థాపించి దానివైరెక్టరుగా అనేక కులాంతర, మతాంతర, వరకట్న రహిత వివాహాలు చేస్తున్నారు. మహిళలకొక గ్రంథాలయాన్ని నెలకొల్పారు. తన ధనంతో 'మల్లాది సుబ్బమ్మ ట్రస్టు'ను ఏర్పించారు. వైవాహిక, కుటుంబసలహా కేంద్రం ఫౌండర్ సెక్రెటరీగా వుంటూ యువకకు సలహాలిస్తూవుంటారు.

రచన, ప్రబోధం, సేవాకార్యక్రమం ఈ మూడు ఆమెకు జీవగణ్ఠాలు. ఆమె వ్రాసిన 180 వ్యాసాలు 9 సంకలనాలుగా వెలువడ్డాయి. 5 నవలలు 1 కథాసంకలనం వెలుగుచూచాయి. ఇస్తాం: స్త్రీలు; క్రైస్తవం: స్త్రీలు అనే విమర్శనాత్మక గ్రంథాలు ప్రచురితమైనాయి. ఇంగ్లీషులో మూడు పుస్తకాలు ప్రచురింపబడ్డాయి. స్త్రీ జన ప్రబోధంపై వందల ఉపన్యాసాలు, చర్చలు, రేడియో టీ వి. ప్రసంగాలు చేశారు. తన శ్రమ, డబ్బు, కాలము నద్వివియోగం చేస్తూ ఎప్పుడూ 'బిజీ'గా వుండాలనేదే సుబ్బమ్మగారిద్వేషం. నలుగురు పిల్లలతల్లి; అఖిలభారత హ్యూమనిస్టు సంఘ అధ్యక్షులు శ్రీ. ఎం. వి. రామమూర్తి ఈమె భర్త. 1978 లో యూరప్ పర్యటించి వచ్చారు.

బంగారు సంకెళ్ళు

మల్లెశాసన శిల్పము

ప్రజాస్వామ్య ప్రచురణలు ప్రైవేట్ లిమిటెడ్

9, ఎం. ఐ. జి. హెచ్. కాలనీ, మేహదీపట్నం,

హైదరాబాద్-500 028

ప్రజాస్వామ్య పరిచరణలు నెం. 313

బంగారు సంకెళ్ళు

రచన: మల్లాది సుబ్బమ్మ

ప్రథమ ముద్రణ 1984

పేజీలు 2000

© మల్లాది సుబ్బమ్మ ప్రస్తుతి.

వల్లిపర్తి:-

ప్రజాస్వామ్య పరిచరణలు (ప్రై) లిమిటెడ్

హైదరాబాద్ - 500 028

ఫోన్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్:-

వికాసం

9, ఎం. ఐ. జి. హెచ్. కాలనీ,

మెహదీపట్నం, హైదరాబాద్

ఫన్: 500 028 ఫోను: 31423

వెల రు. 25-00

ముద్రణ :

లిబర్టీ ప్రింటర్స్

చీరాల - 523 155

విషయ సూచిక

పేజీ నెం

1. ముందుగా నాతో ముచ్చటిస్తారా?	1
2. ఆడవారికి ఆస్తి హక్కు	
ది 2-8-83 ఆంధ్రప్రదేశ్ వారి ప్రధమ బహుమతి	
రు 1000 - 00 పొందినవ్యాసం	3
3. మనది మనువువుట్టిన దేశమేమిటి?	5
4. క్రైస్తవంలో స్త్రీల బానిసత్వం	9
5. నేటి మహిళల దృక్పథం మారుతోందా?	14
6. విడాకులు స్త్రీలసమస్య?	19
7. జాతీయ సునర్నిర్మాణంలో స్త్రీ పాత్ర	23
8. కుటుంబనియంత్రణ : మహిళాసంఘాలు	27
9. స్త్రీల సమస్య : శాస్త్రీయ అవగాహన	31
10. మన వివాహవ్యవస్థ : నాడు, నేడు	36
11. సిక్కుల ధర్మశాస్త్రం : స్త్రీలకు మధ్యయుగాల వారసత్వం	43
12. కామన్ సెవిల్ కోడ్ : స్త్రీలు	48
13. కన్య తల్లి అయితే	56
14. ఆమె శరీరంపై హక్కు ఆమెదే	61
15. గర్భస్రావము స్త్రీపట్ల నేరమా?	65
16. 'మెనోపాజ్'	71
17. స్త్రీ విముక్తి సిద్ధాంతాలు	76
18. భారతనారీ ఆదర్శం	85

ముందుగా నాతో ముచ్చటిస్తారా?

“No Nation can survive half slave and half free” అన్నాడు అబ్రహం లింకన్. ఆనాడు బానిసవ్యవస్థ గురించి లింకన్ మహాశయుడు చెప్పినమాట నాటినుండి నేటివరకు స్త్రీ పట్ల నిజమైంది. భారత స్త్రీ స్థానం చాలా పవిత్రమైనదని, పూజనీయమైనదనే భావం ప్రబలంగా వుంది. ఏ ఒక్క రాజ్యాధినేతనో, ఏ ఒక్కరిదరి విదుషీమణుల పేర్లనో ఉచ్చరిస్తూ ఇది దేశ స్త్రీలందరికీ పరిస్తుందని వాదిస్తారు. ఇది వట్టికల్ల. ఆనాడూ, ఈనాడూ కూడా 99 శాతం స్త్రీలు పురుష దురహంకారం క్రింద అణగి మణగి వుంటున్నారనేది నగ్నసత్యం. ధనం, ధన్యం, ఇల్లు, పొలం లాగానే స్త్రీనికూడా తమ అస్తిగా పరిగణించడమనేది సత్యదూరం కాదు. తరతరాల స్త్రీ అణచివేతవల్ల స్త్రీ స్థానం ఇలా దిగజారింది. సనాతనభావాల, మతం ఆమెపై వికలాటహాసం చేసినై. అత్యవిశ్వాసంలేని పరాదీన బ్రతుకులో రక్షణే శరణ్యమని విశ్వసించింది. అలా ఆమె ఆ బంధాలలో మురిసిపోయ్యేది. అవి బంగారు సంకెళ్ళని తెలియనిస్థితే భారతనారీ పరిస్థితి. ఇంతవరకు తమ బంగారు అభరణాలను, వస్తువాహనాలను, ఇతర అస్తిపాస్తులను చూచి ఎంతో ఉప్పొంగి పోయ్యేది. వాటిపై హక్కు భర్తలదని, తాము వాటికి రక్షకులు మాత్రమేనని ఇప్పుడిప్పుడే తెలుసుకుంటున్నారు. అంతేకాక వాటి యెరచూపి తమవల్ల సర్వ పాత్యాలు అనుభవిస్తున్నారని అర్థమవుతున్నది వారికి ఇప్పుడు. జరిగినదంతా కలలని ఇప్పుడిప్పుడే గుర్తిస్తున్నారు. దానికితోడు మహిళా దళాల్లవచ్చి మహిళ్ళల్లో జ్ఞానను రేకెత్తించింది. క్రమంగా తమ బంగారు నగలమధ్య నున్న బంధాలే వారిపాలిట బంగారు సంకెళ్ళయి తమని అధఃపాతాళానికి తోక్కేశాయని గ్రహించారు. తదాది ఆ సంకెళ్ళు గలగలా కొట్టుకోవటం ప్రారంభించాయి. ఇది స్త్రీ విమోచనకు నాందిగా భావించవచ్చు.

ఈ సందర్భంలో సాహిత్యం స్త్రీలలో కనువిప్పు కలిగించే విధంలో రాయాలి. స్త్రీల అంగంగ వర్జనలు చేస్తూ కేవలం విలాసవస్తువుగా చిత్రించే ప్రబంధాల విషసంస్కృతిని నిరసించే రచనలు రావాలి. అలాంటి రాక్షస రచనల స్థానంలో ఆధునిక భావాలు ప్రొది కావాలి. నేటి సాహిత్యం స్త్రీలలో జాగృతి, చైతన్యం

కలిగించాలి. కొల్పనిక జగత్తు విడిచి, నేలమీద నిలిచి వాస్తవాలను చిత్రీకృత పరిష్కారాలను సూచించే రచనలకే విలువ ఇవ్వాలి. అప్పుడే మనలోనున్న అర్ధరహిత సాంప్రదాయాలు, వ్యవస్థీకృత మూఢవిశ్వాసాలు నశిస్తాయి. అలాంటి చిత్తశుద్ధితో సమూల మార్పును కోరే ఒక ఉద్యమాన్ని మనం నిర్మించుకోవాలి. దానికి ప్రతిష్ఠి సిద్ధంగావుండే తన భవిష్యత్తుపై నిర్ణయాలు తానే తీసుకోవాలి మరొకరిపై ఆధారపడి బ్రతికే పద్ధతిని విడనాడాలి. అన్యాయానికి దోషికి వ్యతిరేకత చూపడానికి సిద్ధపడాలి. అలా శ్రీ ఉద్యమాలలోకి దూకిననాడే ఆమె బంగారు సంకెళ్ళు బదలబడలవుతాయి. తన స్థానాన్ని నిలుపుకోగలుగుతుంది.

‘బంగారు సంకెళ్ళ’ లోని నా వ్యాసాలు అన్నీ అనేక వార, పక్ష, మాస, దిన పత్రికలలో ప్రచురితమైనవే. రేడియో ప్రసంగాలు కొన్ని, చర్చవేదికలకు సెమినార్లకు వర్క్ షేప్ గా వ్రాసినవి మరికొన్ని కూడా వున్నాయి. పత్రికలవారందరికీ నాధన్యవాదాలు తెలుపుకుంటున్నాను. ఈ పుస్తక ప్రచురణకు తోడ్పడుచేతాక; నాకనేక సలహాలను అందించి నా ఈ ప్రయత్నానికి తోడ్పడిన నా సహచరులు, జీవిత భాగస్వామి అయిన శ్రీ. ఎం. వి. రామమూర్తి గారికి నేను కృతజ్ఞతలు చెప్పవలసి ఉన్నది.

రచయిత

“మల్లాది”

ఆడవారికి ఆస్తిహక్కు

ఈనాడు అమల్లో వున్న హిందూ వారసత్వ విధానంలో స్త్రీలకు లభిస్తున్న ఆస్తి హక్కులవల్ల వారికి గొప్పగా లాభించేది ఏమీలేదని చెప్పటం అంత కష్టమేమీ కాదు. 1937 చట్టం ప్రకారం భర్త ఆస్తి విధవరాలికి చెందేది. దానిమీద జీవిత కాలపు హక్కు వుండేది. 1956 లో వచ్చిన సవరణల వల్ల ఆ ఆస్తి మీద సర్వహక్కులు భార్యకు సంక్రమించాయి. 56 లో మరో సవరణ వచ్చి ఆమెకు లభించే వాటా నీరుకారిపోయింది. అంటే పిత్రాధికపు ఆస్తిలో భర్త వాటాకు అతని తల్లి, భార్య, ఆడపిల్లలు, మగపిల్లలూ అంతా సమానభాగస్థులైనారు. అందువల్ల సంతానాన్నిబట్టి భార్యకు వాటా తగ్గి సర్వహక్కులూ వచ్చాయి. కుమారుడికి పిత్రాధికంలో భాగం, తండ్రి ఆస్తిలో వాటా రెండూ వస్తాయి. ఈ సవరణవల్ల తల్లికి మాత్రం చాలా తక్కువ వాటా వస్తుంది.

ఇస్లాం చట్టం ప్రకారం సంతానం లేకపోతే తల్లికి $\frac{1}{4}$ వ వంతు ఆస్తి వస్తుంది. బిడ్డలుంటే $\frac{1}{8}$ వ వంతు వస్తుంది. ఇది సర్వహక్కులతో సంక్రమిస్తుంది. మిగతా ఆస్తిలో కూతుళ్ళకు రెట్టింపు కొడుకులకు చెందుతుంది. కనుక ఇస్లాంలో భార్యకు తక్కువ వాటా ఒకటి; కొడుకు వాటాలో కూతురికి సగం మాత్రమే చెందటం మరొకటి. ఈ రెండు విధాల స్త్రీకి న్యాయం జరగడంలేదు.

1925 భారత క్రైస్తవ వారసత్వ శాసనం ప్రకారం భార్యకు మూడవవంతు భాగం వస్తుంది. సంతానంలేని స్త్రీకి సగం వాటాకు హక్కువుంది. దీనివల్ల భార్యకు సర్వహక్కులతో మూడవవంతు వస్తుంది. పైగా కూతురికి కొడుకుకు తేడా వుండదు. కనుక మొత్తంమీద హిందూస్త్రీకి పెద్దగా లాభించడం లేదు. ఇస్లాంలోనూ అంతే. కాకపోతే క్రైస్తవశాసనంలో కూతురివాటాకు, కొడుకు వాటాకూ తేడాలేదు. సమానత్వం వున్నా అసలులో లాభాలు తక్కువ.

ఏ ఏ సదుపాయాలు ఉండాలని చర్చించేముందు ప్రస్తుతం పెచ్చేబిల్లు చూడర, కొడుకులమధ్య తేడా తీసేస్తున్నది. కాని భార్యకు జరుగుతున్న అన్యాయాన్ని తొలగించటంలేదు. పైగా ఈ బిల్లు కేవలం హిందువులకు మాత్రమే వర్తిస్తుంది. ఇతర మతాల స్త్రీలకు న్యాయం జరిగే అవకాశం లేదు. అసలు పిత్రాధికపు ఆస్తిలో పుట్టుకతో ఆస్తిహక్కు తీసేయ్యాలి. ఆ ఆస్తిలో పిల్లలున్నా భార్యకే సగం వాటా చెందాలి. అప్పుడే స్త్రీకి సరియైన న్యాయం జరుగుతుంది. భార్యగా న్యాయం జరిగితే కూతురిగా న్యాయం జరక్కపోయినా ఫరవాలేదు. తల్లి తన బిడ్డలికి న్యాయం చేయకపోదు.

1956 లో ఆమోదించబడిన హిందూ వారసత్వ చట్టాన్ని సవరణ చేస్తుంది నేటి బిల్లు. పిత్రాధికపు ఆస్తిలో ఆడపిల్లకు వాటా లేనందువల్ల వరకట్నాలు పుట్టి అవి

సాంఘిక దురాచారంగా మారిందని, సమానత్వం అనేది మూలికంగా రాజ్యాంగంలో రాయబడింది కనుక సమానత్వం సాధించటానికి అవసరమని, ఈ బిల్లువల్ల వరకట్నం పోతుందని బిల్లులో రాశారు. కుమారునికి పుట్టుకతో ఎంత వాటా వుందో; ఎలాంటి హక్కు వుందో అంతా కూతురికి వస్తుంది ఈ బిల్లువల్ల. మన రాజ్యాంగ చట్టం ప్రకారం పౌరులమధ్య, స్త్రీ పురుషుల మధ్య హక్కుల విషయంలో వివక్షత పాటించరాదు. కనుక ఈ బిల్లు మన సామాజిక వ్యవస్థలో ఒక విప్లవాత్మకమైన మార్పు అనక తప్పదు. ఇది ఆంధ్రులకే కాక అఖిలభారతావనిలో ఈ మార్పు పాటించాలి.

ఈ బిలు చట్టరూపం తాల్చినా వరకట్న సమస్య సమసిపోదు. కట్నం తీసుకోవటం అనేది మనస్తత్వంమీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఆస్తివున్న పిల్లలకు ఆస్తికాక ఇంకా ఏమి ఇస్తావని అడుగుతున్నారు. రెండువేలు సంపాదించే పిల్లకైనా, డాక్టరు, ఇంజనీరు పిల్లకైనా ముడుపు చెల్లించక తప్పడంలేదు. మగాడికి కట్నం పోదాగాను, ఆడపిల్లల తండ్రికి అది జరిమానాగానూ మారింది. మగా ఆడ తేడాలు వల్లే వరకట్న పిశాచం విజృంభించింది. కనుక ఈ బిల్లులు ఆడపిల్లల్ని రక్షించలేవు. కాని ఆస్తిహక్కు స్త్రీలకు చాలా అవసరం. ఆ హక్కు స్త్రీల వ్యక్తిత్వాన్ని రక్షిస్తుంది. మనం హక్కులను ఉపయోగించుకోవాలి. లేకపోతే అవి నశిస్తాయి. చట్టం అంటే అదొక కత్తిలాంటిది. వాడకపోతే అది తుప్పు పడుతుంది. ఏ దైనా మన మానసికవైఖరి మారితేనే కట్నాలు పోతై. అప్పుడే ఈ బిల్లువల్ల స్త్రీలకు లాభం వుంటుంది.

ఈ బిల్లులో కొన్ని లోపాలున్నా ఆస్తి హక్కువల్ల స్త్రీకి కొంతరక్షణ, ఆత్మస్థయిర్యం, వ్యక్తి వికాసం వస్తాయి. ఇలా సవరణలు చేయడంకన్నా పూర్తిగా స్త్రీల అస్తిహక్కుకు ప్రత్యేక చట్టం చేస్తే బాగుండేదేమో: 1956 చట్టం ఆస్తుల (Blending) కలగలుపు సూత్రాన్ని ఈ బిల్లు మార్చలేదు. అంటే ఎవరైనా సంపాదించి కుటుంబాస్తిలో కలిపితే మొత్తం “కోపార్సనరీ” ఆస్తి అవుతుంది. ఈ బిల్లువల్ల కుమార్తె కోపార్సనరీ అయి ఆమె ఆస్తి పుట్టింటి ఆస్తిలో కలిసి పోతుంది. కనుక కూతురి ఆస్తికి కలగలుపుసూత్రం వర్తించదని ఒక నిబంధన ఏర్పరచాలి. ఈ బిల్లు ప్రకటించిన తేది 18-3-83 నుండి ఒక సం॥ వెనుక నుండి అమల్లోకివచ్చినట్లు ఎందుకొనే సవరణ చాలా అవసరం.★ లేనిచో చాలామంది ముందుగానే వంపిణీలు చేసుకున్నట్లు రుజువుచేస్తే కూతుళ్ళకు ఏ మాత్రం ఆస్తి రాదు.

ఒకే వ్యవహార సంహిత ఏర్పడేదాకా వేచి వుండేకన్నా ఇలాంటి విప్లవ లక్షణాలున్న బిల్లులు ఇతర రాష్ట్రాలలో రావాలి. అన్ని మతం స్త్రీలకు కూడా వర్తించే లా శాసనాలు మార్చాలి.

★ ఈ సవరణతో బిల్లు ప్యాసయింది.

(ఆంధ్ర)పత్రికవారి ప్రధమ బహుమతి 2-8-83 న వెయ్యిరూపాయలు పొందిన వ్యాసం)

మనది మనువు పుట్టిన దేశమే తల్లి!

“భారతీయ సంస్కృతి చాలా ఉత్కృష్టమైనది, ఉన్నతమైనది, పవిత్రమైనది” అనే భావం ఈ నాటిదికాదు. 3 వేల సం॥ రాలిగా మన్ని వెంటాడుతున్న వారసత్వం. “ఈ గడ్డపై మనువులాంటి మహాపురుషుడు పుట్టబట్టే స్త్రీలు పతివ్రతలై ఉత్తమ గృహిణులుగా జీవిస్తున్నారు.” అనేభావం ప్రబలంగావుంది. ‘భర్త దుర్వినితుడైనను వ్యభిచారియైనను, దుర్గుణుడైనను భార్య వానిని భగవంతునివలె పూజించవలెను.’ (మను 5-154) జారుడైనా, దుర్బనుడైనా, ‘శాడిష్టు’ అయినా హిందూ స్త్రీకి పతియే దైవమని ఉగ్గుపాలతో రంగరించి పోసింది హిందూమతం. అంతటితో ఆగలేదు. భర్త చెప్పిన చెడుకార్యాన్ని వైతం శిరసావహించటం పతివ్రతా ధర్మమని, భర్త జారత్వాన్ని ఉపశమింపజేసిన సుమతి స్త్రీల కాదర్శమని, భర్త రుణబాధకై తానుఅమ్ముడుపోయిన చంద్రమతి ఉత్తమ సాధ్వీయని బ్రహ్మాండమైన ‘బ్రెయిన్ వాష్’ జరిగింది మన స్త్రీలకు. ధర్మశాస్త్రజ్ఞులు స్త్రీకి యావజ్జీవ పరాధీనతతోపాటు కఠిన నియమాలుకూడా నిర్దేశించారు. గృహ్యసూత్రాలు, ధర్మశాస్త్రాలు, స్మృతులు రచించిన స్మృతికర్తలంతా స్త్రీకి విమలతప్ప హక్కులను ప్రతిపాదించనే లేదు. వారిలో ముఖ్యుడు మనువు. ఆ మను ధర్మశాస్త్ర నిర్వచనాలే సాంఘిక నియమాలై, హిందూమత సంప్రదాయాలై విశిష్ట స్థానాన్ని పొందినై. మతగ్రంథాలన్నీ స్త్రీని వ్యక్తిత్వంలోని ఆటబొమ్మగా చిత్రించాయి. ఈ పురుషాధిక్య సమాజంలో శాస్త్రాలు, చట్టాలు, సాంఘిక కట్టబాట్లు అన్నీ పురుషులే తయారుచేశారు సాంఘిక, ఆర్థిక, రాజకీయ రంగాల్లో స్త్రీలపై పురుషులు నిరంకుశంగా ఆధిపత్యం వహించారు. నిస్సహాయులైన స్త్రీలు బానిస మనస్తత్వంతో వాటిని ఆమోదించటం జరిగింది; ఇంకా జరుగుతోంది. తరతమ బేషాలతో ఇతర మతాలలోను, ప్రపంచం మొత్తంమీదను స్త్రీల పరిస్థితి ఒకలాగేవుంది. దీనికి బోలెడన్ని సాక్ష్యాధారాలున్నాయి.

అనురాగ బంధంచేత కట్టివేయబడిన ఇద్దరు వ్యక్తులుగా సతీవతులనూహించ లేదు హిందూ సమాజం. దాంపత్యమనే బండికి ఇద్దరూ రెండు చక్రాలని పైకి చెప్పాన్ని ఆ బండికి ఒకే చక్రం తిరుగుతోంది అతడే పురుషుడు. స్త్రీయైన ఆ రెండోచక్రం తిరగదు. దాన్ని మొదటిచక్రం ఈడ్చుకెడుతుంది. ఇది జీవిత అనుభవం; కాదనలేని వచ్చినిజం.

భారతదేశంలో స్త్రీలను దేవతలగానో, బానిసలగానో తప్ప మనుష్యులుగా చూడలేరంటాడొక విమర్శకుడు. అది అక్షరాలా నిజం. అయితే మనం ఆ భావాన్ని కొంత మార్చి ఇలా చెప్పకోవచ్చు. దేవతలుగా చూస్తున్నామంటూ బానిసలుగా చూస్తారక్కడ స్త్రీలను. ఇక్కడ మనం గుర్తుంచుకోవాల్సిన విషయం మరొకటివుంది. ఏ తల్లి ఒడిలోనుండి పెరుగుతూ వచ్చారో, ఏ తల్లి భావాలతోనే పెరిగి పెద్దవాళ్ళవుతారో ఆ తల్లుల్ని అజ్ఞానంలో, అవమానంలో వుంచడంవల్ల ఆ నష్టం కేవలం ఆ తల్లులకే పరిమితంకాదు. మొత్తం సమాజమే నష్టపోతుందనేది నగ్నసత్యం. అసలు స్త్రీ లెంతకాలం అజ్ఞానాంధకారంలో కొట్టుకొని వుంటారో అంతకాలం సమాజ ప్రగతి నిర్వీర్యమైపోతుంది. అభివృద్ధి కార్యక్రమాలు కుంటుపడతాయి. భావిపౌరుల భవిష్యత్తు శూన్యమవుతుంది. ముఖ్యంగా పురుషులు సైతం అర్థబానిసత్వంలో పడి వుండక తప్పదు. అంతేకాదు పురుషుల స్వేచ్ఛకూడా మేడిపండులా వుంటుంది. కనుక స్త్రీల విముక్తి అంటే పురుషుల విముక్తినే చేదునిజాన్ని విస్మరించరాదు. ఆఖరికి ఈ దృష్టితోనైనా ఆలోచించి తమ సంకెళ్ళను త్రెంచుకొనే ప్రయత్నం అవస్య కర్తవ్యంగా పురుషులు భావించాలి.

అమ్మాయి పుట్టింది మొదలు అన్నీ సమస్యలే. అసలు సమస్యలనేవి కేవలం ఆడవాళ్ళకో, మగవారికో మాత్రం పరిమితమైనవి కావు. ఒక ప్రత్యేకమైన దేశానికో, కాలానికో మాత్రమే పరిమితమైనవి అంతకన్నా కావు. వివేకం విజ్ఞానం కలవాళ్ళు ఆ సమస్యల్ని ఎప్పటికప్పుడు ఎదుర్కొంటూ పరిష్కరించుకోగలుగుతారు. కాని అనేక కారణాలవల్ల స్త్రీల సమస్యలు చాలా సున్నితమైనవిగానూ, పరిష్కరించుకోటానికి చాలా క్లిష్టమైనవిగానూ, చిక్కుపడిన దారపు ముడిలా వుంటాయి. ఆ చిక్కు ముడి విప్పటానికి ఎంతో మెలకువ, నేర్పు, ఓర్పు వుండాలి. అంతేకాదు అసలు స్త్రీలకు సమస్యలే లేనట్లు పైకి కనపడుతూ అవి అంతర్వాహినిలా, నిగూఢంగా ప్రవహిస్తూ వుంటాయి. అందుకే తమ దాస్యానికి తామే ముగ్ధులైన స్త్రీలు “మాకేం మేము సర్వశౌఖ్యాలు అనుభవిస్తున్నాం; బిడ్డా పాపలతో ‘ఉత్తమ గృహిణి’గా జీవిస్తూ వున్నాం” అంటున్నారు. అజ్ఞానులైన కొందరు గృహిణులు, విద్యావంతులు సైతం తరతరాలుగా తాము తక్కువవారమని, అణగిపడివుండాలి అనే భావదాస్యానికి అంకితమైపోయారు. పురుషాధిపత్యానికి అలవాటుపడ్డ మహిళలు తమకేమి కావాలో, తామేమీ చెయ్యాలో తెలియని అజ్ఞానదళలో పడి కొట్టు మిట్టాడుతున్నారు. సాంఘిక, ఆర్థిక, రాజకీయ సాంస్కృతిక రంగాల్లో రెండవతరగతి పౌరులుగా చలామణి అవుతున్నారు. ఆజ్ఞాంతం ఆధారపడి బ్రతికే ‘పేరానైట్సు’గా జీవితాన్ని వెళ్ళబుచ్చుకుంటున్నారు. ఇంటా, బైటా, రెండోబెంచికే కేటాయించబడుతున్నారు.

చాకిరీజేస్తూ చేతులు చాస్తున్నారు. సంపాదిస్తున్నా అణగి అణగి మణగి బ్రతుకటమే ధ్యేయంగా పెట్టుకున్నారు. అయినా వారికి ఉనికిలేదు. వారి ప్రాణానికి భద్రకలేదు. తమ కట్టుబాటుతో కొన్న భర్త కే తాము దాస్యానికి అర్హత సంపాదిస్తున్నారు. హత్యలు, ఆత్మహత్యలు, సజీవదహనాలు స్త్రీలపై దరహాస నాట్యాలు చేస్తున్నాయి. జీవచ్ఛవాల్లా జీవించే స్త్రీల సంఖ్యలో మార్పులేదు. అయినా అదంతా న్యాయమేనని, పురుషులు అధికులేనని నమ్ముతున్నారని నాటిస్త్రీలు, నేటిస్త్రీలుకూడా. ఇది ఈనాటి స్త్రీజాతి కద.

జరిగిపోయిన దానికి ఎవరో ఒకరిని తప్పుపడుతూ కూర్చోవటం విజ్ఞకకు లక్షణంకాదు; ఇతరులను నిందిస్తూ, తమ లోపాలకు చింతిస్తూ వుంటే ప్రయోజనం లేకపోగా భవిష్యత్తు శూన్యమవుతుంది. అందువల్ల అవమానం పొందుతున్న వాళ్ళే అవమానాన్ని ఎదిరించాలి. సమానహక్కులు కావాలి, కావాలి అని కేవలం వాదించడమేకాక మనంకూడా సంఘంలో ఒక భాగమేనని భావించాలి. మనకూ సంఘనిర్మాణంలో ఒక బాధ్యత వుంది అనే ఆత్మవిశ్వాసంకూడా అలవర్చుకోవాలి. స్త్రీలు విజ్ఞానంతో మానసిక వికాసంపొంది ఆత్మగౌరవంతో మెలగాలి. స్వేచ్ఛ, సమానహక్కులు ఒకరు మరొకరికి ఇచ్చేవికావు; చెయ్యిచాపి పుచ్చుకొనేవి అంతకన్నా కావు.

నేడు స్త్రీలు అనుభవిస్తున్న ఈ అసమానతకు, అపమానాలకుకారణం అజ్ఞానం, అవివేకిం, భావదాస్యం, మూఢ్యాదౌ అనకతవృద్ధు. ఇదికేవలం ఒక్క స్త్రీలలోనేకాదు మొత్తం సమాజంలోనే పాతుకుపోయిన అజ్ఞాన లక్షణం. ఈ అజ్ఞానంనుండి విముక్తి పొందటానికి మార్గం మనం విజ్ఞానవంతులం కావడమే. సాంఘికంగా అవమాన కరమైన స్థితిలో వున్నవాళ్ళు ఎవరైనా చేయాల్సిందిగదే. ఇది చెప్పుకోటానికై తే చాలా తేలిగ్గా వుంటుంది కాని మూడువేల సం॥ రాలనుండి మనలో జీర్ణించిపోయిన వనాతనాచారాలు, డూఢవిశ్వాసాలు మన్ని ఓ పట్టాన విడిచిపెట్టాలి. విద్యావంతులైన స్త్రీలు, ఉద్యోగిణులైన స్త్రీలు ఎంతమంది మానసిక దాస్యవిముక్తి పొందుతున్నారో ఆలోచిస్తే మనకే ఆర్థమవుతుంది. కనుక విద్యా, ఆర్థిక ప్రతిపత్తి మాత్రమే స్త్రీల సమస్యల్ని తీర్చలేవు. మనలో భావవిప్లవం కలగాలి, జాగృతితో కూడిన వికాసం మన్ని మేల్కొల్పాలి. అలా విముక్తులైన స్త్రీ పురుషులు మాత్రమే తోటి స్త్రీ జాతిలో జాగృతి, మార్పు కలిగించగలరు. అలా కానప్పుడు ఈ సమస్య ఇంకా జటిలమై, ప్రమాదానికి దారితీసే అవకాశం లేకపోలేదు.

వ్యక్తి తన జీవితాన్ని సుఖవంతం చేసుకోటానికి తపిస్తాడు. ఆ లక్ష్య సాధనకై మార్గాన్వేషణపరుడవుతాడు. అయితే ఆ సుఖం అనే దానికి అర్థం

మాత్రం ఆవ్యక్తుల దృక్పథాలనుబట్టి వుంటుంది. అసలు జీవితంలో ఏ మాత్రం స్వేచ్ఛలేకుండా సుఖపడటం అనేదానికి అర్థంలేదు. అలాగే జీవితసమస్యలు, విలువల పట్ల ఏ మాత్రం అవగాహన లేకుండా సుఖపడుతున్నాం అనుకోవడం వట్టిభ్రమే. ఈనాటి భారత సమాజంలోని మహిళలు ఇలాంటి భ్రమల్లోనే జీవిస్తున్నారు. ఆ భ్రమ అనే ఊబినుండి ఏ ఒక్కరినీ మరొక్కరు బైటికి లాగలేదు. అలా లాగినందువల్ల ఈ సమస్య మరింత గందరగోళం అవుతుంది కనుక తమకు తామే సమస్యలను పరిష్కరించుకోగల వివేకాన్ని స్త్రీలు పొందగలగాలి. అది చాలా జాప్యతతోనూ, నిజాయితీతోనూ చేయాల్సినవని. అలా జరిగిననాడే మనలో మార్పు వస్తుంది. మన సమస్యలన్నీ పటాపంచలయి పోతాయి. అలాడే మన హక్కులను, కర్తవ్యాలను సైతం విస్మరించలేము. అలాడే సమసమాజ అవిర్భావం, సాంఘిక పురోభివృద్ధి, రాజకీయ దక్షతలకు స్త్రీలు మార్గదర్శకులవుతారు. దానికి తగిన విద్య, వివేకం, భావవిప్లవం, ఆధునికత, సామాజిక అవగాహన స్త్రీలలో ద్విగుణీకృతం కావాలి. ఆ సాధనకై సర్వలం ప్రయత్నిద్దాం.

—

క్రైస్తవంలో స్త్రీల బానిసత్వం

శ్రీ చేసిన తప్పిదం వల్లనే ఈ ప్రపంచంలోని చెడంతా వుట్టిందని బైబిలు విర్వచించింది. కనుకనే క్రైస్తవ మతస్తులు స్త్రీలను వేటాడిన కథలుచెబితే తీరేదికావు. ఏ మతమూ, ఏనాడూ, ఏ దేశంలోనూ స్త్రీని వ్యక్తిగా సమాన ప్రతిపత్తి విస్తారగౌరవించలేదు. ఇక క్రైస్తవమత చరిత్ర పరిశీలిస్తే స్త్రీల దైన్యవస్థ వర్ణనాతీతం. 585 A. D. లో 59 మంది భిషప్పలు మేకన్ (MACON) లో అనలు స్త్రీకి 'ఆత్మ' వున్నదా? అని చర్చించి చివరకి అతికొద్ది మెజారిటీతో వున్నదని ఒప్పుకున్నారుట: అలాగే గ్రీకు చర్చిలో చాలాకాలం తరువాతకాని స్త్రీని వ్యక్తిత్వమున్న మనిషిగానే గుర్తించలేదని చరిత్రలోవుంది. రష్యాలో జనాభాలెక్కలు వ్రాసేటప్పుడు పురుషులను మాత్రమే లెక్కతీసుకున్నారు కాని స్త్రీలను చేర్చలేదు. 1854 లో ఫిలడల్ఫియాలో స్త్రీలహక్కుల మహాసభలో (ఉమెన్సు రైట్సు కన్వెన్షన్) "స్త్రీలకు ఆత్మలున్నాయని రుజువు చెయ్యాలి" అని సవాల్ చేస్తూ, కొందరు అరుస్తూ సభలో అల్లరిచేసి సభను చల్లాచెదరు చేశారు. ఇంగ్లండులో, ఆమెరికాలో స్త్రీలను పశువులలాగా అయిదు దారల్లనుండి అయిదు వేల దారల్లవరకూ అమ్మకం జరిగింది. అలాగే కోపర్నికస్ సిద్ధాంతాన్ని గణిత శాస్త్రరీత్యా సమర్థించిన కెప్లరును కన్నందుకు ఆయనతల్లి ఒక కర్ణపిశాచి అయి వుంటుందని మతస్తులు ఆమెను బిందీచేశారు. ఇలా కర్ణపిశాచులనే మిషన్ క్రైస్తవమతం ఘోషారు కొన్నివేలమంది స్త్రీలను పొట్టన పెట్టుకున్నట్లు చరిత్ర కొరులు అంచనా కట్టారు. ఇంకా మతేతరుల కన్యలను మండలున్న పీఠాలపై కూర్చోపెట్టినట్లు దాఖలాలువున్నాయి. ఇలాంటి అత్యాచారాలు స్త్రీలపై 5, 6 శతాబ్దాలలో జరిపినట్లు చరిత్ర రుజువుచేస్తోంది. బైబిలు స్త్రీనిగురించి ఎలా ఆలోచించిందో తెలియాలంటే బైబిలు చదవాలి. ప్రతిచోటా ఆమెను పురుషుని ఆస్తిగా పరిగణించడం జరిగింది. ఏ క్షణానైనా కోపంవస్తే త్యాగపత్రంరాసి ఇస్తాడుభర్త. అప్పుడామె అతని పిల్లలతల్లి - ఇల్లులేనిది, కుటుంబంలేనిది అవుతుంది.

క్రైస్తవమతంలో స్త్రీలగురించి వివిధ అభిప్రాయాలు, నిర్వచనాలు వివిధమై వున్నాయి. "నేను పెళ్ళాడతలస్తే రాతిలోంచి

విధేయతకల శ్రీని సృష్టిస్తా. ఎందుకంటే శ్రీనిలో విధేయత వుంటుందనే ఆశ నాకులేదు.” అన్నాడు పొర్రెపెంటు మతనిర్మాత నెయింట్ లూథర్. అలాగే అగస్టుకామ్ “శ్రీత్వం అంటే కొనసాగుతున్న శైశవమే” (బుట్టి పెరగదని భావం) అన్నాడు. క్రైస్తవభక్తుకు భార్య పొంగత్యాన్ని కోరేహక్కు ఎప్పుడువడితే అప్పుడున్నదన్నాడు మేరెస్టోపుస్.

బైబిలు పాతనిబంధన పది ఆజ్ఞల (Ten Commandments) లో పదవ ఆజ్ఞలో శ్రీనిను పరిచారికలతో, పెంపుడు జంతువులతో సమానంగా నిర్దేశించారు. శ్రీని పురుషుడి అస్త్రంగా - ఎద్దులు, గాడిదలు, ఇల్లు, పొలంతో సమానమని చెప్పాడు. క్రీస్తు బ్రహ్మచారి; పెళ్ళి అంటేనే అతనికి అసహ్యం. “కొంతమంది జన్మతో నవుంసకులు, మనుష్యులవల్ల నవుంసకులయ్యేవారు కొందరుకాక స్వర్గరాజ్యంకోసం నవుంసకులుగా కొందరు కావాలని చెప్పాడు క్రీస్తు. కేనాలో క్రీస్తుత్పత్తి వివాహపు విందు సందర్భంగా సహాయం అడిగితే “మహిళా: నీతోనాకేంపని” అన్నాడు. క్రీస్తుమతాన్ని యూదు జాతియతనుండి వెలికితీసి వ్యాప్తికి తోడ్పడిన పాల్ “శ్రీని స్పృశించకుండుట పురుషునికి శ్రేయస్సు” అన్నాడు ఇంకా “కన్యకు పెళ్ళిచేయనివాడు శ్రేష్టుడు.” అనికూడాపాల్చెప్పాడు. పాల్బ్రహ్మచారిగా ఉన్నాడు. క్రీస్తుకు చెందినవారు కామవాంఛలు, అభిమానాలతోసహా శరీరాన్ని కృశింపజేయాలన్నాడు. శరీరాన్ని ద్వేషించటమంటే శ్రీని ద్వేషించటమని పాల్భావం. అంటే పురుషుని పతనానికి కారణం శ్రీ. (యూసిల్పండు తినిపించటంవల్ల నరకంలో పడ్డారనిభావం) “ప్రపంచంలోకి అమెవల్లనే పాపం ప్రవేశించింది. అమె అపరిశుద్ధ. కనుక మూరంగా వుంచుము” అలా బోధచేశాడు పాల్.

“ఓ మహిళా: నీవు దుశ్శిస్తూ పిచ్చిదానిలా తీరగాలి. నీవు మానవాళి వినాశానికి కారణభూతం. నిన్ను పురుషులు మరచి పోయ్యేలా నీవు సంచరించాలి. నీవు నరక ద్వారానివి.” అన్నాడు టెర్టులియన్. అసలు వివాహమే మృష్టమైనదన్నాడు జరోమ్. దాన్ని పరిశుద్ధం చేయడం మనవిధి అనికూడా చెప్పాడు. అందుకనే క్రైస్తవులు వివాహాన్ని పవిత్రమత తంతుతో పూర్తి చేస్తారు. పెళ్ళి అపరిశుద్ధమూ, అపవిత్రమూ, కేవలం కామవాంఛ తీర్చుకోటానికే అది సాధనమంటూ తన మర్మావయవాన్ని కోసుకున్నాడు ఓరిగన్. “మానవజాతి నశించినాసరే బ్రహ్మ చర్యాన్ని పాటించాలి” అన్నాడు టెర్టులియన్. “బ్రహ్మచర్యం పాటించేవారు స్వర్గంలో మణుల్లా ప్రకాశిస్తారు. వారి తల్లిదండ్రులు కొంతిలేని నక్షత్రాలుగా

వుంటారని చెప్పాడు ఆగస్టన్. “భర్తకు మీరు విధేయులుగా ఉండండి” అని భార్యలను హెచ్చరించాడు పీటర్. ప్రతిపురుషుడికి, చర్చికి క్రీస్తు ఏలా యజమానియో, భర్త భార్యకు అలా యజమాని. శ్రీ లొంగివుండి మూగగా విద్య గడించాలి. స్త్రీ ఉపాధ్యాయిని కావటంగాని, దురాక్రమణియారా భర్తమీద అధికారాన్ని చలాయించడంగాని నేను అంగీకరించను అన్నాడు పాల్. ఈ భావాలు క్రైస్తవాలకు పరిమితంకాదు. యూదుమతంలో, గ్రీకుదేశంలో, ఈజిప్టు, బెబిలన్, ఇండియాలో చూడ వుండేవి. ఇప్పటికీ అమల్లో లేకపోలేదు.

లైంగిక వాంఛల విషయంలో స్త్రీ పురుషుడికి లోబడి వుండేది. ఉష్ణ దేశాలలో లైంగిక ప్రేరణజాస్తి. అందువల్ల తూర్పురాజ్యాలలో వ్యభిచారవృత్తి నెలకొల్పబడినట్లు పాతనిబంధనలోవుంది. అబ్రహాం తన భార్య సారాను ఇశ్రులకు అద్దెకిచ్చినట్లు; దావీదు సలోమాన్ల అంతఃపురంలో అనేకమంది స్త్రీలుండేవారని చూడవచ్చును. క్రీ.పూ. 694 లో సలొర్ ప్రభుత్వ వ్యభిచారగృహాలను నడిపాడు. క్రీ.పూ. 400 లో పోరింత్ దేశంలో ‘అప్రోనైట్’ దేవతగూడిలో వెయ్యిమంది వ్యభిచారిణులు ఉండేవారు. సమాజంలో గొప్ప పలుకుబడిగలవారు వీరివద్దకు వస్తూపోతూ వుండేవారు. పవిత్రస్త్రీలు, వివాహితలు ముసుగులేనిదే బైటికి వచ్చేవారుకాదు. “సక్రమ సంతానకోసం, గృహ పరిరక్షణకోసం మనం పెళ్ళిచేసుకున్నాం. ప్రతిరోజూ మనకు సేవచేసే నిమిత్తం ఉంపుడుగత్తెలను ఏర్పాటుచేసుకుందాం. ప్రేమ, ఆనందం అందించే సంతోషంకోసం మనం ఉంపుడు గత్తెల దగ్గరికిపోదాం.” అని ఏథెన్సునగరంలో లైంగిక సంబంధాలగురించి డెమాస్టనీస్ అనేవ్యక్తి చెప్పాడు. ఈ వ్యభిచారిణులు ‘ఎటైరా’ అనే దేవత సేవ చేసేవారు. స్త్రీలతో సంపర్కం తగదని ఆరిస్టాటిల్ బోధించాడు, కారణం గ్రీకునగరాలు చాలాచిన్నవి. జనం పెరిగితే తమహోదా తగ్గుతుందని. ప్లేటో నగరస్త్రీలందరినీ ఉమ్మడిగా వుంచి అందులో తెలివి అందం కలవారిని ఎన్నుకొని ఉత్తములను కనమని ఆదేశించాడు.

రోమన్ సామ్రాజ్యంలో భర్త భార్యకు గార్డియన్గావుండేవాడు. విడాకుల హక్కు పురుషులకే వుండేది. రోమన్ నగరం ధనవంతమైన కొద్దీ వ్యభిచారగృహాలు బాగాపెరిగాయి. బ్రహ్మచర్య బోధనల్ల వివాహాలసంఖ్య తగ్గింది. క్రీ.పూ. 16వ సం॥లో ఆగస్టస్ అనేరాజు బ్రహ్మచారులను శిక్షించమని ఒకశాసనం చేశాడు. ఇంకా పిల్లలులేని తల్లిదండ్రులకు వారసత్వపు ఆస్తిని సగానికి తగ్గిస్తూ శాసనం

పెట్టాడు. అప్పుడు ప్లాటార్కు అన్నట్లు రోమనులు వారసులకోసం కాకుండా వారసత్వంకోసం వివాహాలాడటం మొదలుపెట్టారు. స్త్రీ పురుషునితో ఒక యేడాది కాపురంచేసినా, ఒకరిని ఒకరు డబ్బిచ్చి కొనుక్కున్నా, పదిమంది సాక్షులెదుట మతగురువు వివాహం చేసినా ఈ మూడురకాల పెళ్ళి చెల్లుతుంది రోమనులకు. యూదుల్లో తండ్రి నియమించిన వరుని కూతురు విధిగా వివాహమాడాలి. వివాహాన్ని మతతంతుముఖ్యం. ఒకపంక సాధువులసంఖ్య, మరొక వైపు వ్యభిచారం పెరిగిన పరిస్థితుల్లో క్రైస్తవం వచ్చింది. ఆనాడు స్త్రీలు క్రైస్తవాన్ని స్వీకరించారు; బోరాలాల్లో పాల్గొన్నారు, త్యాగాలు చేశారు, మరణాలపాలయ్యారు. అనేకమంది రాజులను క్రైస్తవంలోకి మార్చటానికి స్త్రీలు శ్రమపడ్డారు. హంగేరిలో, కాంట్(Cant)లో రాణులుమతాన్ని స్వీకరించారు. కాని క్రైస్తవం స్త్రీలకేమిచ్చింది? పురుషులకు బానిసలను చేసింది. ఇప్పటికీ పెళ్ళిళ్ళలో పదుపుచేత నీకు ఏదేయరానిగా వుంటానని ప్రమాణం చేయిస్తారు.

జమీందార్లు తమకు అర్ధబానిసలుగావున్న వారి వివాహాలు వారే నిర్ణయించే వారు. అంతేకాక మొదటిరాత్రి అనుభవించేవారు. ఆ పిల్లను తెచ్చుకోటానికి వరుడు జమీందారుకు డబ్బుకట్టేవారు. మతాలు వ్యభిచార నిలయాలయినాయి. మత గురువులు ప్రజాకంటకులయినారు. ఉంపుడుకత్తె లేని మతగురువును ఇళ్ళకు పిలిచేవారుకారు. కారణం కుటుంబస్త్రీలను చెడగొడతారని భయం. కాన్స్టెన్సు ప్రాంత బిషప్పు ఉంపుడుకత్తెపన్నుకూడా వేశాడు. ఇదంతా మధ్యయుగపు సమాజ ప్రత్యేక లక్షణం. స్త్రీలు సైన్యంలో పనులుచేస్తూ పురుషసైనికుల అవసరాలు తీర్చేవారు. రాజుకు చెందినా, చర్చికి చెందినా, మున్నిపాలిటీలకు చెందినా వ్యభిచారగృహాలు విరివిగా వుండేవి. లైసెన్సు లేని గృహ వ్యభిచారుల్ని చాగా శిక్షించేవారు. 13, 14 శతాబ్దంవరకూ జమీందార్ల బిడ్డలు ఎచ్చలవిడిగా మానభంగాలు చేస్తూ స్వైరవిహారం చేసేవారు. ఒకవైపు మతగురువుల విషయ లోలత్వం, మరొకవైపు శరీరాన్ని కృశింపజేసే సిద్ధాంతప్రచారం జరుగుతూవుండేది. స్త్రీలు తమకు ఏ విధమైన హక్కులు లేనట్లే ఎంచుకునేవారు. బానిసలు స్వేచ్ఛను వద్దని ఎలా ఎలుగెత్తి అరిచారో అలాగే స్త్రీలు స్వేచ్ఛను కోరనేలేదు.

రోమన్ కేథలిక్కు మత గురువుగావుండి కష్టాలనుభవించిన లూథర్ ప్రొటెస్టెంటు మతాన్ని స్థాపించాడు. లైంగిక ప్రేరణ ప్రకృతి సహజమైనదని లూథరు భావన. భార్యలుగావున్నస్త్రీలు ప్రొటెస్టెంటు మతాన్ని స్వీకరించారు, కాని వారికి లాభించిందేమీలేదు.

కేదలిక్ మతగురువులు తాము అవత్ర జీవితం గడుపుతున్నందున స్త్రీల ప్రవర్తనను చూచి చూడనట్లు ఊరుకున్నారు. ప్రొటెస్టెంటు మతం మతగురువులను పెళ్ళి చేసుకోనిచ్చింది. కానీ, వ్యభిచారాన్ని వివరీతంగా శిక్షించింది. రిఫర్మేషన్ అంటే అతి పవిత్రతాభావం ప్రొటెస్టెంటు మత స్థాపనవల్ల వెలిసింది. అంతకుముందు స్త్రీలు జాతరలో పాల్గొనేవారు. ప్రొటెస్టెంటు మతం వచ్చాక అవి ఆగిపోయాయి. జనాభా పెరుగుతుందనే భయంవల్ల, బ్రహ్మచర్య ప్రచారంవల్ల పెళ్ళిళ్ళ సంఖ్య తగ్గింది. అందువల్ల అక్రమ సంతానం పెరగటం మొనరించింది.

“ స్త్రీ పురుషులు కలిసి సంపూర్ణత్వం సాదిస్తారు. ఒక లైంగికజాతి మరో లైంగిక జాతిని పూర్తి చేస్తుంది ” అన్నాడు ఋత్మన్ ఫిలాసఫర్ కాంట్ (KANT). “బ్రతకాలనే సంకల్పానికి బహిర్గత ప్రకటనే లైంగిక ప్రేరణ ” అన్నాడు షోపెన్ హర్ అనే జర్మన్ ఫిలాసఫర్. “ ఇచ్చయొక్క ఏకాగ్రతే లైంగిక ప్రేరణ ” అని జాన్ మావార్డు అంటే, “ శాసనం అంగీకరించిన, అనుభవంలోకి వచ్చిన దానిసత్యం ఈ నాటి వివాహం.” అన్నాడు మిల్. లైంగిక సంభోగమే కాక ఘోరీయతమైన నన్నిహిత్యం దంపతులు కోరుకుంటారని క్రైస్తవంగాని, ఇతర మతాలు కాని చెప్పనేలేదు.

‘పోపు’ నుండి అనుషుతి వుంటే తప్ప విడాకులకు అవకాశం లేదు. పెళ్ళాడేటప్పుడు ఈ దాంపత్యం నిలుస్తుందా, లేదా, అని మతగురువు ఆలోచించడు. వధువుకి 20 సం || వుండి, వరుడుకి 70 సం || వున్నా వట్టిండుకోడు. కాని పెళ్ళి అయ్యాక ఆ బంధం చెడిపోవటానికి అంగీకరించడు. ఇలాంటి వివాహం స్త్రీకి దానిసత్యం కాక మరేమిటి ?

“ ఏ జాతి చరిత్ర చూచినా ఏమున్నది గర్వకారణం ” అన్నట్లు సామాజిక నీతిని నిర్దేశించే మతం స్త్రీ పురుషుల సంబంధాన్ని, స్త్రీ హోదాను, ఆమె పాత్రను విస్మరించలేదు. క్రైస్తవం ఒకనాటిది కాదు. దానికి మూడువేలయేళ్ళ చరిత్ర వుంది. పాత నిబంధనలోని వ్యవస్థ క్రొత్త నిబంధనలో లేదు. ఆ మాటకొస్తే పాత నిబంధన అంతా ఒకనాటి చరిత్ర కాదు. అది యూదు జాతీయుల పూర్వ చరిత్ర. కనుక ‘పవిత్ర’ గ్రంథమైన బైబిలులో స్త్రీ యెడ వైఖరి మారుతూ వచ్చింది. మొత్తం మీద స్త్రీలను హింసించడమూ, అణచి వేయటం, సొంత ఆస్తిగా చూడటం, దానిసనగా, సేవకురాలిగా చూడటం, అవమానించటం లాంటివి నాటికేనేటికీ విధానంలో తేడాలున్నా మౌలికంగా మారలేదనే దానికి నిదర్శనాలు చాలా వున్నాయి. *

నేటి మహిళల దృక్పథం మారుతోందా?

ఇది విలువల విప్లవమా అన్నట్లు ఈనాడు మనం పరమాణు యుగంలో పయనిస్తున్నాం ఆధునిక యుగంలో జీవిస్తున్నాం. నేటి స్త్రీకి రాజ్యాంగం సమానత్వాన్ని ప్రసాదించింది. శాసనరీత్యా సమాన హక్కులు లభించాయి. పుట్టుకతో అస్తిహక్కు రాబోతుంది. ఇష్టంలేని భర్తతో కాపురం చెయ్యను అనే హక్కు గల తీర్పు వచ్చింది. వైన్ చాన్సర్లగా, జడ్జీలుగా మహిళలను నియమిస్తున్నారు. మహిళా విశ్వవిద్యాలయాలు స్థాపిస్తున్నారు. మాటికి ముప్పై ఉద్యోగాలను స్త్రీలకు కేటాయించాలనే నిర్ణయం జరిగింది. స్త్రీకి ఉద్యోగావకాశాలు పెరుగుతున్నాయి. ఆటల్లో, పాటల్లో బంగారు పతకాలు గెల్చుకుంటున్నాడు. వివిధ రంగాలలో పేల సంఖ్యలో స్త్రీలు పాల్గొంటున్నారు. ఇదంతా స్త్రీల మనుగడకే గొప్ప మార్పు తెచ్చిందనీ, స్త్రీ పురుషులలో తేడాలు, హెచ్చు తగ్గులు లేవనే భావం ప్రబలంగా వుంది. అయితే ఇదంతా మహిళాభ్యుదయమా? మహిళల దృక్పథంలో మార్పు వుందా? అని ప్రశ్నిస్తే ఒక దృష్టితో చూస్తే అవుననవచ్చు, మరో దృష్టితో ఆలోచిస్తే కాదని చెప్పుకోవచ్చు. అంటే మౌలికంగా మారలేదు. రూపంలో మారింది. ప్రైంటింగ్ గాను, నాగరికతగానూ మార్పు వుంది. కాని భావాలలోనూ, సాంస్కృతికంగానూ మార్పు లేదనేది వగ్గు సత్యం. కనుక మారలేదనే దానికి చర్చ అవసరం అవుతుంది.

విజ్ఞానాభివృద్ధివల్ల మన నాగరికత ఆధునిక విధానాలలో పయనిస్తోంది. ఒక నాడు ఎద్దులబండిలో ప్రయాణం చేసిన మనం ఈనాడు కార్లలో, విమానాల్లో తిరుగుతున్నాం. ఏ. సీ లు ఎలెక్ట్రానిక్ పరికరాలు వాడుతున్నాం ఇది గణనీయే, కాని సాంస్కృతికపరంగా ఆలోచిస్తే మానవ విలువలు, ఉద్వేగాలు, లక్షణాలు, ఆచార వ్యవహారాలు మారలేదని చెప్పటం సాహసంకాదు. ఆ గీటురాయితో తూకం వేస్తే నేటి భారత స్త్రీ హోదాక్షుల్లో, వేషభాషల్లో, విద్యా ఉద్యోగనిర్వాహణాల్లో కొంత మార్పు వచ్చింది. అంటే స్త్రీ స్థానం బానిసత్వం నుండి 'షోకేస్' లోని బొమ్మ స్థితికి మారింది. అది నేటి మన నాగరికత ప్రభావవిహ్వమని చెప్పుకోవచ్చు. సాంస్కృతికంగా అంటే భావాల విషయంలో పాతవి పోగుడుకుంటూ, పాతకాలంలో జీవిస్తూ మన సాంస్కృతికని మించింది. ప్రపంచములోనే లేదని డందాలు చెప్పుకోవటం పరిపాటి అయింది. దీనికి నిదర్శనాలేమిటి? అని ప్రశ్నిస్తే ఉదాహరణలు కో కొల్లులుగా వున్నాయి.

వివాహంకో కన్యను దానం చేస్తాడు తండ్రి. అంటే ఆడపిల్లమీద తనకుండే అధికారాన్ని అల్లుడికి దారాదత్తం చేస్తాడన్నమాట. ఈ పెళ్ళిత్ కన్యమీద తండ్రికుండే ఆధిపత్యం భర్తకు సంక్రమిస్తోందన్నమాట. ఆ భావం వుండబట్టే తానెక్కడుంటే అక్కడికి కాపురానికి రావాలనే పిటిషన్ పెట్టే హక్కుకు అస్కారం కలిగింది భర్తకు. ఇక శిశువును కనేసి, పెంచేదీ తల్లి అయినా బిడ్డమీద గార్డియన్ భర్త అవుతాడు. ఆడపిల్ల పుట్టుకనుండి ఆడా, మగా అనే తేడాంతో పెంచబడుతుంది. భార్య పెద్ద అఘోరవని; భర్తకన్నా పెద్దజీతం తెస్తున్నా ఇంటికొచ్చాక బండెడు చాకిరి ఆమె మాత్రమే చెయ్యాలి. ఆమె ఇంటిపని, పిల్లలపని, ఉద్యోగ నిర్వహణలతో సతమతమై పోతుంది. అంతేకాదు ఆమె సంపాదనపై, ఆమె అస్తిపై భర్తకో, తండ్రికో, లేక ఏ అన్నదమ్ములకో హక్కు వుంటుంది. ఆడది మొగుడుని డబ్బు పెట్టి కొనుక్కోవలసిన స్థితిలో వుందంటే మన స్త్రీల పరిస్థితి ఎంత దయనీయమో ఆలోచిస్తారా? వివాహం జరిగేది కన్యల మనుస్సుకూ, మమతకూ కానే కాదు. కట్నాలకు, కులాలకు, వంశానికి, అంతస్తుకూ మాత్రమేనని రూఢిగా చెప్పుకోవచ్చు. అనలు ఆడదంటే ఇలా బట్టకట్టుకోవాలి; ఆలా దొట్టుపెట్టుకోవాలి; తలుపుచాటునుండి తలవంచి సమాధానం చెప్పాలి. ఆమె అబల, అజ్ఞాని, అణగి మణిగి వుండాలి ఆనే సిద్ధాంతాలు బోలెడన్ని వున్నాయి. అలాగే వారి పనులు కూడా అనేక హద్దులకు, పరి మితులకు లోనై పేరుగా వుంటాయి. పైగా భర్త ఆజ్ఞలను తలదాల్చి ఎంతైనా నేను ఆడదాన్ని కదా! కడివెట్టు గుమ్మడికాయ అయినా కత్తిపీటకు లోకువే గదా! అనే సామెతలు చెప్పుకుంటూ; ఆడదై పుట్టాక బిడ్డల్ని పెంచక, ఇంటిపని చెయ్యక, భర్తను తృప్తిపరచక తప్పుతుందా? అది స్త్రీల ప్రధమ కర్తవ్యంకాదా? అని తమకు తామే నచ్చచెప్పుకుంటారు. దీనినే ఇంగ్లీషులో “ఇంబర్నలైజేషన్” అంటారు. అంటే ఈ పురుషాధిక్యత విలువలు, సమాజం నిర్ణయించిన అభిప్రాయాలు, ప్రాచీన సంప్రదాయాలు, ఆచారాలు ఇవన్నీ తమవిగా చెప్పుకొని, సమర్థించుకొని ఆ చిలుక పలుకులు వల్లె వేస్తోంది నారీలోకం.

ముఖ్యమైన విద్య, ఉద్యోగం, వివాహం, హోదాలంటి విషయాలలో స్త్రీల దృక్పథం మారినదా లేదా అనేవే మనకు గీటురాళ్ళు. నేటి స్త్రీ విద్య 20 శాతానికి పెరిగింది. ఇది ముదపహమే. కాని విద్య ఎందుకు? జ్ఞాన సముపార్జనకా? కట్నం తగ్గుతుందనా? మంచి భర్తలభిస్తాడనా? పెళ్ళయ్యేదాకా చదివిద్దామనా? అనేవి ఆలోచనాంశాలు. మౌలిక దృష్టితోచూస్తే ఆలాంటి మార్పు దృగ్గోచరమగుటలేదు. అలాగే ఉద్యోగ విషయంలోనూ - ఇది వ్యక్తి వికాసానికా? లేక వృత్తిలో నైపుణ్యానికా?

కుటుంబ నిర్వహణలో తన బాధ్యత నెరవేర్చుకునేందుకా? అంటే భార్యల విద్య ఉద్యోగాలు పూర్తిగా భర్తల ఆజ్ఞలపై, ఇష్టాఇష్టాలపై ఆధారపడి వుంటాయనే భేదనిజాలు మనకు తెలియనివి కావు. వివాహ ఎన్నికలలో కూడా పురుషుడిదే ప్రాధాన్యత కట్టించి ఇవ్వటం తమ ఆత్మగౌరవ లోపమనీ, వ్యక్తిత్వానికి దెబ్బఅనీ, అలాంటి భర్తలు తమకొద్దు అనీ, అవసరంవస్తే కన్యలగానైనా జీవిస్తామనే ఆదవడుచు లున్నారా? ఆలోచించండి.

పురుషుడికి లోకువగావుండి తన నిర్ణయాలకు కట్టుబడి, ప్రతివానికి తనకోసం ఎదురు చూసే భార్య కావాలి. అందుకే తనకన్నా విద్యాధికురాలైనా, తెలివి తేటలున్నా, సమర్థురాలైనా ఆ స్త్రీని కోరుకోడు. యజమానిగా ఒకప్పుడు భార్యను అమ్మే అధికారం భర్తకుండేది. ఆమెను అప్పకరించ జమకట్టవచ్చును. భర్త ఆజ్ఞా విస్తే నివ్వల్లో చూకాలి. అసలు ఆడదంటే కేవలం భర్త సుఖసంతోషాల కొరకే సృష్టించబడ్డ పాత్రని సరిగ్గా చూడబడుతోంది; ఆర్థికాధిపత్యంలేని ఆధారపడి జీవించే ప్రాణి (పేదనైట్) గా యెంచబడుతోంది. వివాహం, మాతృత్వాలపై ఆమె స్థితి దయనీయమయింది. ఈ సాంఘిక నిమోక్షాలవల్ల స్త్రీల సాంస్కృతిక జీవితాలు విషాదాంతాలవుతున్నాయి. కిరసనాయిలు పోసుకొని కాలి చచ్చేవారి సంఖ్య రోజురోజుకూ ఎందుకు పెరుగుతోంది? అంటే స్త్రీలోని వ్యక్తిత్వాన్ని చంపి బాహ్యరూపాన్ని గౌరవిస్తున్నారన్నమాట; అందుకే కష్టాలొచ్చినప్పుడు నిలబడలేక అబలలు ఆత్మాహుతి చేసుకుంటున్నారు.

స్త్రీ స్వేచ్ఛను మతం పేరుతో, కుటుంబం పేరుతో, సమాజిక మర్యాదకోసం వమ్ము చేస్తున్నారు. అదికూడా ఆమె ఇష్ట పూర్వకంగా, సంతోషంగా, సహజంగా వదులుకోవాలి. అఖరికి భర్త తనని హత్యచేసినా, తానే ఆత్మహత్యకు పాల్పడ్డా నని మరణ వాఙ్మూలంలో చెప్పిన కేసులెన్నో వున్నాయి. వ్యాపార ప్రకటనల్లో సినిమా పోస్టర్లలో నగ్నచిత్రాలు, చాతుసాహిత్యం ప్రచురించటంతో ఏ పురుషుడూ వ్యతిరేకించడూ; ఏ మతమూ ఘోషించదు. అప్పుడామెపవిత్రత, సంస్కృతి ఏమవుతాయో! ఇలా స్త్రీ సాంఘిక, ఆర్థిక, నైతిక రంగాలలో అణగి మణిగి వుండటానికి ఎన్ని కట్టుబాట్లు కావాలో అన్నింటికీ సిద్ధాంత హాపాలు వున్నాయి మన సాంస్కృతిక జీవిత విశేషంలో! ఇక రాజకీయాలంటే నూరామడల చూరంలో వుంటారు. అది కేవలం పురుషులకేననే ఆపో హస్త్రీల నరనరాన జీర్ణించిపోయింది. తన భర్త నిర్వహకుడనీ, తెలివకలవాడనే చూపు భార్యకుంటుంది. ఎం. ఏ లయనా

పి. హెచ్. డి. లయినా, డాక్టర్లయినా, యాక్టర్లయినా ఈ దృక్పథంలో మార్పులేదు. అందుకే ఇంటా బైటాకూడా ఆమెకు రెండో స్థానమే శరణ్యమయింది.

మనదేశం గొప్పతనమేమిటంటే నాగరికతగా చూచుకుంటే మనం 20 వ శతాబ్దంలో వున్నాం. సామాజిక స్థితిగా ఆలోచిస్తే 19 వ శతాబ్దంలో వున్నాం. భావాల విషయంగా విచారిస్తే 18 వ శతాబ్దంలో వున్నాం. అంటే 400 సంవత్సరాలు వెనుకబడి వున్నామన్నమాట. ఆనాటి భావాలే ఈ నాటికి మనల్ని వెన్నాడు తూనేవున్నాయి. ఆమె వ్యక్తిత్వాన్ని కుంచించింది సమాజం. ఆమె శక్తుల్ని అణచి పెట్టాడుపురుషుడు. దానివల్ల సప్తపోయేది శ్రీ లేననే భ్రమలో వున్నారేకాని మొత్తం మానవాళికే అనర్థకం అని గ్రహించడం లేదు. ఇవీ జరుగుతున్న కథ; తరతరాల శ్రీల గాథ. మరి ఈ నాంచుణుల దృక్పథంలో మార్పు తేవడం అని వార్యమా? ఈ అస్తవ్యస్తాలు ఎందుకు జరుగుతున్నాయి? ఈ కృత్రిమ విలువల్ని ఎలా మార్చాలి? అనేవి మరికొన్ని చిక్కుప్రశ్నలు సునముందు కొచ్చాయి.

వెనుకటికి సిగ్రోలు తమ బానిసత్వాన్ని పెయింటింగ్సులో చూపారట! అలాగే నేటి శ్రీలు తమ కష్టాలను, సమస్యలను సంజ్ఞలద్వారా చెప్పాలని ఆక్రోశిస్తున్నారు. శ్రీ పురుషులిద్దరికీ ఒకే నీతి అమర్చినాడు ఈ అస్తవ్యస్తాలుండవు. చెప్పచేతల్లో పెట్టుకోవాలనే వాంఛ వున్నప్పుడే జీవి తలెత్తక తప్పదు. డార్విన్ అన్నట్లు “అణచబడ్డ ప్రతిజీవి వత్తిడికి తట్టుకోలేక ప్రతిఘటిస్తుంది.” అంటే సమాజాన్ని నడిపించే విలువలు నిలుస్తాయి; మిగతావి అంతరిస్తాయి. ఏదైనా శ్రీని బిందించే పాతకాలపు విలువలు, నాటి ఆదర్శాలు విడనాడి మనం ఆధునికులం కావాలి. దానికి ముఖ్యంగా శ్రీలలో జాగృతి, చైతన్యం, ఆత్మవిశ్వాసం కలగాలి. ప్రతి శ్రీ ఒక కందుచూరి, ఒక గురజాడా, ఒక రామోహనరాయ కాగల్గాలి. వారిలో విద్యత్తు, విజ్ఞానం ప్రజ్వలిల్లాలి.

అసలు హక్కులు యాచించేవి కావు; ఒకరిచ్చేవి అంతకన్నాకావు. హక్కు అనేది మన జన్మతః వచ్చేది; యాచించేది ధర్మం. హక్కుల్ని అనుభవించగల శక్తి, సామర్థ్యాలు శ్రీలలో రావాలంటే వారి దృక్పథంతో మార్పురావాలి. చట్టాలకు కట్టాలు పోతయ్యా అన్నట్లు చట్టాలద్వారా, ఆర్డినెన్సులద్వారా శ్రీలలో మార్పు తెచ్చుట దురూహ్యం. చట్టం అనేది కేవలం ఒక పనిముట్టు. ఆది కొంత రక్షణ నిస్తుంది; మరికొంత భయాన్ని కలిగిస్తుంది. కాని మనలో దాస్యవిముక్తి రానంత

కాలం, మనలో ఆత్మవిశ్వాసం లేనంతకాలం, మనలో శాస్త్రీయ దృక్పథం పుంజు
కోనంతకాలం మన్ని రక్షించేవారుండరు; మనం సమానత్వాన్నీ సాధించనూలేము;
స్వేచ్ఛావాయువుల్ని పీల్చనూలేము. స్త్రీలు సామాజిక కార్యక్రమాల విషయంలో
ప్రేక్షకులుగా వుండరాదు. స్వేచ్ఛగా, చైతన్యం కలవ్యక్తులుగా ఆర్థిక, రాజకీయ
రంగాల్లోకి దూకాలి. తమ బానిసత్వ సంకెళ్ళను తెంచుకోవాలంటే పాతఆచారాలను,
కట్టుబాట్లను అధిగమించాలి. దానికి మున్ముందుగా వారిభావాలలో, దృక్పథంలో
మార్పు రావాలి.

విడాకులు స్త్రీల సమస్య:

“మాకు కావల్సింది రక్షణకాదు; విమోచన” అంటోంది ఆధునిక మహిళా లోకం. ఆనందదాయకం కాని వైవాహిక జీవితాన్ని గడపడం కన్నా ఘోర శిక్ష మరొకటి లేదంటున్నారు మారుతున్న మహిళలు. వివాహబంధం చాలా పవిత్ర మైనదని, శాశ్వతమైనదని, చావు తప్ప దంపతులను పేరు చేయగల శక్తి లేనేలేదని నమ్మేవారు నేడూ వున్నారు. మన సంస్కృతి సనాతనాచారాలకు పుట్టినిల్లు. సంప్ర దాయాలకు మెట్టినిల్లు. మన స్త్రీల స్థాయి, స్థానము, హోదా మధ్యయుగాలనాటి వారసత్వాన్ని ఆధిగమించలేని దశలో వున్నదనవచ్చు. అందువల్లే ఏస్త్రీకి అయినా అవమానం జరిగినా, భర్త కొట్టినా, తిట్టినా, చంపినా వచ్చినట్లు పడివుంటే ఆమె మహా పతివ్రత అంటారు. మానభంగానికి గురిఅయినా కన్యగా గర్భవతి అయినా ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంటే అయ్యో పాపం! అంటారు. ఆమె బ్రతికి తన జీవితాన్ని సంస్కరించుకుంటే సహించకపోగా ఆక్షేపిస్తుంది మన జాతి. ఇదీమన సంస్కృతి. సంస్కరణ కంటే నశింపుకే విలువ ఇచ్చేది హిందూ సంస్కృతి. అందులో ముఖ్యంగా స్త్రీ పరిస్థితి మారితే మరీ సహించరు.

అసలు విడాకులు స్త్రీలకే అవసరమా లేక పురుషులకు అవసరమా లేక ఉభయులకు అవసరమా తేల్చాలంటే ఈ సమస్యను అనేక దృక్పథాల నుండి పరిశీ లించాల్సి వుంటుంది. చారిత్రక దృక్పథం నుండి, సామాజిక దృక్పథం నుండి, వ్యక్తిగతవైఖణదృష్ట్యా గమనించాల్సి వుంటుంది. ఇలా అన్నివైపుల నుండి సమస్యను అధ్యయనం చేస్తేనే మనకు సరిఅయిన సమాధానం దొరుకుతుంది. చారిత్రక దృక్పథంతో విచారిస్తే 1948 వరకు హిందూస్త్రీకి, ఆమాటకొస్తే పురుషుడికి కూడ విడాకులు పొందేహక్కులేదు. ఇది మద్రాసు రాష్ట్రానికి సంబంధించిన విషయం. 1948 లో మద్రాసు, బాంబే రాష్ట్రాలకు విడాకుల చట్ట వచ్చింది. 1955 నుండి భారత దేశంలో హిందూ స్త్రీ పురుషులకు కొన్ని పరిస్థితుల్లో విడాకులు పొందేహక్కు సంక్రమించింది. హిందూ వివాహ చట్టంతో దేశం మొత్తానికి వచ్చింది. అయితే 1948 కి పూర్వం హిందూపురుషుడు చేతనయితే, వీలయితే ఎందరి స్త్రీలనైనా వివాహ మాడవచ్చు. అలా అతడు వివాహమాడినా సవతుల బాధ భరించలేని స్త్రీకి విడాకులు

పొందే అవకాశం లేదు. ఇప్పుడది లభించినది. 1939 కి పూర్వం వివాహ కాంట్రాక్టులో ఒప్పుదల చేసుకుంటే తప్ప ముస్లింస్త్రీకి విడాకులులేవు. కాని ముస్లిం పురుషుడు మాత్రం ఏకకాలంలో నలుగురిని కలిగివుండవచ్చు. దీన్ని బట్టి తేలిందే మంటే విడాకులనేవి స్త్రీలకు అవసరం. స్త్రీలకు దాదాసుండి, కష్టాలనుండి విముక్తి కలుగ జేయటానికి విడాకుల శాసనము పుట్టాయని స్పష్టమవుతోంది. విడాకులు లేకపోయినా హిందూ, ముస్లిం, క్రిష్టియన్ పురుషుల స్థితి స్పష్టదా ముకంగాలేదుకదా!

ఈ సందర్భంలో శాసనాల నడక, తీరు తెలిసికోవటం చాలా అవసరం. విడాకులను ప్రసాదించే శాసనాలు ఒక్కసారిగా ఊడిపడలేదు. గాలిలో పుట్టలేదు. సమాజంలో అణచివేతకు గురియై, నానాకష్టాలు పడుతున్న స్త్రీలకు తరుచోపాయం కలిగించటానికి ఇవి వుద్దేశించబడ్డాయి. భారతదేశంలో మహిళోద్యమం సాగించిన నిరంతరాందోళన, పట్టుపడని పోరాటాలవల్ల వచ్చాయి. ఎన్నో మహిళాసంఘాలు మరెన్నో మహిళామహాసభలు విడాకులు కావాలని తీర్మానాలు చేశాయి. పాశ్చాత్య స్త్రీల ఉద్యమాల నుండి ఉత్తేజాన్ని పొంది ఆందోళన సాగించాయి. సహృదయులైన కొందరు పురుషులు కూడా ఈ ప్రయత్నాలను బలపరిచారు. ఆ ఫలితంగానే ఈ శాసనాలు రూపందాల్చాయి. అయితే మనది పురుషాధిక్య సమాజం కనుక ఆ శాసనాలు కొన్ని పురుష పక్షపాతాన్ని ప్రదర్శించాయి. 1869 లో అమల్లోకొచ్చిన క్రయిస్త పులకు వర్తించే వివాహ శాసనం ఈ లక్షణాన్ని కలిగివుంది. విడాకులు, పొందాలంటే పురుషుడు భార్య వ్యభిచారిణి అని రుజువుచేస్తే సరిపోతుంది. కాని స్త్రీ విషయంపేరు. భర్త వ్యభిచార ప్రవృత్తినే కాక మరొక దానినికూడా (ఉదా॥ కూరత్వాన్ని లేక పునర్వివాహాన్ని ఇలా మరొక అంశాన్ని) ఆమె రుజువు చెయ్యాలి. అలాగే ముస్లిం పురుషుడు తనంత తానుగా మూడుసార్లు “తలాక్” ఇచ్చి తన భార్యకు విడాకులు ఇవ్వవచ్చు. కాని ముస్లిం స్త్రీకిమాత్రం అలాంటి అవకాశమే లేదు.

మతధర్మ సూత్రాలలో - అన్ని మతధర్మ శాసనాలలోను - హిందువుల విడాకులకు సంబంధించిన శాసనం మిగతా వాటికన్నా ముందడుగు వేసిందని చెప్పక తప్పదు. నేటివరకు వచ్చిన సవరణల ఫలితంగా పరస్పర సమ్మతిమీద విడాకులు పొందవచ్చు. హిందూ, నిరాదరణ సందర్భాలలో కూడా విడాకులకు వీలుంది. అయితే హిందూస్త్రీ ఏటిషనుద్వారా విడాకులను పొందగలదు. ముస్లిం స్త్రీ దావా

వేయవలసివుంది. అంటే అది వ్యయప్రయాసలతో కూడిందన్నమాట. క్రయస్తవ స్త్రీ విడాకులు పొందాలంటే ముగ్గురు హైకోర్టు జడ్జీలు తీర్పు ఇవ్వాలి. అది ఎంత కష్టసాధ్యమో కాలహరణమో వేరే చెప్పాల్సిన పనిలేదు. భార్యాభర్తల మనస్తత్వాలు పొందికగా లేవనే కారణాన విడాకులు పొందేహక్కు ఏ మతస్తుల విడాకుల శాసనంలోనూ లేదు. ఆ మాటకొస్తే ప్రత్యేక వివాహ శాసనంలోనూ లేదు. ఇది శోచనీయం. భార్యాభర్తలు, అందులో ముఖ్యంగా స్త్రీ పడకటింటి రహస్యాలను, కుటుంబ విషయాలను బహిరంగ పర్చాల్సిన దుర్గతి ఎందుకుండాలి?

దాంపత్యమనే రథం కుంటు పడిందనేమాట (Marriage has Irretrievably broken down) ఇరువురిలో ఏ ఒక్కరూ, అందులో ముఖ్యంగా స్త్రీ ప్రకటిస్తే కోర్టు విడాకులను ఇచ్చే పరిస్థితి లేనేలేదు. దీని విషయమై పార్లమెంటులో ఒక బిల్లుకూడా వచ్చింది. ప్రజాభిప్రాయ సేకరణకు ఒక ఉన్నతాధికార దళం (Select committee) 1983 లో దేశమంతటా పర్యటన జరిపి సాక్ష్యాధారాలను సేకరించింది. అయినా ఆ సవరణ ఇంతవరకూ శాసనరూపం తాల్పనేలేదు. 1917 లో రష్యాలో విప్లవం వచ్చినప్పుడు ఏకపక్షంగా (యానిలేటరుగా) పోస్టుకార్డు డైవార్సు వుండేది. జపాన్, చైనా, రష్యాలాంటి దేశాలలో కుటుంబ న్యాయస్థానాలద్వారా పార్టీల మధ్య రాజీ కుదర్చటానికి ప్రయత్నాలు జరుగుతై. మనదేశంలో అలాంటి ప్రత్యేక న్యాయస్థానాలు లేనేలేవు. అందువల్ల స్త్రీలు కష్టనష్టాల పాలవుతున్నారు. 1976 హిందూ వివాహ సవరణ శాసనం ప్రకారం ఇద్దరి అంగీకారం మీద హిందూ వివాహం రద్దు కాగలదనే నిబంధన వచ్చింది. కాని మనస్తత్వాలు సరిపడనందున విడిపోవటానికి (Incompatability of Temperment) అపకాశం కావాలనే 1981 సవరణ చట్టం ప్రస్తుతం సెలక్టు కమిటీ దశలో వున్నది. ఆ బిల్లు వెంటనే చట్టరూపం తాల్చటం అత్యవసరం. భార్యాభర్తలిద్దరిలో ఏ ఒక్కరికి బాధ, అయిష్టత వున్నా ఆ దాంపత్యం నరకప్రాయమే. కనుక ఎవరు కోరినా త్వరలో విడాకులిచ్చే కుటుంబ న్యాయస్థానాలు ఏర్పడాలి.

వ్యక్తి సామాజిక జీవి. కుటుంబం సామాజిక రూపం. కనుక వ్యక్తి తన స్వేచ్ఛను సమాజంలోనే అనుభవించగలడు. అలాగే కుటుంబం వ్యక్తి స్వేచ్ఛను ఇనుముడింపజేస్తూ వ్యక్తిత్వ వికాసానికి దోహదం చేస్తుంది. అలాకాక భార్యను ఒక పనిముట్టుగా, బానిసగా, పెంపుడు జంతువుగా పరిగణించి, ఆమె

వ్యక్తిత్వాన్ని చంపే భర్తను ఆమె విడనాడినా తప్పులేదు. అంతేకాక ఉదాత్త ఆశయాలుగల భార్య కుసంస్కారమైన భర్తను ఉదాత్తమైన విలువల కోసం వదలి పెట్టటం వీరీత్యా చూచినా తప్పులేదు. దండతుల మధ్య ప్రేమ, అనురాగం, ఆప్యాయతలు లేనివాడు, సభ్యత సామరస్యం పొసగనప్పుడు విడాకులకు అవకాశం లేని దాంపత్యం దుష్టమూ, వేదనాభరితము అవుతుంది. మాకు కావాల్సింది స్వేచ్ఛా సమానత్వమూ అని ఆరుస్తున్న అధునిక మహిళాలోకానికి అవసరమైనప్పుడు విడాకులు తేలిగ్గా పొందగల శౌకర్యాన్ని ప్రభుత్వం కలిగించాలి. దాన్ని సమాజం ఆమోదించాలి; స్త్రీలు ఆ తాహతును సంపాదించాలి. అలా కానినాడు విడాకులు స్త్రీలకే సమస్య అవుతుంది.

జాతీయ పునర్నిర్మాణంలో స్త్రీ పాత్ర

మానవ హక్కుల్ని అమెరికన్, ఫ్రెంచి, రష్యన్ విప్లవాలు ఉద్ఘాటన చేసి వచ్చుడు స్త్రీలను మానవులుగా పరిగణించడం జరిగింది. జాతి అంటే సమాజం ప్రేక ప్రజలు అంటున్నప్పుడు జాతిలో సగభాగం స్త్రీలున్నారు. కనుక సమాజ సమస్యలను పరిష్కరించటానికి స్త్రీలు సైతం భాగస్వాములు కాక తప్పదు. ఈ తోడ్పాటుకు తగిన జాగృతి స్త్రీలలో వుందా అనేది ఒక ప్రశ్న అయితే అసలు చారిని వారే ఉద్ధరించుకోలేని నారీలోకం దేశ సమస్యల నెలా తీర్చి దిద్దగలరు అనేది మరో చిక్కుప్రశ్న అయి కూర్చుంది. కనుక మహిళలు తమ సమస్యలను సరిదిద్దుకుంటూనే దేశ ప్రగతికి తోడ్పడాల్సిన సమయం ఆసన్నమయింది. అంటే నేటి స్త్రీకి ఏకకాలంలోనే రెండు బాధ్యతలు నెత్తిన పడ్డాయని గమనించక తప్పదు. ఈ ప్రయత్నం దుస్సాధ్యమయినా అసాధ్యం మాత్రం కాదు.

మహిళలు తాము సమాన హక్కులకై పోరాడుతున్నప్పుడు ప్రపంచ సమస్యలను కేవలం పురుషులకే వసలి పేయడం సమానతా భావానికే గొడ్డలిపెట్టు. సామాజిక సమస్యలను గురించి స్త్రీలు కేవలం ప్రేక్షకులు కారాదు. దేశ సమస్యలను పురుషులు సరిదిద్దేవరకూ స్త్రీలు మిన్నకుండుట క్షంతవ్యం కాదు సరికదా దేశద్రోహ మున్నా తప్పలేదు. విజ్ఞానం, వివేకం, చైతన్యం గల స్త్రీలు సామాజిక మార్పు, ప్రగతికోసం పోరాటం, తిరుగుబాటులాంటి ఉద్యమాలు నడపటం అనివార్యం కావాలి. నేటి స్త్రీ పురోగమన లక్ష్యం కేవలం తమ హక్కులను అనుభవించుటకొరకే ఆరాటపడితే చాలదు. దేశ కష్టనష్టాలేకాక యావత్ ప్రపంచ సమస్యలను సరిదిద్దుటలో భాగస్వామ్యం వహించాలి. ఇది చాలా బాధ్యత, కర్తవ్యాలతో కూడిన సంక్లిష్టమైన కార్యభారం అనక తప్పదు.

ఏ మానవుడితోనైనా మహిళలు సమాన హోదా పొందాలంటే తమ బాధలు, సమస్యలు దేశ ప్రజల దుఖాలతో, బాధలతో మిళితమై వుంటాయి కాని అవి ప్రాతిగా వేరుగా వుండే అవకాశం లేదు. అందువల్ల స్త్రీ విమోచనలోనే పురుష ప్రగతి, తద్వారా దేశాభ్యుదయం ఇమిడి వుంటాయని గ్రహించాలి. కనుకనే

ఈనాటి మహిళోద్యమ వైఖరిలో సిద్ధాంత పరంగాను, ఆచరణలోనూ కొంతమార్పు అనివార్యం అవుతోంది. ఆమార్పును గుర్తించగల స్థాయి ప్రజలలో రాక తప్పదు. తరం మారినప్పుడల్లా సంప్రదాయాలు, ఆచారాలు, సిద్ధాంతాలు మారుతూవుంటాయి. ఆ మార్పులతోబాటు భావాలలోనూ మార్పువస్తేనే పురోగమనం వుంటుంది. లేదా భవిష్యత్తు శూన్యమవుతుంది.

రాజకీయ, ఆర్థిక, సాంఘిక, సాంస్కృతిక రంగాలలో మౌలికమైన మార్పువస్తేనే జాతిని సుసంపన్నం చేసుకోగలం. దానికి స్త్రీ పాత్ర వెన్నుముక లాంటిది. దేశస్వాతంత్ర్యానంతరం చట్టపరంగా భారత స్త్రీకి కొన్ని హక్కులు నిర్దేశింపబడ్డాయి. బాటికి రాజ్యాంగం హామీ (Guarantee) ఇచ్చింది. కాని 37 సంవత్సరాలయినా స్త్రీలు ఆ హక్కులను అనుభవించడం లేదనే చేదునిజం మనకు తెలియనిదికాదు. మూడు వేల సంవత్సరాలుగా అణగదొక్కబడిన మహిళలు ఈనాడు హక్కు లిచ్చినా అనుభవించలేని స్థితిలో వుండటంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అందువల్లనే రాజకీయాలంటేనే స్త్రీలు విముఖత చూపుతున్నారు. అది కేవలం పురుషులే సరిదిద్దగలరని, వారే ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారనే భావం స్త్రీలలో ప్రబలంగా వుంది. అది చాలాపొరపాటు ప్రతి సంస్కరణ స్త్రీ జీవితంతో ముడిపడి వుంటుందని స్త్రీ పురుషులిద్దరూ ముందుగా గ్రహించిన నాడే స్త్రీలు రాజకీయాల్లో పాల్గొంటారు. అందువల్ల సాంఘిక, రాజకీయాలు రెండు బొమ్మా బొరుసూ లాంటివని గ్రహించాలి.

జాతీయ పునర్నిర్మాణంలో రాజకీయంగా స్త్రీల ప్రాతినిధ్యం వారి నిష్పత్తి ప్రాతిపదికగా పెంచాలి. స్త్రీలు చేయాల్సిన పనులలో ముఖ్యమైనవి మూడు - శాసనాలు ఆమలు పర్చటం, ప్రభుత్వం తమ విధులు సక్రమంగా నెరవేర్చేటట్లు చేయడం, ప్రజాభిప్రాయాన్ని తలదాల్చటం - ఇవి హారులందరూ విద్యావంతులై తేనే జరిగే ముఖ్య విధులు. కనుక స్త్రీలు విజ్ఞత కలిగి దేశ పునర్నిర్మాణాధిపత్యంలో ప్రముఖపాత్ర వహించాలి. అప్పుడే స్త్రీ పురుషుల మధ్య తేడాను తొలగించే బాధ్యత ప్రభుత్వం చేపట్టగలదు.

స్త్రీలు ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించి సామాజిక వ్యవహారాల్లో ప్రధాన భూమిక వహించిననాడే వర్గ పోరాటం సమసి పోతుంది. విద్యావంతులు, ఉద్యోగినులు సైతం భర్తల ఆధిపత్యాన్ని శరసావహించి 'పేరాసైట్స్' గా వుండటానికి ఇష్టపడతారుతప్ప వ్యక్తిత్వాన్ని కోరుకోరు. కుట్లలో ప్రావీణ్యతవల్ల

పురోగమనం లేదు. స్వయంకృషి, ఆత్మాభిమానాలవల్లనే అర్థక స్వేచ్ఛ పొందగలరు. ఆనాడే వరకట్న నిర్మూలనం, సమాన వేతనచట్టం ఖచ్చితంగా అమలు పరుస్తారు. తద్వారా భూమిహక్కు, వారసత్వపుహక్కు, ఉపాధికల్పనలో నిష్పత్తి ప్రకారం స్త్రీలకు కేటాయింపు - మిలాంటివి జరుగుతాయి.

నేడు సామాజికంగా స్త్రీ పురుష తేడాలు; కులమత దురభిమానాలు విలయ తాండవం చేస్తున్నాయి. కులమతాలకు పట్టుకొమ్మ స్త్రీ. కారణం శాస్త్రీయ అనగాహన స్త్రీలలో మృగ్యం కావటమనవచ్చు. కనుకనే తమ బాంగారు సంకెళ్ళను చూచి తామే గర్విస్తున్నారు. సామాజిక కార్యక్రమార్గాల్లో స్త్రీని కేవలం దిష్టిబొమ్మలా చిత్రిస్తున్నారు. స్త్రీలు తాము ఆక్కుప అనే భావంతో వుండటంవల్లనే పురుషులు ఇష్టమొచ్చినట్లు ప్రవర్తిస్తున్నారు. సామాజికం, రాజకీయం బొమ్మ బొరుసు లాంటివి కనుక సాంఘిక అసమానతలు సమసిపోవాలంటే స్త్రీలు సారథ్యం వహించాలి. మున్ముందుగా నిరక్షరాస్యత నిర్మూలన జరగాలి. ఇవి సభలు, సమావేశాలు, చర్చలద్వారా మాత్రమే జరుగవు. నిస్తబ్ధత, భావదాస్యం వారిలో అంతం కావాలి.

0200

నేటి రచనల్లో స్త్రీని స్త్రీరచయితలు నైతం చీకటి యుగంలోకి నెట్టేస్తున్నారు. కారణం వారు నైతం పురుషాధిక్య సమాజాన్నే ప్రాతిపదికగా గుర్తిస్తున్నారు. దాన్నే వారు యథాతథ వాదమని నర్మగర్భితంగా వివరిస్తున్నారు. అలాగే ప్రతి చిత్రంలోను 'నీ పాదదాసిని' అనే భావాన్ని ప్రొడిచేస్తూ ముగిస్తారు. అలా సంచులు నింపుకునే నిర్మాతలను, రచయితలను స్త్రీలు ఎదుర్కొంటేనే ప్రభుత్వం వాటిని బహిష్కరిస్తుంది. ఇలా ప్రతి స్త్రీ సర్వోత్తముఖంగా తన హక్కులను, కోర్కెలను నిలుపు కుంటూనే అటు దేశప్రగతికి చూడా తోడ్పడాలి. ఎప్పుడైతే ఆమె గాఢనిద్ర మేల్కొంటుందో, ఎప్పుడైతే సమానత్వ ప్రాతిపదికమీద పయనిస్తుందో అప్పుడే, ఆమె సమస్యలూ, దేశసమస్యలూ ఏకకాలంలో సమసిపోతాయి. వీటికి అర్థి ఆవేదన, త్యాగం కావాలి. ఆ సీటికి స్త్రీలు రాక తప్పదు.

ALNO. 625

040
SUB

మానవ జీవితం ఏ ఒక్క సూత్రానికి; ఏ ఒక్క పద్ధతికి ఎలా కట్టుబడదో అలాగే దేశసమస్యలు కాని మహిళల సమస్యలు కాని, నైవిధ్యంగా వుంటాయి. కులము, మతము, దోపిడి, అవినీతి, లంచగొండితనం, కర్తీలు, నల్లబజారు, అధిక జనాభా, ఆశ్రితపక్షపాతం - ఒకటేమిటి సవాలక్ష రుగ్మతలున్నాయి దేశంలో. అలాగే

ఆర్థిక అసహాయత్వం, రాజకీయ నిరాదరణ, పరదౌ, వ్యభిచారం, జాల్యవీచోహం, నిర్బంధవైధవ్యం, సాంఘిక దోపిడీ, భర్తల దౌష్ట్యం, మానసిక క్షోభ, తిట్టటం, కొట్టటం, చంపటం, అత్యాచారాలు, ఆత్మహత్యలు, మానభంగాలలాంటివి సవాలక్ష సమస్యలతో సతమతమయ్యే మహిళలు అసంఖ్యాకంగా వున్నారు. ఇంకా విద్యతో, వివాహంలో, దాంపత్య జీవితంలో; పెంపకంలో ఆడది ఆడదే అంటాడు. ఇన్ని ఈతి బాధల్ని ఎదుర్కోవాలంటే వారిలో జాగృతి రావాలి. ఈ సమాజంలో, ఈ దేశంలో, ఈ కుటుంబంలో నేనూ భాగస్వామిని, నాకూ హక్కులూ, బాధ్యతలున్నాయని మన మహిళలు గ్రహించిననాడు వారు జాతీయ పునర్నిర్మాణంతో అసలైన బాధ్యత వహించి జాతి ప్రగతికి తోడ్పడగలరు.

కుటుంబ నియం తణ : మహిళా సంఘాలు

దేశ జనాభాలో సగం మంది స్త్రీలు. బాలబాలికలను సుశిక్షిత పౌరులుగా తయారుచేసేది స్త్రీలు. బిడ్డలు తల్లుల ననుకరించడం సర్వసామాన్యం. కనుక స్త్రీలు విద్యా విజ్ఞానాలార్జించుటకొక ఆరోగ్యవంతులుగా వున్ననాడే వారు సర్వతో ముఖంగా వికసించ గలుగుతారు; ప్రజాస్వామిక రాజ్యంలో నిజమైన భాగస్వాములవుతారు. ఆర్థిక ఆసమానత్వం, సాంఘిక దోషిడిల నుండికూడా ఆమె విముక్తి పొందగలుగుతారు. స్త్రీకి తగిన విశ్రాంతి కావాలంటే అధిక సంతాన ఊబినుండి బైటపడాలి. దానికనువైన సహజం కావాలి. ముఖ్యంగా 80 శాతం అవిద్యావంతులైన స్త్రీలతో జాగృతి తేవాలంటే మహిళాసంఘాలు స్వచ్ఛంద సంస్థలు నడుం బిగించాలి.

ఒకనాడు అపహేళనకు గురియై అనేకనిందలు ఇక్కట్లపాలైన కుటుంబ నియంత్రణోద్యమం ఈనాడు ప్రజామోదం పొందింది. పాపహేతువని పలికిన మతాధిపతులు, ధీమాధిపతులు మనస్సులు మార్చుకుంటున్నారు. ముస్లింలు, క్రైస్తవులు సయితం వారి వారి మతాలకు సమ్మతమయ్యే నియంత్రణ మార్గాలను అన్వేషిస్తున్నారు. పలువురు పలురకాల అభిప్రాయాలతో ఆలోచిస్తున్నారు. ఆహార దానాల కొరత, నిరుద్యోగం, విద్యా పైద్య సదుపాయాలలోటు గృహనిర్మాణ లేమి లాంటివిఅవి. కాని అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైనది అధిక కాన్పులవల్ల చనిపోయే స్త్రీల సంఖ్య గురించి! ఆమె ఆరోగ్యంగురించి, అంతగా పట్టించుకోక పోవటం ఆనాగరిక లక్షణం కదా? పాపమని, భూణహత్యఅని, మాతృత్వం వహించటానికే స్త్రీని దేవుడు సృష్టించాడని, గర్భస్రావం అంటే జీవిని గర్భంలో ఖానీ చేయడమేనని, ప్రకృతి సహజ శక్తులకు వ్యతిరేకమని, అపరేషన్లు అమానుషమని రకరకాల భావాలుగల మూఢనమ్మకాలున్నవాడు ఈనాడు కూడా కోక్కొల్లులుగా వున్నారు. బ్రహ్మచర్యం, ఆత్మనిగ్రహం, యోగం, రక్షితకాలం, ఆయుర్వేదంలాంటి విధానాలను చూచిస్తున్నారొక వర్గంవారు. అజ్ఞానం, దారిద్ర్యం, మతప్రభావం, ఉదాసీనత, వర్గవృద్ధి, స్త్రీల అవివేకాలే అసలు సమస్యను అర్థం చేసుకోలేక పోవటానికి ముఖ్యకారణాలు. కనుకనే మన ప్రగతి

శూన్యమవుతోంది. ఏటా కోటి ముప్పైలక్షల మంది జనాభా పెరుగుతోంది. జనాభా గుణకార పద్ధతిలోనూ, పనరులు కూడికపద్ధతిలోనూ పెరుగుతున్నాయని ఆర్థిక తత్వవేత్త థానుస్ మాల్టాస్ సిద్ధాంతము. ఈనాడు 68 కోట్ల 50 లక్షలకు పెరిగిన మన జనాభాను ఎలా పోషించాలి? ఇవి నేడు మనముందున్న ప్రశ్నలు.

దేశ ప్రజాసేకం ఆరోగ్యవంతముగా, సుఖవంతంగా, జీవించాలంటే ప్రతి వ్యక్తికి కనీసం అవసరాలైన ఆహారం, విద్యా, వైద్యవసతి సౌకర్యాలు విధిగా వుండాలి. ఈనాటి సామాజిక వ్యవస్థ అందరికీ వాటిని గ్యారంటీ ఇవ్వలేని పరిస్థితిలో వుంది. ఇది ఖోచనీయము. అయినా వాస్తవిక దృక్పథంతో ఆలోచిస్తే ఇలాంటి సమాజం యొక్క పరిధిలోనే మనం శ్రీ సంక్షేమం, కుటుంబనియంత్రణ లాంటి అంశాలను చర్చించాల్సి వుంటుంది. 1956 నుండి ప్రచారం సాగుతున్న ఈ సమస్యను అడుపులో పెట్టామని చెప్పుకోగల పరిస్థితి ఇంకా ఏర్పడలేదు. దానికి కారణాలనేకం. కనుక సమస్యను అన్ని కోణాలనుండి తిరిగి పరిశీలించాల్సి వుంటుంది. అసలు సమస్య అవగాహనతీరు, దాని పరిష్కార మార్గాన్వేషణ విధానం ఎన్నుకున్న సాధన సంపత్తి, నిర్మించుకున్న యంత్రాంగం యొక్క పట్టణత అన్నింటికన్నా చిత్తశుద్ధి మొదలైనవి లక్ష్య స్పష్టతకు అవసరమని తేలింది.

కార్యక్రమం ఎంత మంచిదైనా ఒక ప్రభుత్వంగాని, స్వచ్ఛందరంగం గాని ఈ సమస్యను తాముగా పరిష్కరించలేవు. ప్రభుత్వ విధానాలకు ప్రజల తోడ్పాటు, ప్రజల వుత్సాహానికి ప్రభుత్వ అండదండలు వుంటేనే ఏ కార్యక్రమమైనా సఫలమవుతుంది. కుటుంబనియంత్రణ బహు సున్నితమైన సమస్య. అది భార్యభర్తల కిద్దరికీ సంబంధించినది. ఆలుమగల సంబంధాలు మధుర తరమైనవైనా బహుక్లిష్టమైనవిగా వుంటాయి. కనుక వాటి సంబంధమైన అంశం బండగా మోటుగా పరిష్కరించ పూనలేము. కనుకనే స్వచ్ఛంద సంస్థల పాత్ర చాలా ప్రాముఖ్యత వహిస్తోంది. కొన్ని సమస్యలు వైయక్తిక స్థాయిలో పరిష్కరిస్తాం. కాని వ్యక్తి ఉద్వేగాలకు, ఉద్రేకాలకు సంబంధించిన విషయాలు తాముగా కాక తమ సహచరులద్వారా పరిష్కరించుకుంటారు. కనుక మహిళా సంఘాలు ప్రముఖపాత్ర వహించాల్సి వుంటుంది.

లక్ష్యనిర్దేశము, కార్యక్రమము ఈ రెండూ ఒకదానిపై మరొకటి ఆధారపడి

వుంటాయి. అమలు పర్చజాలని లక్ష్యాలను నిర్దేశించుకుంటే అచరణలో వైఫల్యమేగాక వైరాళ్యం ఎదురవుతుంది. లక్ష్యాలను చేర్చగల కార్యక్రమాన్ని ఎన్నుకోలేకపోతే ఆశయం నెరవేరదు. ఈ విషయాన్ని పిన్మరిస్తే ప్రభుత్వమూ, స్వచ్ఛందసేవా కార్యకర్తలు ముప్పున పడవచ్చు. కనుక ప్రభుత్వమూ, సేవాసంస్థలూ పూర్వపరాలను గుర్తించి, వాస్తవాలను గమనించి, శాస్త్రీయ దృక్పథంతో విశ్లేషణ చేసుకొని కార్యక్రమానికి ఉపక్రమించాలి.

ఆరోగ్యంతో, స్త్రీ సంక్షేమంతో కుటుంబనియంత్రణను ముడిపెట్టడం సముచితమే. కాని దానిపై సవతితల్లి ప్రేమ చూపడం ఉంతవ్యం కాదు. 1953 లో నల్గూరు చాలు అన్నారు. తరువాత ముగ్గురు సరిపోరా అని ప్రశ్నించారు. ఇప్పుడు ఇద్దరికీ తగ్గించారు. మనతోపాటు ఆధునికతలో అడుగుపెట్టిన చైనాలో ఒకబిడ్డ గలవార్ని ఆదర్శంగా ఎన్నుకున్నారు. ఒకపిల్ల అయితే ఆ కుటుంబంయొక్క ఆరోగ్యం చూడటం, విద్య స్థాయిపెంపు, గృహపసతి, మంచి ఉద్యోగం, ఋణాలు, పెన్షన్ హెచ్చింపు లాంటి ప్రోత్సాహాలు చాలా వున్నాయి. ఇద్దరు, ముగ్గురు పిల్లలయితే అనేక నష్టాలు కలుగ జేస్తున్నారు. మనం చైనాకన్నా ముందుగా ఈ ప్రచారం సాగించినా వెనుకబడి వున్నాము. కనుక కారణాలు అన్వేషించాలి. ఆత్మసంతృప్తితో స్థబ్ధంగా పడివుండటం ప్రగతికి దోహదం చేయదు. కనుక స్వచ్ఛంద సంస్థలు - ముఖ్యంగా మహిళాసంఘాలు ప్రభుత్వం మీద వత్తిడితేవాలి. 1975 వరకు ఉధృతరూపం తాల్చిన ఈ కార్యక్రమం కొంతమంది స్వచ్ఛంద కార్యకర్తల దురుసుతనం వల్లా, అవసరమైన ప్రజాభిప్రాయ నిర్మాణం జరగనందునా బెడసి కొట్టింది. సంప్రదాయం, మౌఢ్యం విజృంభించాయి. అసలుకె మోసంవచ్చింది. ప్రజోపయోగకరమైన ఉద్యమం అభాసుపాలయింది. ఫలితంగా నియంత్రణపై నొప్పు, తీవ్రత తగ్గి, ప్రత్యేక ప్రాముఖ్యత నశించి ఆరోగ్యం స్త్రీ సంక్షేమంలో భాగమయింది. స్వచ్ఛంద సేవాసంస్థలు, కార్యకర్తలూ సిద్ధమవుతున్న తరుణంలో ఈ ప్రమాదం సంభవించింది. మరల ఆ భావాన్ని పునరుద్ధరించుట అవశ్యకర్తవ్యం. దాని కనుగుణమైన చర్యలను దశలవారీగా చేపట్టాలి. మంత్రులు, శాసనసభ్యులు మున్ముందుగా పాటించాలి. ఆ తరువాత ప్రభుత్వద్యోగులు, తదుపరి ప్రభుత్వ సంస్థల ఉద్యోగులు, ఆపైన వ్యక్తిగత సహకార సంస్థల ఉద్యోగులు, ఇతర ఉద్యోగులు, స్వచ్ఛంద ఉపాధి కలవారు, తదితరులు ఇలాంటి కార్యక్రమం చేపట్టాలి. అందుకనుగుణమైన రాజ్యాంగ సఫరణను ప్రభుత్వం చేయించాలి. తగిన విధానాన్ని ప్రభుత్వం అమలుపరచాలి. సేవాసంస్థలు, - ముఖ్యంగా మహిళా మండలులూ చొరవ తీసుకోవాలి.

1981 లో జకార్తాలో జరిగిన ప్రపంచ కుటుంబనియంత్రణ సభలలో అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాలు వారి ఆర్థిక సంపత్తిలో 5 శాతం ఈ కార్యక్రమాలకు కేటాయించాలని తీర్మానించారు. మన ప్రభుత్వం చేస్తున్న ఖర్చు సద్వినియోగం కావాలంటే ప్రభుత్వయంత్రాంగం చిత్తశుద్ధితో, వట్టుదలతో కార్యక్రమాన్ని సాగించినా ప్రజలు సహకరించకపోతే వైఫల్యం తప్పదు. కనుక వారికి ప్రోత్సాహం, ప్రేరణ కలిగించే సదుపాయాల (Incentives) ను కల్పించాలి. ఈ పద్ధతి సూత్రప్రాయంగా అంగీకరింపబడటయే కాక, ఒకరకంగా అమలులో వున్నది ఈనాడు. అపరేషను చేయించుకున్న స్త్రీకి పురుషునికి ధనము, ఇళ్ళస్థలాలు ఉద్యోగావకాశాలు ఇంక్రిమెంట్లు, స్టయిపెండ్లు, పెన్షన్లు, అప్పులులాంటి ఇతోధిక సౌకర్యాలు కలిగించాలి. ఇంకా ఒకబిడ్డతో సరిపెట్టుకోని వారికి పోసుపోసు పెరిగే క్రమంలో ఇంక్రిమెంట్లు వగైరాలలో కోతలు ఏర్పాటు చేయాలి. వీటికోసం ప్రచారంచేసి ప్రభుత్వంచేత వీటిని ఆమోదింప చేయటం మహిళా సంఘాలు చేయాల్సిన పనులలో ముఖ్యమైనది. సమర్థవంతముగా జరిపించడగ్గ కార్యక్రమం మరొకటి వుంది. ఇరుగుపొరుగు సంఘాలను (Neighbourhood Committees) నిర్మించి వాటిద్వారా స్త్రీలలో జాగృతి కల్పించి తద్వారా వారిని ఈ కార్యక్రమాలకు సుముఖులను చేయటం మహిళాసంఘాలకర్తవ్యం. స్త్రీ తన ఇరుగుపొరుగు స్త్రీని, సహచరిని నమ్ముతుంది. ఆమె అభిప్రాయాలను గౌరవిస్తుంది. ఆమె అనుభవాల నుండి కూడా గుణపాఠాలు నేర్చుకోవాలని తాపత్రయ పడుతుంది కనుక మహిళా సంఘాలు ఈ కార్యక్రమం అందిపుచ్చుకుంటే విజయవంతముగా నిర్వహించగలవు.

ఇంతవరకు మహిళాసంఘాలు ఇలాంటి కార్యక్రమాలు నిర్వహించటంలేదు. కారణాలు ఒకటికాదు, అనేకం. కాస్త చదువుకున్న స్త్రీలు - ముఖ్యంగా గ్రామాలలో - సంప్రదాయ కుటుంబాలలో నుండి రావడంతో వారిలో సనాతన భావాలు అంత తేలికగా నశించవు. ఏదోమూల కాస్తోకూస్తో వారి మస్తిష్కాలలో మూఢనమ్మకం వుంటూనే వుంటుంది. అందువల్ల వారు ఇలాంటి వాటిలో చొరవ తీసుకొనడంలేదు. అది కోచనీయం. కాగా నూతన దృక్పథంతో సాగిపోయే కొద్దిమంది కార్యకర్తల, మహిళామండలుల చొరవతో ఈ భావ పరంపర పెరుగుతుంది. ఆ అభివృద్ధితోపాటు కుటుంబనియంత్రణ; కుటుంబ సంక్షేమ ఉద్యమాల సాఫల్యత కూడా పెరుగుతుంది. కనుక స్వచ్ఛంద సేవాసంఘాల, మహిళాసంఘాల పాత్ర అద్వితీయమైనది. ఆచరణ యోగ్యమయినదికూడా.

స్త్రీల సమస్య: శాస్త్రీయ అవగాహన

నైస్సు పేరు జీవితం పేరు, అనే దృష్టిగలవారు అసంఖ్యాకంగా ఉన్నారు. నైస్సును జీవితావసరాలకు వాడుకోవటమేతప్ప జీవితసమస్యల్ని పరిష్కరించుకోటానికి తాత్వికరీత్యా అది ఉపకరించేదని పరిభావం. ఈ వాదన సత్యదూరం. నైస్సు పనిచేసే తీరును శాస్త్రీయపద్ధతి (Scientific Method) అంటారు. పరిష్కరించటానికి అసాధ్యమైన ప్రశ్నలను నైస్సు లేవనెత్తదు. అప్పటి పరిజ్ఞానాన్ని ప్రాతిపదికగా తీసుకొని ఒక ఊహాధారాన్ని మనస్సుతో ఊహించుకుంటాడు శాస్త్రజ్ఞుడు. అయితే ఈ ఊహాధారం (Hypothesis) వాస్తవానికి నిలుస్తుందా, లేదా అని ప్రయోగంద్వారా తరచి చూస్తాడు. అంతేకాక అది తర్కనైశిత్యానికి తట్టుకోవాల్సి వుంటుంది. ఇలా తర్కానికి, అనుభవానికి నిలిచిన ఊహాధారాన్ని సత్యంగా స్వీకరిస్తాడు శాస్త్రజ్ఞుడు. కనుక శాస్త్రీయ పద్ధతిలో ప్రశ్న, ఊహాధారం, ప్రయోగం, తర్కం అన్నీ చోటుచేసుకుంటాయి. శాస్త్రజ్ఞుడు నిరంతర జిజ్ఞాసి. ప్రతిదానిని పరిశీలిస్తాడు; తరచి చూస్తాడు; ప్రశ్నిస్తాడు; దేనిని గ్రుడ్డిగా నమ్మడు. శాస్త్రీయమైన బుద్ధి; సహేతుకమైన ఆలోచనాధారణి కలిగివుండటమే శాస్త్రీయదృక్పథం (Scientific Temper) అంటారు. ప్రశ్నించడం, ఆలోచించడం, అవగాహన చేసుకోవడం, సునిశితమైన, పరిశీలనాత్మకమైన, సృజనాత్మకమైన బుద్ధిలిగినవారినే శాస్త్రీయఅవగాహన గలవారుగా పేర్కొనవచ్చు. వారెప్పుడూ భవిష్యత్తుగూర్చి ఆలోచిస్తారు కాని, భూతకాలంపై వారిదృష్టి వుండదు. సంక్షిభిత మనస్తత్వానికి లోనుకారు. వారిది ప్రశాంతస్థితి. వారుఅలౌకికాన్ని నమ్మరు మృత్యువు తర్వాత కర్మ, పునర్జన్మలలో వారికి విశ్వాసం వుండదు. దేవునిపై విశ్వాసం లేకుండానే మానవాళి మనుగడకు, సత్యాన్వేషణకు నిరంతరం శాస్త్రజ్ఞుడు కృషి చేస్తూనే వుంటాడు.

తనకు తెలియనిదాన్నిగురించి (అజ్ఞాతశక్తి) న భయమే మత ఆదేశాలకు ప్రమాణమయింది. ఆ శక్తి నే దైవమని నమ్మాడు అనాగరికదశలోని మానవుడు.

అలాంటి అలోకికశక్తిని నమ్మడమే మతానికి ప్రాతిపదిక. మూఢవిశ్వాసాలతోనూ, మతసిద్ధాంతాలతోనూ విజ్ఞానశాస్త్రం అనాదిగా పోరాడుతూనేవుంది; గౌరవ ప్రవృత్తులు పొందుతూనేవుంది. అశేషప్రజానీక సంక్షేమానికి, పురోగతికి కృషిచేసే పదార్థవాదం ఉనికి ఈనాటిదికాదు. భావవాదాన్ని త్రోసి రాజనే భౌతికవాదాన్ని ఏనాటికైనా మనం చేరకతప్పదు. మతనమ్మకాలన్నీ అజ్ఞానం, భ్రాంతిపల్ల ఊహించబడ్డాయి. ఆ యా సామాజిక పరిస్థితుల్లో కారణాంతరాలవల్ల మతం పుట్టింది. స్వర్గం, నరకం, దేవుడు, కర్మ, పునర్జన్మ మతభ్రమలే. మతానికి అహంకారం, ద్వేషం, ఈర్ష్యా ముఖ్యాంగాలు. విజ్ఞానశాస్త్రానికి వినయం, వివేకం వున్నాయి. అది తెలియని విషయాలు అంగీకరించి క్రమేణా తెలుసుకుంటుంది. విజ్ఞాన శాస్త్రం, మానవవాదం వ్యక్తి ఆలోచనా పద్ధతికి కట్టుబడివుండి, మానవసమస్యల్ని పరిష్కరిస్తాయి. సామాజిక సమస్యలను పరిష్కరించుకోవటానికి హేతువాదులు శాస్త్రీయపద్ధతిని అవలంబిస్తారు. శాస్త్రీయ అపగాహన, శాస్త్రీయ భావన వారికి పెట్టని సొమ్ములు. భారత సమాజంలో స్త్రీల శోచనీయ పరిస్థితికి పరిష్కార మార్గం సాధించాలంటే శాస్త్రీయ దృష్టితో మహిళాసమస్యలు పరిశీలించాలి.

విద్యావిషయకంగా భారతదేశంలో అగ్రభాగాన వుంటున్న కేరళలాంటి రాష్ట్రంలోనే హేతువాద మహాసభల్లో నూటికి పదిపది మాత్రమే మహిళా ప్రతినిధులు వుంటున్నారు. మొత్తంమీద భారతస్త్రీలు సమాజంలో వెనుకబడి వున్నారనే దానికి ఇది నిదర్శనం. సామాజికంగా, విద్యావిషయకంగా, రాజకీయంగా, ఆర్థికంగా స్త్రీలు వెనుకబడి వున్నారనేది నగ్నసత్యం. ఈ పరిస్థితి సమాజం సామరస్యంగా, ఆరోగ్యలక్షణాలతో పెరగడానికి ఉపకరించదు. ఈ పరిస్థితిని ఇలా కొనసాగించటానికి హేతువాదులు ఇష్టపడతారా? ముమ్మాటికి ఇష్టపడరనే జవాబు చెప్పవలసి వస్తుంది.

నేటి స్త్రీలస్థితి : స్త్రీలలో అధిక సంఖ్యాకులు అజ్ఞానంతో, మూఢ్యంతో కొట్టుమిట్టాడుతున్నారనే అంశాన్ని ఈ సందర్భంలో మనం గమనించాలి. అనేకమంది విద్యావంతులైన స్త్రీలు మత భావనలవల్ల ప్రభావితులౌతున్నారు. ప్రతాలను, మతక్రతువులను, పూజావిధానాలను కొనసాగిస్తున్నారు. మానవ సమస్యలను మానవమేధస్సు పరిష్కరించగలదనే విశ్వాసం వారికిలేదు. చీటికి మాటికి భగన్నామం జపిస్తూ దైవప్రసక్తి తెస్తారు. తాము చేసిన పాపాల నుండి విముక్తికోసమో, లేక వరాలకోసమో తిరుపతి, గురవయ్యూరు దేవాలయాలకు

పరుగెడతారు. బాబాలను. ఆమ్మలను శక్తిప్రపత్తులతో కొలుస్తారు. వారి ఆజ్ఞలను శిరసావహిస్తూ వారిని గుడ్డిగానమ్మి మోసపోతూవుంటారు. శిష్యుల కంటే శిష్యురాండ్రనంభేయ మిక్కుటంగా వుంటుంది. నైస్సు చదివిన ఒక లేడీడాక్టరు తనవద్దకొచ్చినస్త్రీకి గర్భస్రావము పాపమనే అభిప్రాయంతో గర్భస్రావంచేయకుండా తిప్పిసంపించింది. గొప్పగొప్ప డిగ్రీలున్న మరోమహిళ రామేశ్వరంలో నాగప్రతిష్ఠ చేసివచ్చింది సంతానప్రాప్తికోసం. విజ్ఞానశాస్త్రాన్ని తెలుసుకున్నంతమాత్రాన శాస్త్రీయదృక్పథం ఏర్పడదు. డిప్లమాలు, డిగ్రీలు వున్నంతమార్గాన వికాసం, విపేకము వున్నట్లుకాదు. అన్ని మతాలకు చెందిన విద్యావంతులైన స్త్రీలస్థితి ఇలాగేవుంది.

మరో విచారకరమైన విషయాన్ని మనం గమనించాలి. అనాధలకు సేవచేసి నందుకు మదర్ థెరీసాకు ప్రపంచవిఖ్యాతిమైన నోబుల్ బహుమానం వచ్చింది. ఆ అవకాశం తీసుకొని గర్భస్రావంమీద, సమాజంలో స్త్రీ స్థానంమీద తన అభిప్రాయాలను ఆమె ప్రచారంచేయడం సాగించింది. ప్రపంచమంతటా ఆమె పర్యటిస్తూ, ప్రతిచోటా తన ఉపన్యాసంలో ఈ పై రెండుఅంశాలను ఆమె ప్రస్తావించింది. గర్భంలో శిశువును చంపటంతో గర్భస్రావం సమానమని ఆమె పిలుపు ఇచ్చింది. తల్లేతన పిల్లను చంపితే నీతికి స్థానమెక్కడున్నదని ప్రశ్నించింది. స్త్రీ ఇంటిపట్టున ఉండాలని, ఇంటి బయటిప్రపంచం పురుషుని కొరకు నిర్దేశింపబడిందని ఆమె ప్రజలకు ఉద్ఘోషించింది. ఇతరస్త్రీలకు ఆమె ఇచ్చిన సలహాలను ఆమె పాటించకపోవటం విచిత్రంకాదా! “మరినీవు ఇంటినుండి బయటికివచ్చి పురుషప్రపంచంలో ఎందుకు అడుగుపెట్టావు?” అని మనం థెరీసాను ప్రశ్నిస్తే ఈ‘పవిత్రస్త్రీలు’ స్త్రీలబంధాలను తొలగించటానికి పూనుకొన్నారనితేలుతోంది.

ఈ పరిస్థితిని ఎందుకు మార్చాలి? సమాజంలో స్త్రీలు సగంమంది వున్నారు. అంత మందిస్త్రీలు మూఢవిశ్వాసాలలో, మతమౌఢ్యంలో మునిగితేలుతున్నపుడు సమాజానికి పురోగతి అసంభవం. కనుక స్త్రీ జనసంక్షేమానికి, బాలల కల్యాణానికి ఎంతో అవసరమైన భౌతిక వనరులను, సంపదను మనం కూడబెట్టాలి. అందుకు మానవప్రయత్నాన్ని, శక్తిని మనం వృధాచేయకుండా వినియోగించగలం. తల్లులుగా స్త్రీలు తమ సంతానానికి శాస్త్రీయదృక్పథాన్ని, శాస్త్రీయభావనను కలుగజేయగలరు. జన్మ నిరోధం, కుటుంబనియంత్రణ, గర్భస్రావంలాంటి పద్ధతులను అవలంబించిన స్త్రీలు పరిమితకుటుంబాలను ఏర్పరచుకొని బండచాకిరీనుండి విముక్తిపొందగలరు, వారు

విశ్రాంతి సమయంలో విద్యను అర్జించగలరు; సామాజికవ్యవహారాలలో పాల్గొనగలరు. అప్పుడు ప్రజాస్వామ్యం వాస్తవరూపం తాలుస్తుంది. ప్రకృతికి అతీతమైన శక్తులతో స్త్రీలకు విశ్వాసం పోయినందువల్ల ఆత్మవిశ్వాసాన్ని పొందగలరు. అప్పుడు వారు హేతుబద్ధంగా, నైతికంగా జీవయాత్ర సాగిస్తారు. ఇంతవరకు అన్నిమతాలు బానిసత్వాన్ని, అసహనత్వాన్ని, పివిధవర్గాలమధ్య ద్వేషాన్ని, శతృత్వాన్ని పోషించాయి. నాగరికత ప్రారంభమైనప్పటినుండి స్త్రీని వస్తువుగానో, లేక బానిసగానో లేక తక్కువస్థాయిగల వ్యక్తిగానో చూడటం జరిగింది. ఇటీవలనే ఆమె తన హోదాను పొందగలుగుతున్నది. కనుక స్త్రీలు స్వేచ్ఛ, సమానత్వం, సౌభ్రాతృత్వం, న్యాయంలాంటి వాటికోసం పోరాడవలసిన తరుణం ఆసన్నమయింది. చివరికారణం ప్రత్యేకంగా హేతువాదులకు సంబంధించినది. కుటుంబంలో పురుషులు హేతువాదులై - స్త్రీలు మత్తులైతే అనేక చిక్కులుఉచ్చవిస్తాయి. మతమౌఢ్యంలో వున్నస్త్రీలు తమ పురుషులను - ఎంతగా అభిమానించినా - వెనుకకు లాగుతారు. ఈ జీవితసత్యాన్ని విస్మరించటం ప్రమాదకరం. కనుక హేతువాదులైన పురుషులు చివరకు స్వార్థచింతనతోనైనా తమ ఇళ్ళలోని స్త్రీలను, తదితర స్త్రీలను విద్యావంతులను చేయటం అత్యవసరం.

ఏం చేయాలి ? ముందు ఇంటగెలిచి రచ్చగెలపమన్నారు. కనుక భార్య నిరక్షరాస్యురాలయితే ఆమెను విద్యావంతురాలిగా చేయాలి హేతువాదియైన పురుషుడు. ఆమెకు అంతకుక్రితం కొంత విద్యాగంధం ఉంటే విద్యాస్థాయిని పెంపొందింపచేయాలి. ఆమె శాస్త్రీయవాదనను, శాస్త్రీయ మనస్తత్వాన్ని అలవరుచుకోవటానికి సాయపడాలి. శాస్త్రీయదృక్పథాన్ని ఆమె సంతరించుకోవటానికి ప్రోద్బలం చేయాలి. ప్రతి విషయాన్ని గుడ్డిగా నమ్మకుండా ప్రశ్నించేదోరణిని ఆమె చేపట్టేలాచేయాలి. తర్కానికి, అనుభవానికి నిలవని ఏ ప్రవచనాన్ని, ఏ గురువాక్యాన్ని ఆమె నమ్మని స్థితి రావాలి. అంతేకాదు హేతువాద కుటుంబసభ్యులు వ్యక్తిగతంగా ఉన్నత శ్రేణిలో జ్ఞానాన్ని అర్జించాలి. నైపుణ్యశక్తి సంపాదించాలి. కులం, మతం, జాతి, భాష, దేశంలాంటి పరిధులను వారు సామాజికంగా దాటగలగాలి. సమాజం యొక్క రాజకీయ ఆర్థిక కార్యకలాపాలలో వారు హేతుబద్ధంగా పాల్గొనాలి. స్వేచ్ఛ, సమానత్వం, సౌభ్రాతృత్వం, సామాజికన్యాయం అనే సూత్రాలపై నిర్మింపబడే సహకార శ్రేయోరాజ్యాన్ని వారు నిర్మించాలి.

ప్రతివ్యక్తి రెండురకాలుగా సమాజాన్ని మార్చగలడు. ఒకటి సామాజిక కార్య కమాలవల్ల, రెండవది తన వ్యక్తిగత జీవితంలో నిర్దుష్టంగా జీవిస్తూ ఇతరులకు ఆదర్శప్రాయంగా మెలగటంవలన.

స్త్రీలయెడ, శిశువులయెడ హేతువాదుల దృక్పథం తతిమ్మావారి భావనకంటే వేరుగా ఉంటుంది; ఉండాలి. సంతానాన్ని కనేశక్తి ప్రకృతి స్త్రీలకిచ్చిన వరం. కాని శిశుపోషణను స్త్రీలుమాత్రమే చేపట్టనవసరంలేదు. ఈ కర్తవ్య నిర్వహణలో పురుషులుకూడా పాల్గొనవలసిఉన్నది. ఇంటిపని విషయంలోనూ అలాగే జరగాలి. స్త్రీలు ఈ సందర్భంగా మోస్తున్నభారాన్ని చాలవరకు పురుషులు తగ్గించగలరు. చాలామంది పురుషులు - కొంతమంది హేతువాదపురుషులుకూడా - స్త్రీ చేసే నడుమువిరిగే పనిచేయిక్క బాధాకరపరిస్థితిని గమనించటంలేదు. స్త్రీయొక్క జీవితంలో విలువైన అనేక సంవత్సరాలు ఆమె పిల్లలను కనడంలోనూ, పెంచడంలోనూ, ఇంటిపని చేయడంలోనూ వినియోగిస్తున్నది ఈనాడు. ఈ పరిస్థితిమారాలి

హేతువాదులైన తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లలను తమ ఆస్తిగా చూడరాదు. పిల్లలు వ్యక్తులు. వారి వ్యక్తిత్వ వికాసానికి వారు హక్కు కలిగిఉన్నారు. ఈ అంశాన్ని తల్లిదండ్రులు ఎంతత్వరగా గుర్తిస్తే అంతమంచిది.

పురుషులు - అందులో ముఖ్యంగా హేతువాదులైన పురుషులు - ఈ పందర్బంగా తమ విద్యుక్తధర్మాన్ని గుర్తించి కార్యాచరణకు పూనుకుంటేవే స్త్రీలలో శాస్త్రీయ అవగాహన, శాస్త్రీయ దృక్పథం వస్తాయి.

మన వివాహవ్యవస్థ : నాడు, నేడు

నేడు వివాహవ్యవస్థ, కుటుంబవ్యవస్థ లేని మానవజాతిలేదు. నాగరిక సమాజం ఏర్పడినప్పటినుండి వివాహం కీలకపాత్ర వహిస్తోంది. వివాహం మానవ జీవితయాత్రా సమరానికి చరమదశకాదు; నాందిమాత్రమే. అలాంటి వివాహం ఎప్పుడు పుట్టింది? ఎలా పుట్టింది? వివాహపు తొలిదశ ఏమిటి? అనే విషయాలు ఇదమిద్దంగా చెప్పటం సాధ్యంకానిపని. చరిత్రాకారులు సైతం వివాహ వ్యవస్థగురించి స్పష్టంగా ప్రకటించినట్లు ఆధారాలు లేవు. అయినా మోర్గాన్, మార్క్స్, ఆల్ ఫేకర్, కపాడియా, ఏంగెల్సులాంటి సమాజశాస్త్రజ్ఞులు, మానవశాస్త్రజ్ఞులు కొన్ని సిద్ధాంతాలు ప్రతిపాదించారు. వాటిపై అనేక విమర్శలుకూడా వచ్చాయి. వీడేమయినా వివాహవ్యవస్థ ఒకనాడు ఉద్భవించిందేకాదు. కాలచక్రపరిభ్రమణంలో వచ్చిన పరిణామఫలితం అది. కనుక గతచరిత్రను తరిచిచూస్తేతప్ప వర్తమాన భవిష్యత్తులు అవగాహనకావు.

మానవజాతి శైశవదశ (జంతుదశ) లో ప్రీ పురుషుల వేడుమ వావివరుసలు లేని లైంగిక జీవనం గడిపేవారు. అంటే ఒక గుంపులోని పురుషులకు మరో గుంపులోని స్త్రీలతో సంపర్కం వుండేది. తల్లి కూతురూ ఇద్దరూ ఒకే పురుషునికే పోరాడిన సందర్భాలుకూడా వుండేవి. నాడు బిడ్డలకు తండ్రిఎవరో తెలియదు; తండ్రికి పిల్లలబాధ్యతలేదు. కుటుంబవ్యవస్థలేదు. తల్లి పిల్లల్ని సంరక్షిస్తూ వుండేది. ఈ దశలో విచ్ఛలవిడిగా లైంగిక క్రీడ జరుగుతుండేదని, కాలక్రమేణా గుంపుపెళ్ళి (సామూహిక వివాహం) అంటే ఒక సమాజంలో నిర్ణయింపబడిన కొందరు పురుషులకు మరికొందరు స్త్రీలకు సంపర్కానికే ఒక ఏర్పాటు వుండేదని. ఈ పద్ధతిప్రకారం పురుషులగుంపులోనుండి ఏ పురుషుడైనా ఒప్పందంకుదిరిన స్త్రీల సమూహంనుండి ఏ స్త్రీతోనైనా సంభోగించవచ్చని, దీన్నికూడా పెళ్ళిగానే ఆ నాటి సమాజాలు భావించాయని, ఈ గుంపుపెళ్ళి క్రమేపి బహు భార్యత్వంగా మార్పుచెంది కాలక్రమేణా ఏకవివాహం (మోనోగమీ) గా పరిణామంచేందిందని మానవశాస్త్ర పరిణామవాదియైన ఎల్. హెచ్. మోర్గాన్ పేర్కొన్నాడు. ఇది కొన్నిపందల

వేల సం॥ రాల తర్వాత జరిగింది. దీనినే “మోర్గన్ పరిణామవాదం” అంటారు. అనాగరికదశలో రక్తసంబంధ నిషేధాలు లేవని, (అంటే అన్నాచెల్లెలు, తండ్రి కూతురు, మధ్య కూడా సంపర్కాలు) ఉమ్మడి వివాహబంధంలో ఇమిడి వుండే వారని, ఒక్కొక్కమార్పు వచ్చినప్పుడల్లా వారినంభ్య తగ్గిపోతూ చివరికి ఆ బంధంలో ఒక్క జంటగా మాత్రమే మనగల్గేస్తీతి వచ్చిందని ఫ్రేడిరిక్ ఏంగెల్సు తన “కుటుంబం, వ్యక్తిగత ఆస్తి” అనే గ్రంథంలో వ్రాశాడు. ఏకవివాహ వ్యవస్థ అతి ప్రాచీన మానవదశనుండి వున్నదన్న అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచాడు వెస్టర్ మార్కు (Wester Mark) పండితుడు. తొలిమానవునికి నిర్దుష్టమైన సంస్కృతికాని, ఆచారవ్యవహారాలుగాని, నైతికసూత్రాలుకాని లేవని వెస్టర్ మార్కుని ఖండిస్తూ, అనాడు ఏకవివాహవ్యవస్థే లేదన్నాడు ముర్డక్ (Murdock). మానవుడు శైశవదశలో వావివరుసలు లేని స్వైరతి జీవితాన్ని కొనసాగించేవాడనియు, తల్లిమాత్రం ఆయా పురుషులతో బిడ్డలను కంటూ వారితోనే జీవితాన్ని గడిపేదని బ్రిఫాల్టు (Briffault) ‘ది మడర్స్’ అనే గ్రంథంలో వ్రాశాడు. ప్రఖ్యాత సమాజశాస్త్రజ్ఞులైన సమ్నర్ (Sumner), కెల్లర్ (Keller) ఆదిలో కుటుంబంగాని, పెళ్ళికాని లేవని, రక్తసంబంధీకులైన కొన్ని సమూహాల ప్రణలు విడివిడిగా జీవనాన్ని సాగిస్తూ వుండేవారని ‘ది సైన్సు ఆఫ్ సోసైటీ’ లో చెప్పారు. బాచోఫెన్ (Bacho Fen) ‘మడర్ రైట్సు’ అనే తన గ్రంథంలో ఆదిమానవుడు ఇచ్చారతిని కొనసాగించేవాడని, కుటుంబం తొలిదశలో ఆడపెత్తనాలు (Matriarchal) మాతృస్వామ్య కుటుంబాలు వుండేవని ఆ కుటుంబాలలో స్త్రీలు సాంఘికపరమైన, మతపరమైన అధిక్యతను పొంది కుటుంబపెద్దగా వుండేవారని ప్రతిపాదించాడు.

మనదేశంలో దుగ్వేదకాలమునుండి వివాహవ్యవస్థ ఒక ప్రత్యేకస్థానాన్ని పొందిందని చెప్పుకోవచ్చు. అన్నా చెల్లెళ్ళు మధ్య వివాహం నిషేధింపబడ్డది దుగ్వేదంలోనే. పంచమపేదమనే భారంతంలోకూడా కన్యలైన సత్యవతి, కుంతి తల్లులైనారు. ద్రౌపతి పంచభతృక. ఉత్తరభారతంలో, కురురాజ్యంలో స్త్రీ పురుషులు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతుండేదశలో శ్వేతకేతువు స్త్రీ పురుషులిరువురూ విధేయులుగా వుండాలంటూ వివాహాన్ని సక్రమసద్దతిలో శాసిస్తూ, వివాహానికొక నీతిని ప్రతిపాదించాడు.

అసలు వివాహానికి సంబంధించిన విధినిషేధాలు అతి జటిలంగా వుంటాయి. కాలమానపరిస్థితుల్నిబట్టి మారుతూవుంటాయి. వధూవరుల్ని ఎంపికచేసుకోవటానికి

అనేక వద్దతుల్ని గృహ్యసూత్రాలు, ధర్మశాస్త్రాలు, స్మృతులు ప్రవేశపెట్టాయి. వాటిలో ముఖ్యమైనది మనుధర్మశాస్త్రం. అందులో అష్టవిధ వివాహాలు రూపొందించబడ్డాయి. బ్రహ్మం, ప్రాజాపత్యం, ఆర్షం, దైవం, గాంధర్వం, అసురం, రాక్షసం, పైచాచికం అనేవే అవి. పీటీలో బ్రహ్మం లేక ప్రాజాపత్యమాత్రం మతపరమైన కన్యాదానం ఉండుటవల్ల నిలిచాయి మిగతావన్నీ మరుగునపడ్డాయి. అలాగే నాటి స్వయంవరాలు నేటికధలుగా మారాయి. మనువు ప్రతిపాదించిన 'నియోగం' నేడు హస్తాస్పదం అయింది. వింటేనే జుగుప్స కలుగుతుంది. బిడ్డలులేని విధవరాలికి బావ, లేక మరిది, లేక దాయాది సంతానప్రదానం చెయ్యాలి. ఆమెకు పిండోత్పత్తి కాగానే అతనితో సంపర్కం నిషేధంకావాలి. ఆనాడు పితృదేవతలు, యజ్ఞాలు పిండప్రదానాలకు పుత్రుడు విధిగా వుండాలి. అందువల్ల నియోగం ఆచారమయింది.

మా న ప జీ వి త ం లో వివాహం ఉత్కృష్టమైనది; ముఖ్యమైనదికూడాను. జీవితాంతం సహచర్యానికి, సన్నిహితత్వానికి, ఆత్మీయతకు ఏర్పడిందే వివాహం. అలాంటి వివాహవ్యవస్థ ఎలాంటి మార్పులు చెందిందీ, ఇంకా ఎలా పరిణతి చెందాలి అనేది నేటి చర్చనీయాంశమయింది. సమాజం అతివేగంతో పయనిస్తోంది. విజ్ఞానశాస్త్రం విశ్వకవాటాలను ఛేదిస్తూ పరుగిడుతోంది. ఆ దశలో మరి మన పాత వివాహవ్యవస్థకూడా మారకతప్పదుకదా: మరి ఆ మార్పులు చట్టరీత్యా మతాలవారీగా విచారించక తప్పదు.

1929 లో బాల్యవివాహ నిషేధశాసనం వచ్చింది. వరువుకు 18 వరునికి 21 ఏండ్లు నిండాలని శాసించింది. బాల్యవివాహం జరిగిన హిందూ ఆడపిల్ల 18 నిండేలోగా తనకాపెళ్ళి వద్దనే హక్కు వుంది. కాని ముస్లింకన్యకు ఆ హక్కు లేదు. పార్సీచట్టం ప్రకారం దంపతులలో 14 సం॥ పిల్లకు, 16 సం॥ వరునికి వున్నప్పుడు ఆ పెళ్ళి చెల్లదని కోర్టు తీర్పు ఇవ్వవచ్చు. హిందూ వివాహం 1978 వరకూ మారుతూనేవుంది. 1939 లో ముస్లిం వివాహ సవరణ చివరిసారి జరిగింది. 1972 నాటి క్రైస్తవ వివాహ శాసనం ప్రకారం వారిపెళ్ళి చర్చిలో దేవుని ఎదుట మతగురువు చేయిస్తాడు. క్రైస్తవవధువు "నీకు జీవితాంతం విధేయురాలిగా వుంటా" నని ప్రమాణంచేయడం గమనార్హం. 1939 నాటి పార్సీ వివాహచట్టం ఇంకా ఆలాగేవుంది. ముస్లింలు, తమ వివాహాలను 'నికా' రిజిష్టరులోనూ, క్రైస్తవులు చర్చి రిజిష్టరులోనూ నమోదు చేస్తారు. హిందూ వివాహశాసనం లోపభూయిష్టం. అంటే ఇస్లాం, క్రైస్తవం, పార్సీ, యాదుమతాలకు చెందకుండా

స్థిరనివాసమున్న ప్రతి భారతీయుడు హిందువుక్రిందలెక్క. అంటే హేతువాదులు, అజ్ఞేయవాదులు, నాస్తికులు, స్వేచ్ఛాభావులు వీరంతా హిందువులంటూ హిందూ వివాహచట్టం వారికికూడా వర్తింపజేశారు. కాని వధూవరులలో ఏ ఒక్కరి ఆచారం ప్రకారమైనా వివాహం (దండలమార్పిడి వగైరాలు) జరుపుకోవచ్చు; ఆ ఆచారాన్ని అవసరమైతే కోర్టులో ధృవపర్చుకోవాలి. 1967 నుండి తమిళనాడులో పూలదండల పెళ్ళిళ్ళు, స్వయంవరవివాహాలు ఏ భాషలోజరిగినా చెల్లుతున్నాయి వారి చట్టరీత్యా. మిగతారాష్ట్రాల ప్రభుత్వాలు కూడా అలా చేయాలని కోరికల తప్పకాదుకానా, అంతేకాదు పెండిపద్ధతిలో. సర్దులకూ వర్తించే విధానాన్ని చట్టబద్ధంచేస్తేనే స్త్రీలు మతాలవిషయకంగాలిసుండి బైటపడి స్వేచ్ఛావాదులు పీల్చగలుగుతారు కనుక ఒకే పృథ్వీసంహిత (Common Civil Code) అవశ్యం ప్రవేశపెట్టాలి.

వివాహవ్యవస్థలో నాటికి, నేటికి జరిగిన మార్పులలో ముఖ్యమైనవి కొన్ని చర్చించడం అవశ్యకర్తవ్యం. కన్యాశుల్కవివాహం అంటే కొంత డబ్బిచ్చి పిల్లను కొనుక్కోవడం. దీనినే అసురంగా ప్రతిపాదించాడు మనువు. డబ్బు కట్టలేనపుడు ఆ పరుడు అత్తమామల కుటుంబాలకు చాకిరీచేసి రుణవిముక్తుడయ్యేవాడు. నేడు అది సమసిపోయి వరశుల్కం ఆచారమయింది. 1961 లో వరశుల్కం నేరమని కట్నం ఇచ్చినా పుచ్చుకున్నా శిక్షార్హులని చట్టం వచ్చింది. అయినా ఆ దురాచారం ఇంకా రోజురోజుకూ ప్రబలిపోతోంది. ఇంతవరకూ వివాహఎంపిక పెద్దలద్వారానే జరిగేది. నేడు అక్కడక్కడా ప్రేమ వివాహాలు జరుగుతున్నాయి. 1948 వరకు బహుభార్యాత్వం హిందువులకు అమల్లో వుండేది. నేడు అది శిక్ష, నేరముగా చట్టాలోచ్చాయి. 1856 వరకూ విధవావివాహాలు నిషిద్ధం. నేడు ఇంకా సనాతనులు వ్యతిరేకిస్తున్నారు. ఆధునికులు ముందుకొస్తున్నారు. అక్కడక్కడా బహు అరుదుగా జరుగుతూనే వున్నాయి. వివాహవిధానాలు నాడు పూర్తిగా మతపరంగా జరిగేవి. నేడు వధూవరులలో ఏ ఒక్కరి ఆచారం ప్రకారమైనా చెల్లుతాయి. ఇప్పటికీ పంతానవత్తియైన స్త్రీనితప్ప వివాహమాడరు కొన్ని దేశాలలో. కన్యనే వివాహమాడేవారు కొందరైతే విధవావివాహం అమల్లో వుంటుంది కొన్నిచోట్ల; అది నిషేధం మరి కొన్ని ప్రాంతాలలో, ముసుగులో దూరడమే పెండ్లితంతుగా ఒకతెగలోవుంటే సూత్రాధారణ మరొకజాతిలో వుంటుంది. ఓలికి ఒకజాతి ప్రాధాన్యతఇస్తే వరకట్నానికి ప్రాముఖ్యతవుంది మరొకజాతిలో. ఇతరత్రా ప్రతిబంధకాలు లేని స్త్రీ పురుషులిద్దరూ బహుకాలంగా కలిసి కాపురం చేస్తుంటే వారినిభార్యాభర్తలుగా ఎంచవచ్చని సాక్ష్యసంబంధమైన (Indian Evidence Act)

114 వ సెక్షన్ చెప్పింది. అలా ఆచారాన్నిబట్టి వివాహపద్ధతుల్లో ఎన్నో ఆచారాలు, సంప్రదాయాలు వున్నాయి. అలాగే 1872 నుండి అమల్లో కొచ్చిన ప్రత్యేక వివాహశాసనం 1954 లో మార్పుచెందింది. నాడు 14, 18 ఏళ్ళు నిండాలన్నది తర్వాత 18 - 21 సం॥ నిండాలనే సవరణ జరిగింది. నాడు ఏ మతానికి చెందనివారికి లేక భిన్నమతస్తులకు మాత్రమే వర్తించేది ప్రత్యేక వివాహశాసనం. నేడు ఒకే మతంలో వారుచూడా ఈ శాసనం ప్రకారం చేసుకోవచ్చు. అలాగే 1948 కి పూర్వం విడాకులకు అసలు అవకాశమేలేదు. 1948 నుండి ఉమ్మడిరాష్ట్రమైన ఆంధ్రా, మైదానులకొచ్చింది. 1955 నుండి విడాకులచట్టం మొత్తం దేశానికొచ్చింది. 1939 వరకు 'నికా' లో ఏర్పాటువుంటేతప్ప ముస్లింస్త్రీకి విడాకులకు హక్కులేదు. కాని 39 నుండి 'నికా' లో రాసుకోకపోయినా కోరవచ్చు. అనాడు పెళ్ళి తప్పనిసరి నేడు పెళ్ళితంతులేకుండా కలిసివున్నా తప్పు లేదనే వాదాలు వచ్చాయి. ఇలా ప్రాంతాన్నిబట్టి చట్టాలనుబట్టి ఆచారాల్నిబట్టి వివాహవిధానాల్లో అనేక మార్పులు వచ్చాయి. ఇంకా పస్తున్నాయి.

ఇటీవల సంస్కరణవివాహాలు, ఆదర్శవివాహాలు, విప్లవవివాహాలు (నాడు లేనివి) జరుగుతున్నాయి. సంస్కరణవివాహమంటే పెండ్లిపద్ధతిలోకాని, పెండ్లి పరుతులలోకాని, ప్రమాణాలలోకాని మార్పు వుంటుంది. అంటే సంస్కృతానికి బదులు తెలుగులో మంత్రాలు చదివినా సంస్కరణక్రిందలెక్కే. అలా ఏదో మార్పు వుంటుంది ఇందులో. ఇక ఆదర్శవివాహంలో కన్యాదానం వుండదు. ఒకరినొకరు ఎన్నుకొనుట వుంటుంది. పెళ్ళిప్రమాణాలు అర్థమయ్యే భాషలో జరుగుతాయి. కలిమిలేములలో కష్టసుఖాలలో పాలు పంచుకుంటూ నీకు స్నేహితురాలిగా, సహచరిగా, ప్రేమసిగా వుంటానని వధువూ, పదాలమార్పుతో పరుడు ప్రమాణం చేస్తారు. కాని "జీవితాంతం కలిసి వుంటా" మని చెప్పరు. సంస్కరణవివాహాలు, ఆధునిక వివాహాలు పురుషులేకాక స్త్రీల ఆధ్వర్యంలోకూడా జరుగుతాయి.

విప్లవవివాహంలో పెండ్లితంతువుండదు, వేదికా వుండదు. ప్రమాణాలు అసలే వుండవు. ప్రేమసి ప్రియులిద్దరికీ ఒకరిపై రెండవవారికి హక్కులూ, బాధ్యత వుండవు. పరస్పరగౌరవం, సదవగాహన, సానుభూతితోకూడిన స్పందన ప్రేమానురాగాలు వుంటాయి. మానసికస్వేచ్ఛకు, నికొల్పయిన ప్రణయానికి ఇందులో చోటువుంది. ఇది పరిణతమనస్కులకే చెల్లుతుంది. ప్రేమ కొరవడిననాడు కోర్టురభస, సామాజిక దౌష్ట్యాలకు తలవొగ్గకుండా విడిగా వుంటారు. అసలు ఈ పద్ధతిని వివాహం అని చెప్పటానికి ఒప్పుకోరు కొందరు. కాని వివాహపద్ధతులు దేశ, కాల, ప్రాంతాలను

బట్టి వుంటాయని చెప్పుకొన్నాంకదా! ఆదర్శ విప్లవవివాహాలు విలక్షణమైనవి. ఇద్దరూ స్వయంపూర్ణమైన వ్యక్తులుగా విశాల పరిధిగల అభ్యుదయంలోకి అడుగు, పెడతాడు. రెండోవ్యక్తికై పాటుపడతారుకాని తమ స్వార్థానికి వాడుకోరు. ఈ విప్లవవివాహాలు సర్వులకూ వర్తించకపోవచ్చు; పనికిరాకపోవచ్చు. స్వేచ్ఛ జీవులకు, మానవవిలువలను గౌరవించేవారికి మాత్రమే అచరణయోగ్యమవుతాయి.

పెళ్ళికి ఏదోవిధమైన తంతు వుండాలి? అసలు వివాహవ్యవస్థ అవసరమా? వ్యవస్థ వుండాలంటే ఏ పద్ధతిలో జరగాలి అనేవి ముఖ్యప్రశ్నలు - ఏదోవిధమైన పెళ్ళితంతు లేనిదే చట్టబద్ధమైన ఆస్తి హక్కులు భార్యాబిడ్డలకురావు. భార్యాభర్తలనే గుర్తింపు పెళ్ళిద్వారానే సమాజం గుర్తిస్తుంది పెళ్ళికానివాళ్ళని పెళ్ళికాకుండా కలిసి వుండేవాళ్ళను సమాజం ఆవహేళనగా చూస్తుంది ఈ రెంటిని తట్టుకోగలదైర్య, స్థిరత్వము ముందు పరిగ్రహించాలి సాంప్రదాయ వివాహంలో వున్న కృత్రిమాన్ని, అసహజత్వాన్ని అర్థంచేసుకున్నవారు ఏ విధమైన తంతునూ అంగీకరించరు. అది ఎల్లవాత్మకమైన వివాహం - అంటే అఖరికి దండలమార్పిడికూడా లేకుండా, మూడోవ్యక్తిప్రమేయం లేకుండా కలిసి కాపురం చెయ్యటం. ఎప్పటికైనా అస్థితి చాపత్యజీవితంలో చోటుచేసుకోవాలి. అది ఉన్నతోన్నతమైనది. అది పరిణత మనస్కులకే చెల్లుతుంది. ఆ స్థితికి ఎదగలేనివారు విప్లవవివాహంకన్నా తక్కువైన ఆదర్శవివాహం లేక సంస్కరణవివాహాలద్వారా వివాహబంధంలో ప్రవేశించక తప్పదు.

వివాహవ్యవస్థలోని ముఖ్యలోపాల్ని ఈ సంగర్భంగా చెప్పుకోకతప్పదు. శ్రీ స్వేచ్ఛ సంపూర్ణంగా నశించేది పెళ్ళితోనే. వివాహమంటే 25 గంటలూ పనిచేసే పనికత్తెను భార్యరూపంలో పొందడమే ననే భావం పురుషులలో పెనవేసుకొనివుంది వివాహితశ్రీ భర్తపైప్రేమ, మాతృత్వంపై అనురాగంవల్ల తన వ్యక్తిత్వాన్ని చంపుకొని తన్నుతాను నాశనం చేసుకుంటుంది. ఆమె ఏనాడు తనకోసం బ్రతుకుతూ తన శక్తి యుక్తుల వికాసానికి దోహదం చేసుకోగలుగుతుందో అనాడే తన్ను తానుద్ధరించుకుంటుంది. సమాజం మారితే (ఆర్థికంగా) శ్రీ సమస్యలు మారతాయనేది పొరపాటు. శ్రీ తన జీవితాన్ని మార్చుకుంటూ సమాజాన్నికూడా మార్చటానికి ఏకకాలంలోనే ప్రయత్నించాలి. ఆస్తి సమాజపరమైన సోషలిష్టుదేశాలలో కూడా శ్రీ పురుషుల అసమానత్వం కొనసాగుతోందనేది నగ్నసత్యం. వివాహం ఏ పద్ధతిలో జరిగినా సరే శ్రీ మాత్రం ఏదిగా వివాహమాడాలి. అప్పుడే ఆమెకు భద్రత, గౌరవమూ లభిస్తున్నాయి. కట్నం తక్కువతెచ్చిన పిల్లను చంపటం,

ఇంటినుండి గెంటడం అనివార్యమవుతోంది ఈనాడు. భార్యాభర్తల సంబంధం వ్యాపారలక్షణమయింది. కారణం స్త్రీ హోదా పురుషునిహోదాకంటే హీనమయిందనీ, హేయమయిందనేభావం వుండబట్టే. అందువల్లే కన్యాదానం, పరశుల్కంలాంటి దురాచారాలు ఇంకా జరుగుతూనేవున్నాయి. ఈ విధమైన వివాహవ్యవస్థ స్త్రీకి 'స్వేచ్ఛలేని' ఇలాకొనసాగేకన్నా అసలు వివాహవ్యవస్థ రద్దయిపోవడమే శుభకరమనే భావం స్త్రీలలో కలగాలి. అందుకొరకై అవసరమొస్తే ఆడవారు కన్యలుగా జీవించినా తప్పులేదు. అనాడే స్త్రీని గౌరవిస్తారు; సమానస్థాయితో పెళ్ళాడుతారు.

ఎన్నో అసాధ్యాలు ఈనాడు సాధ్యాలయినాయి. ఎన్నోరంగాలలో మరెన్నో మార్పులొచ్చాయి. శాస్త్రీయవిజ్ఞానం అనంతంగా పెరిగింది. వార్ధక్యం, మరణం తప్ప ఈనాడు సర్వాన్ని మానవుడు కంట్రోలు చేయగలశక్తిని పొందాడు. అలాంటి పరిస్థితిలో పాత ఆచారాలు, సంప్రదాయాలు, ఊడవిశ్వాసాలున్న వివాహవ్యవస్థలో మార్పు అనివార్యంకావాలి. అది వ్యక్తిస్వేచ్ఛకు, సమానత్వానికి గొడ్డలిపెట్టుకొరాదు. ఏ సుఖసంతోషాలకై తే, ఏ ఆనందానుభూతులకై తే ఏ సన్నిహిత, సామరస్యాలకై తే వివాహవ్యవస్థపుట్టిందో దాన్ని ధ్యసంచేవిధానాలు మారక తప్పవు.

సిక్కుల ధర్మశాస్త్రం :

స్త్రీలకు మధ్యయుగాల వారసత్వం

“ఘో! ఘో! సోదరుని చేయిపట్టుకొని మాత్రమే మరల తిరిగిరా” పంజాబు జానపదగాధల్లో అప్పుడేపుట్టిన ఆడపిల్లను న్యాయశాస్త్రరీత్యా ప్రత్యేకంగా నియమితులైన మంత్రసానులు వారి నెత్తిపై పాదంపెట్టి తలను కాలరాస్తూ పాడేపాట ఇది. ఒక కుమార్తెకన్నా హెచ్చుమందివున్న కుటుంబాలలో ఆ పిల్లను గొంతుపిసికి చంపటం మధ్యయుగాలనాడు న్యాయసమ్మతం. దరిదాపు అలాంటిదే ఇటీవల సిక్కు మత ధర్మశాస్త్రం పేరుతో సిక్కు స్త్రీలను చీకటియుగంలోకి నెట్టటానికి జరిగే ప్రయత్నం.

సిక్కులు తాము వేరే ఒక మతానికి చెందివున్నాం కనుక తమకు మత పరమైన శాసనం (Personal Law) కావాలని అలజడి చేస్తున్నారు. అది ఏ క్షణానైనా తిరుగుబాటుగా మారి తమకు ప్రత్యేకమైన ధర్మశాస్త్రం వస్తుందనే నమ్మకంతో ఒక చిత్తుధర్మ శాసనాన్ని అకాలీల సిద్ధాంతకర్త, న్యాయవాదియైన గుర్నామ్ సింగ్ తిర్ ఇటీవల తయారుచేశారు. దాన్ని న్యాయనంబంధమైన మంత్రిత్వ శాఖచేత పరిశీలించచేస్తానని ప్రధానమంత్రి హామీ ఇచ్చారు. ఈ చిత్తుశాసనం చట్టరూపమైతే సిక్కుస్త్రీలగతి ఇరాన్, పాకిస్తాన్ స్త్రీలస్థితికన్నా ఘోరంగా మారుతుంది. ఇలా వారిని అన్యాయం చేసేకన్నా వారిని పుట్టగానే హతమార్చటం న్యాయమేమో అనే అభిప్రాయాలుకూడా వచ్చాయి. కనుక సిక్కుస్త్రీలు ముఖ్యంగా భారతస్త్రీలు ఆఖరికి అకాలీపార్టీ చిత్తుశాసనంలోని లోపాలను ప్రజలనృష్టికి తెచ్చి వివరిస్తే చిత్తుశాసనములోని ముఖ్యలక్షణాలు అర్థమవుతాయి అందులో బహుభార్యాత్వం వారసత్వలోపాలు, విడాకులు, భరణంలాంటివేకాక ‘చదరండాజీ’ లేక ‘క్రేహా’ (ఆచారం ప్రకారం ఆమెకు వైధవ్యంవస్తే మామగారి తతిమ్మా కుమారులలో, ఒకని భార్యగా జీవించవచ్చును) లాంటి తిరోగమన భావాలు అనేకం ఆ చిత్తులో దర్శనమిస్తాయి. ఆ చిత్తుశాసనాలు చట్టరూపం తాలిస్తే సిక్కుస్త్రీలు మధ్యయుగాలనాటి పరిస్థితికి పూర్తిగా నెట్టబడతారు. కనుక వాటిని సమీక్షిద్దాం.

సీక్కుమతం మాత్రమే స్త్రీలకు సమానహోదా ఇచ్చిందని తమ దృక్కోణం నుండి డా॥ అత్తార్ సింగు అభివ్రాయం వెలిబుచ్చాడు. అకాలీల మతసూయకుడు గుర్ నామ్ సింగ్ తిర్ స్త్రీల శ్రేయస్సును తాము విస్మరించటం లేదంటూ తన సిద్ధాంతాల నిలా సూత్రీకరించాడు.

- 1) ఆమె మతగురువుగా వ్యవహరించవచ్చు.
- 2) ఇతరులకు మతప్రవేశం చేయుటకు ఆమె అర్హత కలిగివుండవచ్చు.
- 3) వివాహమాడగానే భర్త ఆస్తిలో సగం ఆమెకు వస్తుంది. కాని విడాకుల సమయంలో ఆమె వ్యభిచారిణి అనిరుజువైతే ఆమెకు ఆ ఆస్తిలో వాటా పోతుంది.
- 4) ఆమెకు మామగారి ఆస్తిలో వాటావుంటుంది. కాని ఆయన పీలునామాలో ఆమె పేరు ఉదహరించకపోతే రాదు.
- 5) అత్త మామలూ భర్తా కోడల్ని చంపితే ఆమె ఆస్తి, పిల్లలుంటే పిల్లలకు, లేకపోతే ఆమె తల్లిదండ్రులకు చెందుతుంది.
- 6) భార్యను చంపిన పురుషుడు మరల వివాహం చేసుకొనుటకు వీలులేదు.
- 7) ఆమె మరలవివాహం చేసుకుంటే ఆ వాటా (భర్త ద్వారా వచ్చిన ఆస్తి) పోతుంది.
- 8) సోదరులు లేకపోతేనే కూతుళ్ళకు తండ్రి ఆస్తిలో భాగం వస్తుంది; ఉంటే ఏ మాత్రమూ రాదు.
- 9) ఆమె భర్త కోరికలను మన్నించాలి. అతనిని ఆమె ప్రశ్నించడం మొదలు పెడితే ఆమెను భర్త బజార్లోకి నెట్టవచ్చును.
- 10) సీక్కుస్త్రీలు పురుషులపై ఆధారపడి బ్రతకాలి.
- 11) బ్రతికివున్నంతకాలం నీతివంతులుగా బ్రతికినట్లు పెద్దలచే రుజువు చేసుకోవాలి.
- 12) త్రాగడం, జుట్టు కత్తిరించుకోవడం, సిగరెట్లు త్రాగడం స్త్రీలపరంగా నేరం.
- 13) ఆమె నడవడి నీతిని న్యాయస్థానాలు నిర్ణయించరాదు. 5 గురు పంచాయితీదార్లు తేలుస్తారు. అందులో ఇద్దర్ని ఆమె, ఇద్దర్ని భర్త, ఒకర్ని ఇద్దరూ ఎన్నిక చేసుకోవాలి. పంచాయితీదార్ల తీర్పువల్ల అసంతృప్తి చెందితేనే వారు కోర్టుకు వెళ్ళవచ్చు.
- 14) వివాహమైన 2 సం॥ పూర్తి అయిన తర్వాతనే, ఉభయుల సమ్మతిమీదనే విడాకులు పొందవచ్చు. కాని పంచాయితీదార్లు సామరస్యాన్ని సాధించటానికి చేసిన ప్రయత్నం విఫలమైతేనే ఆ అవకాశం వుంటుంది.
- 15) అవివాహిత స్త్రీని ఆమె కోరినంతకాలం తల్లిదండ్రులు, సోదరులు పోషించాలి.
- 16) విధవలకు మామూలుగా భర్త ఆస్తిలో సగం వస్తుంది. కాని ఆమె వ్యభిచారిణి

అని అత్త మామలు రుజువుచేయగానే ఆ హక్కు పోతుంది. లేక ఆమె మళ్ళీ పెళ్ళాడినా భర్త నుండి వచ్చిన వాటా ఆస్తి పోతుంది.

17) ఒక స్త్రీ నిరాశ్రయురాలైనప్పుడు, ఆమెను భర్త వదిలిపెట్టినప్పుడు, వివాహితుడైన పురుషుడు ఆమెను వివాహమాడవచ్చును. తన ప్రథమభార్య సమ్మతితోనే అతను మరోస్త్రీని పెళ్ళాడవచ్చును. కాని ఈ మరోభార్యకు అతని వాటాఆస్తిలో నాలుగవవంతు మాత్రమే చెందుతుంది.

18) ఆమె తన భర్తను అతని దోషనిరూపణ లేకుండా విడాకులిస్తే ఆమెకు ఆ వాటాపై హక్కుపోతుంది.

19) విడాకులు పొందినస్త్రీ మళ్ళీ పెళ్ళి అయ్యేపరకు తిండి, గుడ్డ, వసతులక్రింద మనవర్తి పొందగల అర్హత పొంది వుంటుంది.

20) జిర్మొక్క చిత్తుశాసనం ప్రకారం 'చదరండాజీ' లేక 'క్రెవా' అంటే చనిపోయిన తన భర్త సోదరుని ఆమె వివాహమాడవచ్చు అనే ఆచారం ధర్మ సూత్రంగా తిరిగి ప్రవేశపెట్టబడింది. గుర్తేజ్ సింగ్, మంజితే సింగ్, గుర్నామ్ సింగ్ తిర్ లాంటివారు "సిక్కులు ప్రత్యేక ప్రజానీకం; వారు వేరే జాతి" కనుక వారికి వేరే ధర్మశాస్త్రం తప్పనిసరి అవుతుందని" వాదించారు. సిక్కులకు వేరే ధర్మశాసనం కావాలనేవారు తాము స్త్రీలహక్కులను తిసివేయడంలేదని, పైగా భద్రపరుస్తున్నామంటూ సమర్థించుకొంటున్నారు. 1944 లో హిందూకోడ్ బిల్లు రైతుల కమిటీలను ముక్కలుచెక్కలు చేసిందని, అందువల్లనే తాము స్త్రీలకు తండ్రి ద్వారా సంక్రమించే వారసత్వపు హక్కును తగ్గించామని ఒకసాకుచెప్పారు.

స్త్రీలను అపమానపరిచేది, వారిని తక్కువచూపు చూచేది సిక్కుమతగ్రంథంలో ఏమీలేదని డా॥ అత్తార్ సింగ్ అన్నాడు. అసలు ప్రచారంలోవున్న సిక్కులకధలన్నీ హిందూపురాణాలనుండి గ్రహించబడవలసిన దశమగ్రంథంలో పదపగురువు స్త్రీలను గురించి న్యూనతగా ప్రశంగించబడ జరిగిందట. అకాలీషఖ్ పార్టీమెంబరు నిర్లేప్ కేర్ కూడా తల్లిదండ్రుల ఆస్తిలో స్త్రీకి వాటాఇస్తే భూకమతాలు ముక్కచెక్కలై గ్రామాల్లో తగాదాలకు దారితీస్తాయన్నది. అయితే భర్తల ఆస్తిలో భార్యలకు భాగం ఇవ్వటం సముచితమన్నది. బహుభార్యాత్వాన్ని వ్యతిరేకించింది. అసలు సిక్కులకు వేరే ధర్మశాస్త్రానికి ముఖ్యకారణంగా సిక్కులు తాము హిందువులము కొమని హిందూర్యాశాస్త్రం వారి గ్రామీణ జీవితాన్ని బాదబడలుచేసి అన్నతమ్ముల మధ్య, అక్కచెల్లెళ్ళమధ్య భేదాలు సృష్టించిందని చెప్తున్నారు.

“ప్రపంచంలోని అన్ని పస్తువులలో ఎంతో విలువైనది ఉత్తమస్త్రీ” మహమ్మద్ ప్రవక్త ప్రవచనంఇది. మనువునైతం “ఏ ఇంట స్త్రీ కన్నీరాలుకుతుందో

అ యింట సిరి నిలువదు” అన్నాడు. అలాగే సిక్కుమతం ప్రకారం శ్రీ పురుషులు సమానులే అంటున్నారు. మరి అన్నిమతాల భాష్యాలు పైకి సమానత్వం అంటూ వివరణలలో భేదాలను పోషిస్తున్నాయి. మహమ్మద్ శ్రీని దున్నేభూమితో సమాన మన్నాడు. తలాక్తో భార్యను బైటికి పంపవచ్చు. ఏకకాలంలో నలుగురు భార్యలు వుండవచ్చు. అట్లే హిందూపురాణాలు శ్రీకి చాలా నీచస్థాయినిస్తే, క్రైస్తవంలో శ్రీ ‘నీకు విధేయురాలుగా జీవితాంతం వుంటాన’ని ప్రమాణంచేస్తుంది. ఏదీనమ్మాలి? న్యాయం ఎక్కడుంది. సిక్కుశాస్త్రం శ్రీకి పుట్టింటి ఆస్తి వాటా హక్కును కాలరాచింది. నలుగురు అన్నలు పంచుకోంగా లేనిది ఆ డ పిల్లకి వ్వటానికీ వచ్చేటప్పటికి ఆస్తి ముక్కలవుతుందట! భర్త ఆస్తిలో సగం వస్తుంటూనే తప్పు ఆమెదైతే వాటా రాదట. వ్యభిచారిణి అయితే అప్పుడామెకు ఆ ఆస్తి పోతుందంటే, ఇష్టంలేని భార్యను వ్యభిచారిణి అని ఎలాగైనా రుజువు చేయగలడు. ఆ స్తోమతు పురుషుడికి అందుబాటులో వుంటుంది. అత్తమామలు, భర్త కట్నం కోసం ఆమెను చంపితే ఆమె ఆస్తి ఆమె తల్లిదండ్రులకు పోతుందట. బాగుంది! ఎవరు చంపారో, ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుందో నిర్ణయించేదెవరు? రోజూ ఇన్ని హత్యలు జరుగుతున్నా అన్నీ ఆత్మహత్యలుగా మారిపోవటంలేదా? మామగారి ఆస్తిలో వాటా ఇవ్వతల్సివుంటే ఇవ్వాలి. కాని వీలునామాలో ఆమెపేరు ఏ మామ రాస్తాడో మనకు తెలియని సత్యంకాదు. భార్యనుచంపిన పురుషుడు వివాహం చేసుకోరాదట! ఇది మరి హాస్యాస్పదంగావుంది. చంపినట్లు రుజువుంటుందని ఏ శ్రీ నమ్ములేని పరిస్థితి నేడువుంది.

చిత్తులో అన్నింటికంటే విచారకరమైనది, హేయమైనది, పురుషుడు హెచ్చుసార్లు వివాహమాడవచ్చుననే సూచన. అవి శ్రీలపాలిటి గొడ్డలిపెట్టు. సమానత్వమన్నప్పుడు పురుషుడు ఎక్కువమందిని వివాహమాడేహక్కు వున్నప్పుడు శ్రీలుకూడ అలాగే అనేకమంది భర్తలను పెండ్లాడవచ్చునుగదా! గురుగోవిందసింగుకు బిడ్డలు కలుగక ఆనాడు మరల పెండ్లాడినట్లువుంది. అది ఆనాటి సిద్ధాంతం. మరి నేడు విడాకులు లేకుండా పెళ్ళాడితే నేరం. కనుక మధ్యయుగాల మనస్తత్వం మారక తప్పదు. మరో ఘోరమైన విషయం. ‘చదరండాజి’ని తిరిగి అమల్లో పెట్టడం. ఆడమనిషికి కూడా వ్యక్తిత్వం, ఇచ్చా, కోరికలు వుంటాయి. విధవరాలైనప్పుడు ఆమె పెళ్ళాడతలిస్తే తనిష్టమొచ్చిన వ్యక్తిని కోరుకుంటుంది. అంతేకాని ఇంట్లో తిరిగే దావను. మరిదిని తన అన్నతమ్ముల్లా భావించుకుంటుంది. భర్త పోగానే వారితో దాంపత్యజీవితం గడపటమంటే అది ఆమెపట్ల అనివార్య మవుతుంది. ఏ దైనా అది ఆమె ఇష్టాయిష్టాలపై ఆధారపడి వుండాలి. ఒక శ్రీ

నిరాశ్రయురాలైనా, అనాథ అయినా ఆమె పెళ్ళి లేకుండానైనా జీవిస్తుందికాని
 సపత్నితో భర్తను పంచుకోటానికి ఏ స్త్రీ ఇష్టపడదు. అది పరిపూర్ణ దాంపత్య
 జీవితం అనిపించుకోదు. ఇంకా ఇలాంటివే చిత్తుశాసనంలో అనేక లోపాలు,
 ఘోరాలు వున్నాయి

సిక్కుస్త్రీలు పురుషులపై ఆధారపడి బ్రతకాలని, నీతివంతులుగా జీవించాలని,
 ఆమె నీతిని న్యాయస్థానాలుకాక పంచాయితీ నిర్ణయిస్తుందని, ఏ ఒక్కరూ సమ్మతి
 మీదనోకాక ఉభయుల సమ్మతిమీదనే విడాకులుకోరవచ్చని, అదైనా రెండు సం॥ రాలు
 జరగాలని, భర్తకోరికలు మన్నించాలని, ప్రశ్నించేహక్కు ఆమెకు లేదని ఇలాంటివన్నీ
 పురుషాధిపత్యాన్ని నూచిస్తున్నాయి. ఈ సూచనలలో స్త్రీ పురోభివృద్ధిని, స్త్రీ స్వేచ్ఛా
 సమానత్వాన్ని, ఆమెవ్యక్తిత్వాన్ని కాంక్షించేవి దరిదాపుశూన్యం. ఇది ఈనాడు
 సిక్కుస్త్రీలకున్నా (హిందూ శాసనాధికారాలకంటే పరమసిఙ్గా) చిత్తుశాసనం
 ఏదైనా మార్పుకోరితే అది ఉన్నతమైనది, అదర్శప్రాయమైనదిగా వుండాలికాని
 మళ్ళీ పరదార్లోకి, అంతఃపురాల్లోకి నెట్టివేసే ఈ చిత్తుశాసనాన్ని అమలు కాకముందే
 సోదరస్త్రీలంతా అలజడిచేసి సవరించుటకై తోడ్పడాలి.

కామన్ సివిల్ కోడ్ : స్త్రీలు

ప్రపంచంలో ఏ దేశంలోనూ మతాలనుబట్టి శాసనాలుకాని, శిక్షాస్మృతులు (Penal code) కాని లేవు. చట్టాలన్నీ ఆయాదేశ పౌరులకు ఒకే విధంగా వర్తిస్తాయి. కాని భారతదేశంలో హిందూ, ముస్లిం, క్రైస్తవ, పార్శీ మతాలనుబట్టి వైవిధ్యంతో కూడిన ధర్మశాస్త్రాలు అమల్లో వున్నాయి. ఇటీవల శిఖులు తమకు వేరే ధర్మశాస్త్రం (Personal Law) కావాలని డిమాండ్ చేస్తున్నారు. ఇలా విభిన్నమైన ధర్మశాస్త్రాలుండటంవల్ల జాతీయ సమైక్యతకు భంగం కలుగుతోంది. అనవసరమైన తేడాలను, విభేదాలను సృష్టిస్తోంది. ఇది మన రాజ్యాంగంలో పొందుపరచిన సెక్యులర్ భావనకు, లౌకికరాజ్య విధానానికి విరుద్ధం. అంతేకాదు కొన్ని మతాలవారికి హెచ్చు హక్కులుండటంవల్ల ప్రజాస్వామ్య విధానానికే గొడ్డలిపెట్టు. ఇప్పటికే ఈ దేశాన్ని కులాలు అడ్డంగా చీలిస్తే, మతాలు నిలువుగా చీల్చి చెల్లాచెదురు చేశాయి. విశ్వమానవ భావన లేకపోగా మనిషికి మనిషికి కులాలు, మతాలు, భాషలు, ప్రాంతాలు ఆచారవ్యవహారాలు అడ్డుగోడలై నిలిచాయి. మత దురహంకారంవల్ల మానవ మారణహోమం జరుగుతూనేవుంది. హత్యలు, ఖూనీలు, గృహదహనాలు ప్రళయతాండవం చేస్తున్నాయి. మతసూత్రాలతో వున్న విధినిషేధాలు విలయతాండవంచేస్తూ విధ్వంసకాండకు మార్గదర్శకమైనాయి. మతాలమధ్య సహపంక్తి భోజనాలు, వివాహాలు నిషిద్ధమైనాయి. మా మతం గొప్పదంటే మా మతసూత్రాలు అద్వితీయమంటూ కలహలాడటంవల్ల మానవత్వం పోయి దానవత్వం దర్శనమిస్తోంది. మత విభేదాలు శాంతిసౌభాగ్యాలకు గొడ్డలిపెట్టు. కనుక మత సామరస్యం ఎలా సాధించాలి? దానివల్ల హెచ్చుతగ్గులు నశించి ఐక్యతాభావం కలుగుతుందా? దానికి మార్గం వున్నదా? వుంటే ఎలా? ఏం చెయ్యాలి? అనేవి నేటి చర్చనీయాంశాలు అయినాయి.

మతసామరస్యానికి, దేశపటిష్టతకు 'కామన్ సివిల్ కోడ్' తప్ప గత్యంతరం లేదనే భావన ప్రబలంగా వుంది. ఒకే వ్యవహార సంహిత (Common civil code) అంటే ఏమిటి? అది ఏందుకు ప్రవేశ పెట్టాలి? అది అమల్లో లేనందువల్ల నష్టాలేమిటి? అనేదానికి నేడు అమల్లో వున్న మత పరమైన శాసనాలు,

(పర్సనల్ లాస్) వాటి స్వరూప స్వభావాల వివరణలు తెలిసికోవటం అవసరం అయింది. ముఖ్యంగా మతపరమైన చట్టాలలో స్త్రీలహక్కులను ఎరుకపర్చటం చాలా అవసరం. వాటినిబట్టి ఆమె స్థాయిని, హోదాను నిర్వచించవచ్చు. మన చట్టాలు స్త్రీ పురుష తారతమ్యాన్ని నిర్దేశిస్తున్నాయా? సమానత్వాన్ని ఆకాంక్షిస్తున్నాయా? ఈ ప్రశ్నలకు శాసనాలలో చక్కని సమాధానాలు దొరుకతవి. వివాహం, విడాకులు, భరణం, దత్తత, వారసత్వం, సంరక్షకత్వంలాంటి కొన్ని మతపరమైన శాసనాలలో స్త్రీలను అవమానపరిచే దుర్లక్షణాలు చాలా వున్నాయి. ఆవి స్త్రీలను ఎంతగా బాదిస్తాయో రుజువు చేసుకోవచ్చు. వాటిలో స్త్రీ పురుష తారతమ్యం, వివక్ష చాలా వుంది. అంతేకాక అవి స్త్రీలయొక్క న్యాయమైన మానవ హక్కులను కాలరాయడంహూడా గమనార్హం. మతపరమైన ధర్మశాస్త్రాలలో ఘోరమైన దురన్యాయాలను కొన్నింటిని గమనిద్దాం.

బాల్యవివాహ నిషేధశాసనం 1929 లో వచ్చింది. కాని బాల్యవివాహం చెల్లదని హిందూవివాహశాసనం ప్రకటించలేదు. అందువల్ల వధువుకు 18, వరునికి 21 ఏండ్లు లోపున పెళ్ళిళ్ళు జరుగుతూనే వున్నాయి. తద్వారా తెలిసీ తెలియని అడపిల్లలకు అన్యాయం జరుగుతోంది. మరి బాల్యవివాహాలరద్దును శాసనం చేసే ఆలోచన వున్నదో లేదో, బాల్యవివాహం జరిగిన ముస్లింవధువుకు దాంపత్యజీవితంలోకి ప్రవేశించకముందు ఈ పెళ్ళి పద్దనే హక్కుమాత్రం ఇచ్చారు. కాని ధైర్యంగా ముందుకొచ్చి ఆ మాట కోర్టులో చెప్పుకోగల ముస్లింకన్యలున్నారా అనేది మౌలికమైన ప్రశ్న. ఇక పార్సీలలో 14 ఏళ్ళ పిల్లకు, 16 ఏళ్ళ బాలునికి వివాహం జరిగితే పార్సీచట్టం ప్రకారం కోర్టు ఆ వివాహాన్ని అమలుపరచదు. కోర్టుకెళ్ళి వివాహం రద్దుకోరేవారు అలాంటి వివాహాలే చేసుకోరు; చెయ్యరుకూడా.

హిందూవివాహం విధిగా రిజిష్టరు చేసుకోనక్కరలేదు. కొన్నిసమయాల్లో భర్త తానా పిల్లను చేసుకోలేదంటే కేవలం పెద్దమనుష్యుల సాక్ష్యమే అధారమయ్యే “రిస్కు” వుంది. 1978 వరకు హిందూవివాహశాసనం మారుతూనేవున్నా విధిగా రిజిష్టరు కావాలనేమాట శాసనంలోలేదు. క్రైస్తవవివాహం విధిగా చర్చిలో జరగాలి; మతగురువు వ్రాసే రిజిష్టరులో నమోదుచెయ్యాలి. క్రైస్తవవివాహంలో భర్త అజ్ఞకు లోబడి వుంటానని వధువు ప్రమాణం చెయ్యాలి. ఇది బానిస మనస్తత్వ చిహ్నంకాదా? ముస్లింల వివాహం “నికా” రిజిష్టరులో వరుడు సంతకంచెయ్యాలి వధువుతరపున వలి (ఆమెదగ్గరబంధువు) సంతకంచేస్తే సరిపోతుంది. అంటే ఆమెకు విలువలేదన్నమాట. ఇలా మతపరమైన శాసనాల్లో స్త్రీ హోదా విస్మరించబడ్డది.

ఏకకాలంలో ముస్లింపురుషుడు నలుగురు భార్యలను కలిగి వుండవచ్చునని 'షరీయత్ లా' నిర్దేశించింది. ఇది మానవ నైజానికే వ్యతిరేకం. భర్తల అదుపు అజ్ఞాలో అణగిమణిగి వుండే ముస్లింస్త్రీల దైన్యావస్థ పర్జనాతీతం. తనంత తానుగా 'తలాక్' ఇచ్చి భార్యకు ముస్లింపురుషుడు మాటతో విడాకులివ్వవచ్చు. 'తలాక్' కొద్దుమీద వ్రాసి ప-పవచ్చు. అఖిరికి కోర్టుదేకంలో అన్నా ఆ వివాహం రద్దు అవుతుంది. మరి భార్యమాత్రం కోర్టులో దావా వేసుకోవాలి. అది చాలా వ్యయ ప్రయాసలతో కూడినపని. ముస్లింలా ప్రకారం 'ఇద్దత్' (గడువు) మూడుమాసముల వరకే విడాకులు పొందిన స్త్రీకి భరణం లభిస్తుంది. అంటే కొద్దిసాటి ధననష్టంతో భార్యను గెంటిపేసేహక్కు దురాహుకొరియైన ముస్లింపురుషుడికి లభిస్తోందిన్నమాట.

కైస్తవుల విడాకులచట్టం చాలా ఘోరంగాను, పివక్షతోను నిండివుంది. తన భార్య వ్యభిచరించిందని భర్త రుజువుచేస్తే సరిపోతుంది. కాని ఆమెమాత్రం భర్త సన్నిహిత బంధువులతో వ్యభిచరించాడని, లేక మరోభార్యను స్వీకరించి ఆమెతో వ్యభిచరించాడని, లేక మరోస్త్రీని పెళ్ళాడి వ్యభిచరించాడని, వ్యభిచరిస్తూ తనను హింసిందాడని, లేక అదనంగా 2 సం॥ రాలుపైగా తన బాగోగులు చూడలేదని ఏదో ఒకదానిని రుజువుచేస్తే తప్ప ఆమెకు విడాకులురావు. ఇది చాలా అసాధ్యం. కనుక క్రయిస్తవస్త్రీలు నోరుమూసుకొని, గ్రుడ్లనీరు తుడుచుకొని పడివుంటున్నారు.

వివాహితులలో ఎవరో ఒకరు ఈ దాంపత్యజీవితం ఇక కొనసాగదని, సాగించలేమని నిర్వృద్ధ్యంగా ప్రకటిస్తే కోర్టువిడాకులు ప్రసాదించే అవకాశమే నేడు ఏ చట్టంలోనూ లేదు. అఖిరికి 1954 లోని ప్రత్యేక వివాహచట్టంలోకూడా లేదు. దీనివల్ల స్త్రీలు కష్టనష్టాలపాలవుతున్నారు. పిటీషన్ ద్వారా హిందువులు విడాకులు పొందవచ్చు. ముస్లింవనిత దావా వెయ్యాలి. అదేపనికి, కాని కైస్తవవివాహం రద్దు కావాలంటే ముగ్గురు జడ్జీలతో ఏర్పడిన ధర్మాసనం మాత్రమే చెయ్యాలి. దీనివల్ల జాప్యం, కాలహరణంకూడాను, విడాకుల దావాలలో పార్టీలను ప్రత్యర్థులుగా పరిగణించడం, దోషులెవరో నిర్ధారించాలని ప్రయత్నించడం ముఖ్యమైనలోపాలు. జపాన్, రష్యా, చైనాలలో కుటుంబన్యాయస్థానాలద్వారా పార్టీలమధ్య రాజీ కుదర్చటానికి, సామరస్యం, సఖ్యత నెలకొల్పటానికి ప్రయత్నిస్తుంటే మన దేశంలో ప్రత్యేక న్యాయస్థానాల లేమివల్ల యువతులు కోర్టుకెళ్ళ లేక, ఖర్చులు భరించలేక, టోసులో నిలబడి చెప్పుకోలేక జీవచ్ఛవాల్లా పడివుంటున్నారు.

ఇక దత్తత సంరక్షకత్వాల విషయంలో భార్య అనుమతితో హిందూ పురుషుడు తనకు దత్తుడొందే అధికారం చట్టప్రకారం పొందాడు. కాని భర్త సమ్మతి

పొంగిపూడూ భార్య తనకు దత్తు చేసుకోరాదు. విధవరాలు, విడాకులు పొందిన స్త్రీ అవివాహితలు మాత్రమే దత్తు చేసుకోవచ్చు. ఇస్లాంలా ప్రకారం అసలు దత్తతకు అవకాశమేలేదు. 1972 దత్తతకు బిల్లుపెడితే సనాతన ముసల్మానులు చట్టం కాకుండా ఆపగలిగారు. మైనరు పిల్లలకు గార్డియన్ గా ముస్లింలలో భర్త మాత్రమే అర్హుడు. ఆమె విధవరాలైనప్పుడు కూడా తాత లేక అతని బిల్లులో ఉదహరింపబడ్డ వాడే మైనరు అస్తికి సంరక్షకుడు. ఇలాంటి నైచ్యస్థితి ముస్లిం స్త్రీ అనుభవించటం సహించరాని విషయం.

అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైనది వారసత్వం. అన్నిమాతాల స్త్రీలను అన్యాయం చేసే చట్టాలు ఇందులో వున్నాయి. విధవరాలైన క్రైస్తవస్త్రీకి చాలా అన్యాయం జరుగుతోంది. సంతానంవుంటే ఆమెకు భర్త అస్తిలో 1/4 వంతు వాటా, లేకపోతే సగంవాటాకు ఆమె అర్హురాలు. బిడ్డలు లేనప్పుడు కూడా ఆ తల్లికి భర్త అస్తిలో సగం చెందుట హక్కుగా ఉన్నదేమేకాక సురుషాధిక్యతను కూడా చాటుతోంది. పార్సీ వివాహ శాసనం 1936 నాటిది. విడాకులు, వారసత్వవిషయాలలో పార్సీలా చాలా వెనుకబడి వుంది. దంపతుల మనస్తత్వాలు కలువలేదనికాని లేక ఉభయుల సమ్మతిమీదకాని విడాకులు పొందేవీలు అందులో లేదు. వారసత్వంలోకూడా, ఒకకొడుకు కూతురూ వున్న పార్సీ విధవరానికి కూతురి వాటాకు రెండింతలుగా ఆమెకు, ఆమె కుమారునికి సంక్రమిస్తాయి. అలాగే ఒకపార్సీ చనిపోయేనాటికి ఉన్న అస్తిలో అతని కొడుకుతో సగభాగం అతని తండ్రికినస్తే, అతని కూతురివాటాలో సగం అతని తల్లికి వస్తుంది. తండ్రిచనిపోతే అస్తిలో కూతురికి సమానవాటాలేదు. కనుక పార్సీ వారసత్వ శాసనంలో ఆడవారికి న్యాయం జరగటంలేదు.

హిందూలా ప్రకారం పితృహక్కు అస్తిలో జన్మతః కుమారునికున్న అస్తి హక్కు కుమార్తె కు లేదు. 1929 నుండి 56 వరకు ఎన్నో పర్యాయాలు వారసత్వచట్టం మారినా మితాక్షర విధానం మాత్రం మారలేదు. ఏ భార్య అయితే భర్త అస్తిని అష్టకష్టాలుపడి నిలుపుతుందో, అభివృద్ధిచేస్తుందో ఆమె విధవరాలైనప్పుడు ఆమెకు న్యాయమైన వాటారాదు హిందూ వారసత్వ చట్టపరంగా. 1946 లో హిందూకోడ్ బిల్లు చర్చకొచ్చినప్పుడు సనాతన హిందువులు విజయవంతముగా దాన్ని పమ్ముచేసి తద్వారా స్త్రీ జాతికి ఘోర అపచారంచేసి సంతోషించారు. హిందూకోడ్ బిల్లు ముక్కచెక్కలై నీరుకారిపోయింది.

ఇస్లాంలా ప్రకారం సంతానం లేకపోతే తల్లికి $\frac{1}{4}$ వంతు అస్తి వస్తుంది. బిడ్డలున్న తల్లికి $\frac{1}{8}$ వంతు సంక్రమిస్తుంది. ఇది సర్వహక్కు అతో చెందుతుంది. మిగతా

ఆస్తిలో కూతుళ్ళకు రెట్టింపు కొడుకులకు చెందుతుంది. కనుక భార్యకు తక్కువ వాటా ఒకటి, కొడుకువాటాలో కూతురికిసగం చెందటం మరొకటి. ఈ రెండు విధాల ఇస్లాంస్త్రీకి న్యాయం జరగటం లేదు. ఇలా రకరకాలైన అడ్డంకులు తేడాలు తరచిచూస్తే చాలా వుంటాయి స్త్రీలకు వారసత్వ చట్టాలలో. పార్సీల ధర్మశాస్త్రం కొంత మార్పుపొందినా పూర్తిగా తృప్తి కలిగించే మార్పు రాలేదు. మొత్తంమీద వారసత్వ చట్టాల్లో హిందూస్త్రీకి పెద్దగా లాభించలేదు. ఇస్లాంలోనూ అంతే; కాకపోతే క్రైస్తవశాసనంలో కూతురివాటాకు, కొడుకువాటాకు తేడాలేదు. సమానత్వం వున్నా లాభాలు తక్కువ. అలాగే సిక్కుస్త్రీల వారసత్వహక్కుల్లో చాలా అన్యాయం జరుగబోతుంది.

సిక్కులు తాము వేరే ఒక మతానికి చెందివున్నాం కనుక తమకుకూడా మత పరమైన శాసనం (Personal law) కొవాలని అలజడి చేస్తున్నారు. అవి ఏక్షణాన్నైనా తిరుగుబాటుగామారి తమకొక ప్రత్యేక ధర్మశాసనం వస్తుందనే నమ్మకంతో ఒక చిత్తు ధర్మశాసనాన్ని తయారుచేశారు. అందులో ముఖ్యమైనవి కొన్ని పరిశీలించాలి. సోదరులు లేనప్పుడు మాత్రమే తండ్రి ఆస్తిలో కూతురికి భాగముంటుంది. భర్త ఆస్తిలో సగం భార్యకు వస్తుంది కాని ఆమె పతిత అని ఋజువైతే ఆ వాటా పోతుంది. అలా రుజువుచేయడం అంత కష్టమేమీకాదు. ఆమె మరల వివాహమాడినా ఆ భాగం ఆమెకు పోతుంది. సిక్కుస్త్రీలు జీవితాంతం నీతివంతులుగా బ్రతికినట్లు రుజువు చేసుకోవాలి. జుట్టుకత్తి రించుకోవటం, త్రాగటం లాంటివి స్త్రీలకు నిషిద్ధాలు. భార్యలు భర్తలకోరికలు మన్నించాలి. అతనిని ప్రశ్నించే అర్హత భార్యకులేదట. ప్రశ్నిస్తే ఆమెను వెళ్ళగొట్టవచ్చట. ఆమె అవినీతి పరురాలో కాదో పంచాయితీ పెద్దలు మాత్రమే నిర్ణయిస్తారు కాని కోర్టుకాదు. “చదరండాజీ” లేక (క్రేవా) అనేది చిత్తులో రాశారు. అంటే మనువు ప్రతిపాదించిన వియోగంలాంటిది - చనిపోయిన భర్త సోదరునిద్వారా సంతానం కనమని మనువు చెప్పాడు. మళ్ళీ పెళ్ళాడమని చిత్తులో రాశారు శిక్కులు - కనుక ఆమె తిరిగి వివాహమాడవచ్చు. ఇదికొక బహుభార్యాత్వంలాంటిదికూడా రాయబడింది. అంటే అసాధ స్త్రీ కాని, నిరాశ్రయురాలైన స్త్రీ కాని, భర్త తిరస్కృతిగావి అయిన స్త్రీని మొదటిభార్య ఒప్పుదలపై పెండ్లాడవచ్చునట. మొదటిఆమెకు $\frac{1}{2}$ భాగం ఆస్తివస్తే ఈ తరువాత స్త్రీలకు $\frac{1}{4}$ వాటా వస్తుందని రాశారు. ముఖ్యంగా క్రేవాపద్ధతి చాలా ఘోరం. విధవరాలు పెళ్ళాడతలిస్తే తనివ్వుమొచ్చినవానిని వివాహమాడుతుంద కాని చట్టపరమైన బావగార్ని, మరదిని ఎలా వివాహమాడుతుంది? రోజూ ఇంట్లో

తీరుగుతున్న అన్నలాంటి భావం వున్నవాడిని భర్తగా స్వీకరించలేదు. కనుక మధ్యయుగాలనాటి అనాగరికలక్షణాలు సిక్కుస్త్రీలపట్ల చూపటం చాలా ఘోరమే కాక ఆమెవ్యక్తిత్వాన్ని నేలరాయడంకూడా అని చెప్పాలి.

మతపరమైన చట్టాలలో కొన్ని ఘోరమైన దురన్యాయాలను చర్చించడం జరిగింది. వీటిని గమనించాము. ఆయాధర్మశాస్త్రాల హింసాత్మక స్వభావము, దుర్లక్షణాలు స్త్రీ పురుష అసమానత్వం, తేట తెల్లమయినాయి. మరి వీటిని మార్చి ఆధునికవిధానాల్లో పయనిద్దామా? అనలు ఈ వై విధ్యంగలచట్టాలను ఎవరునిర్మించారు? వాటికి ఆచారాలేమిటి? అంటే హిందూధర్మశాస్త్రానికి ఆధారగ్రంథాలు, సిద్ధాంతాలు రెండువేల ఏళ్ళనాటివి. గృహ్యసూత్రాలు, ధర్మశాస్త్రాలు, స్మృతులు లాంటివి పురాతన రుషులు రాశారు. వారిలో మనువు ముఖ్యుడు. అలాంటి మనుధర్మ శాస్త్రాల ఆధారంతో, నాటి ఆచార వ్యవహారాలను స్ఫురింపజేస్తూ చిత్రీకరించినపే మన ధర్మశాస్త్రాలన్నీ. అందువల్ల 1948 వరకూ హిందువులకు బహుభార్యాత్వం ఆచారమయింది. దానిసత్వం, అర్థదానిసత్వం, భూస్వామ్యం, జమిందారీ విధానాల నుండి, సమాజ పరిణామదశలో, ఈ విభిన్న ధర్మశాస్త్రాలు వుట్టాయి. ఆనాటికవి సంస్కరణలని భావించవచ్చు. మహమ్మద్ క్రీ॥ శ॥ 661 లో ఇస్లాం స్థాపించే నాటికి పురుషుడు వేల భార్యలను కలిగి వుండవచ్చు. అప్పుడాయన నలుగురిని పెండ్లాడవచ్చని సూత్రీకరించాడు. అది ఆనాటికి గొప్పమార్పు. మరి ఈనాడో? 662 లో పుట్టిన ఖుర్ఆన్ సూత్రాలు, షరియత్లా నేటికి ఆమోద యోగ్యాలా! బైబిలు పుట్టి 1900 ఏళ్ళయింది. క్రైస్తవ ధర్మశాస్త్రాన్ని క్రోడీకరించిన సూత్రాలు నాటివి. మరి ఈ శాస్త్రాలన్నీ కాలగమనంతో మౌలికమైన మార్పులు చెందాయా? లేదు. నాడు హిందూమత ధర్మకర్తలు, ముస్లిం మౌల్వీలూ, ఉలేమాలు, క్రైస్తవ భిషప్పులు, కార్డినల్సు, పౌపులాంటివారు చిత్తశుద్ధితో సిద్ధాంతాలు వ్రాపించినా, చట్టాలు చేసినా నాటి కాలానికి అవి చెల్లవచ్చు. నేడు సాంఘిక ఆర్థిక, రాజకీయ, సాంస్కృతిక రంగాల్లో ఎన్నో మార్పులు, మరెన్నో చేర్పులూ, కూర్పులూ వచ్చాయి. ఈ నాటి మానవుడు వి శ్వ మా న వు దై నా డు. ఎన్నో అసాధ్యాలు ఈనాడు సాధ్యాలయినాయి. నేడు చంచ్రగోళాన్ని చుట్టి వస్తున్నాం. ఇన్నిరంగాల్లో మార్పు లొచ్చినప్పుడు ముఖ్యమైన మన మత ధర్మశాస్త్రాలు ఎందుకు మారకూడదు? మన శిక్షాస్మృతి (Penal code) క్రిమినల్ ప్రొసీజరుకోడ్ భారత పౌరులందరికీ వర్తిస్తున్నపుడు, హంతకుడు, దొంగ, ఇతరనేరస్తులకు ఒకేశిక్ష వున్నప్పుడు భూమిపన్ను, వాణిజ్యపన్ను, భూపరిమితి శాసనం, 'కష్టమ్ము', 'ఎక్సయిజు' లాంటి

వన్నీ అన్ని మతాలకు వర్తించేటప్పుడు ధర్మశాసనాలు వేరువేరుగా ఎందుకుండాలి? ఇతర అభ్యుదయ దేశాలలో మతాలు వేరైన శాసనాలలోమాత్రం మార్పులేదు. 1857 లో సిపాయితిరుగుబాటు తర్వాత బ్రిటీష్ వైఖరిలో మార్పు వచ్చింది. 1856 లో సతీసహగమన నిషేధచట్టం తర్వాత పౌరుల షుత విషయాలపై బ్రిటీష్ వారు విముఖత వహించారు. తదుపరి చాందన మతశక్తులు, మత స్వప్రయోజన పరులు ప్రతిఘటించడంవల్ల మార్పురాలేదు.

భారతరాజ్యాంగం 44 వ ఆర్టికల్ భారతప్రజల రక్షణకొరకు కామన్ సివిల్ కోడ్ పెట్టమని (The state shall endeavour to secure for citizens a Uniform Civil Code) నిర్దేశించింది.

1948 - 49 లో (కాన్స్టిట్యూషన్ ట్ ఎసెంబ్లీలో) రాజ్యాంగ నిర్ణయ సభలో కామన్ సివిల్ కోడ్ చర్చకొచ్చినపుడు. “దీన్ని ప్రవేశపెడితే మతపరమైన చట్టాలను రద్దుచెయ్యాలిగదా; దానికి మతస్తులు వ్యతిరేకిస్తారేమో” నని సభ్యులు భయపడ్డారు. కె. ఎం. మున్షీ ఆస్తిసంక్రమణ, వారసత్వం లాంటి లౌకిక వ్యవహారాలకు సంబంధించినవి కనుక మత ధర్మశాస్త్రాలు వాటిని పవిత్రమైనవిగా భావించాల్సిన పని లేదని కామన్ సివిల్ కోడ్ ను పెట్టమని వాదించాడు. డా॥ అంబేద్కర్ తన అభిప్రాయాన్ని మార్పుకు అనుకూలంగా చెప్పాడు. “చాలావరకు అందరికీ వర్తించే శాసనాలను పీనల్ కోడ్, మరియు క్రిమినల్ కోడ్, సేల్సులాక్సులాంటివి పెట్టుకొన్నాం. కాకపోతే వివాహం, వారసత్వం లాంటి విషయాలలో విభిన్న ధర్మశాస్త్రాలున్నాయి. మతధర్మశాసనాలలో వైవిధ్యం వున్నందువల్ల వ్యక్తికి, వ్యక్తికి మధ్య వివాద చూపరాదనే మౌలిక సూత్రానికి భంగం వస్తోంది. ఉ॥ ఘోండా, క్రైస్తవులు ఏకపత్నివ్రతులుగా వుండవలసివుంది. కాని ముస్లిం నలుగురిని పెండ్లాడవచ్చు. ఇది వివాదకాదా?” అని ఆనాడు అంబేద్కర్ ప్రశ్నించాడు. ఆనాడు జరిగిన ఈ వాదనలకు ఈనాటికీ విలువవుంది. లౌకికరాజ్యమూ, సైన్సు, ఆధునికతలపై నొక్కుపెట్టే ఈ శతాబ్దపు చివరికాలంలో ఇంకా మతధర్మ శాసనాలను విడివిడిగా వుంచడం అందులో స్వరాజ్యం వచ్చిన 37 సం॥ తర్వాతచూడా ఇలా జరగడం విడ్డూరంకాదా?

దేశస్థిరస్థితిని విచారించి, వార స్థితిని మార్చటానికి 1975 లో ఒక “స్టేట్స్ కమిటీ” ని నియమించింది భారతప్రభుత్వం. ఆ కమిటీవారు కొన్ని సిఫార్సులతో ఒక నివేదికను సమర్పించారు. అందులో వారు “పురుషుడికి, స్త్రీకి మధ్య వివాద

చూపే మతధర్మ శాసనాలను ఇంకా కొనసాగనివ్వటం ప్రజల మౌలిక హక్కులకు వ్యతిరేకం. భారతరాజ్యాంగ ఉపక్రమణికలో పేర్కొనబడిన సమానత్వ సిద్ధాంతానికి వ్యతిరేకం. అంతేకాక జాతీయ సమైక్యతా భావానికి విరుద్ధం. కనుక కామన్ సెవిల్ కోడ్ ను వెంటనే అమలుపర్చాలి.” అని సిఫార్సు చేశారు.

హిందూ స్త్రీ పట్ల అసమానత్వాన్ని ఛేదించుటకు, ముస్లిం స్త్రీ న్యాయమైన హక్కులకోసం, క్రైస్తవస్త్రీకి జరిగే అవమానాల నిర్మూలనకు సర్వులకూ న్యాయాన్ని చేకూర్చగల, విశ్వమానవ హక్కులపై ఆధారపడే, న్యాయం, సమదృష్టి, నైతిక భావాలపై ఆధారపడే ఒకే తరహా వ్యవహార సలహితను వెంటనే ప్రవేశపెట్టుటకు ప్రభుత్వము, ప్రజలూ, మతస్తులుకూడా ఉద్యమించుట అవశ్యకరమైతే.

కన్య తల్లి అయితే?

అవివాహిత మాత అయిందనగానే అదిరిపడతారు. ఆందోళనపడతారు. అసహ్యించుకుంటారు. అవివాహిత స్త్రీకి మాతృత్వాన్ని పొందేహక్కు వుందా? లేదా? వివాహాంధ్వరా మాత్రమే స్త్రీ సంతానాన్ని కనాలా? లేక వివాహబంధం లేకుండాకూడా కనవచ్చా? మోసగింపబడ్డ స్త్రీ తన జీవితాన్ని ఎలా మలుచుకోవాలి అనేవి మౌలికప్రశ్నలు. అసలు అవివాహితమాతవట్ల, ఆ బిడ్డవట్ల ఈ సమాజం ఎందుకింత క్రూరంగా ప్రవర్తిస్తోంది? సామాజిక నీతిపరంగాను, వ్యక్తిపరంగాను ఈ సమస్యను గురించి అభిప్రాయాలు వెలిబుచ్చేముందు దీన్ని ఎన్ని దృక్కోణాలనుండి పరిశీలించవచ్చునో ఆలోచించాలి.

ఇంతవరకు వివాహం ద్వారానే స్త్రీ సంతానం పొందాలని, తన కన్యాత్వాన్ని భర్తకుమాత్రమే సమర్పించాలనే భావం ప్రజల్లో, సమాజంలోకూడా ప్రబలంగావుంది. ఆచారాలు, సంప్రదాయాలు దానికే విలువఇచ్చాయి. మతాలన్నీ కన్య తల్లికొరాదని సూత్రీకరించాయి. ఈ పరిస్థితుల్లో వివాహబంధాన్ని త్రొసిరాజనే స్త్రీలున్నప్పుడు, వారు మాతృత్వాన్ని పొందేహక్కు వుందా లేదా అనే మరో మౌలికప్రశ్న ఎదురౌతుంది. మరోవిధంగా ఆలోచిస్తే ఆమె కనబోయే శిశువుయొక్క బాగోగుల దృష్ట్యా ఆమెస్థితిని పరిశీలించాలి. ఈనాడు వరకట్నాలసమస్య విలయతాండవం చేస్తోంది అమ్మాయి అనాకారి అనో లేక వికలాంగురాలనో లేక కుటుంబం పరువూ ప్రతిష్ట లేనిదనో అంటూ కన్యలను నిరసిస్తున్నారు. ఆస్తి, హోదా లేని యువతులు పెళ్ళికాక కన్యలుగానే వుండిపోతున్నారు. కన్యలు తగిన తాహతులేక, అందంలేక, ఏ రెండో పెళ్ళివాణ్ణో, ముసలివాణ్ణో పెళ్ళాడలేక జీవితాంతం అవివాహితులుగా బ్రతకాల్సిన పరిస్థితుల్లో వున్నారు. ఇది కళ్ళెదుట తాండవమాడే వచ్చినిజం. యుక్తవయస్సులో పెళ్ళికాని ఆడపిల్లలకు వీవో పేర్లుపెడుతూ వుంటారు. తర్వాత వార్ని పెళ్ళాడే నాచుడే వుండడు. మరి వారు మ్రోడుగా జీవించాల్సిందేకదా! అది చాలక అన్నతమ్ముల అండనచేరి ఈనడింపులతో జీవితాల్ని కడతేర్చుకోవాలి. మరి వీరు తల్లులు కావడాన్ని ఏ మతమూ, ఏ సమాజమూ అంగీకరించడంలేదు. ఎందుకు?

ఇక్కడొక ముఖ్యమైనప్రశ్న ఉదయిస్తోంది. స్త్రీకి మాతృత్వ వంశ వుండదా? వుండడం అసహజమా? వుంటే ఎలా కనాలి అనేవి మరికొన్నిప్రశ్నలు. అసలు కననిస్తే పురుషసంపర్కంతో కంటుందో, కృత్రిమ గర్భధారణవల్ల కంటుందో అది ఆమెఇష్టంపై ఆధారపడివుంటుంది. కాకపోతే లక్షలసంఖ్యలో అనాథలున్నారు వారిని పెంచుకోరాదా అంటూ దీర్ఘాలు తీస్తారు; సూత్రాలు వల్లపేస్తారు. బాలవిధవలనుపైతం ఆజన్మాంతం కఠోరబ్రహ్మచర్యం పాలుచేసిన ఈ మన సమాజం అవివాహితస్త్రీలు తల్లులుకావటం సహించదు. సంతానాభివృద్ధిని - అందులో పురుష సంతానాభివృద్ధిని హిందూమతం నిర్దేశించినా, స్త్రీలలో విధవలను, వివాహాలు ఇవ్వబడినవారిని మరల వివాహం చేసుకోవటానికి ఇస్లాం, క్రైస్తవ మతాలు ఆమోదించినా కన్యలు - అంటే అవివాహితలు తల్లులు కావడాన్ని ఈ మూడు మతాలు ఆమోదించవు. వివాహాంధ్వరా కలిగే సంతానమే సక్రమ సంతానంగా పరిగణించటంవల్ల ఇలాంటి వైఖరి ఏర్పడుతోంది.

నవమాసాలు మోసి కనేది స్త్రీ. గర్భధారణ విషయంగా పురుషుల భాగస్వామ్యం వీనమంతకూడలేదు. పిండోత్పత్తి విషయంలో అతని ప్రతిపత్తివున్నా చిరువు దాధ్యతలు మోసేది, రక్తమాంసాలు పంచిఇచ్చేది స్త్రీయే. ఆమెపాత్ర అద్వితీయమైనది. కనుక పిల్లల్ని కనాలన్నా వృద్ధునికన్నా ఆమెకు పూర్తి స్వేచ్ఛ వుండాలి. అలాగే తన బిడ్డతండ్రి తన భర్తగా తనతో కాపురం చెయ్యాలా అట్టరేదా అని తేల్చుకోవలసిందికూడా స్త్రీయే.

వివాహాయొక్క లక్ష్యం కేవలం సంతానప్రాప్తి మాత్రమే కాదు. స్త్రీ పురుషుల మధ్య ప్రేమ అనురాగం, పరస్పర గౌరవం, ఆదర్శాలలో సామ్యం లక్ష్యాలలో సన్నిహితత్వం, అలవాట్లలో వైరుధ్యంలేమి, దైనందిన చర్యల్లో మైత్రి, సఖ్యత సామరస్యం సర్దుకుపోయ్యే మనస్తత్వం వున్నప్పుడే వారు భార్యాభర్తలుగా ఒక ఇంటిలో కాపురం చేయగలుగుతారు. అప్పుడే ఆమె వాస్తవానికి ఇల్లాలవుతుంది. ఇన్ని లక్ష్యాలు ఉన్న పురుషుడు తటస్థించనప్పుడు కేవలం సంతానంకోసమే ఆమె వివాహమాడితే ఆమె తన జీవితాన్ని చేజేతులా చిదిమివేసినట్లవుతుంది. ఇక అవివాహిత రెండువిధాల తల్లికావచ్చు. తనకు సర్వే సర్వత్రా నచ్చకపోయినా హెచ్చుగా నచ్చిన పురుషునితో తాత్కాలికంగా దాంపత్యలైంగిక సంబంధం ఏర్పరచుకొని గర్భందాల్చటం ఒకపద్ధతి. అలాకాక కృత్రిమ పద్ధతులద్వారా పురుషసంపర్కం లేకుండానే గర్భం తాల్చటం రెండోది. ఏ పద్ధతి అవలంబించినా రెండింటికీ సామాన్యమైన లక్షణం ఒకటే - అదే అవివాహితమాత కావటం.

ఒక స్త్రీ పెళ్ళికాకుండా పిల్లనుకంటే సమాజం, ప్రస్తుతం, ఆమెను ఈనడిస్తుంది. ఇక్కడ కీలకమైనా ప్రశ్న ఏమంటే తల్లి చేసింది తప్పని ఎంచినా, పిల్లను అక్రమ సంతానమని నిరసించడం సబబుకాదు. ఈ ప్రపంచంలో పుట్టటం పుట్టకపోవడం ఆ శిశువు చేతిలో లేనప్పుడు ఆ శిశువును నిందించడం, ద్వేషించడం, శిక్షించడం అన్యాయం, అక్రమంకూడా. ఆ వ్యక్తి జీవితానికొక మచ్చ కల్పించడం విజ్ఞతాలక్షణం కాదుఅని జాగ్రత్తగా ఆలోచించిన తర్వాత, శిశువు తప్పేమీ లేదని నిర్ణయించుకున్నాక, ఆ బిడ్డ పోషణకు అనువైన, ఆరోగ్యకరమైన వాతావరణాన్ని సమాజం కల్పించాలి. ఆ తల్లిని ఎల్లకాలం హేళనచేస్తూ, తెగనాడుతూ, ఆమె నడతను సర్వదా ఖండిస్తూ వుంటే ఆమె ఆ పిల్లను ఆరోగ్యవంతంగా అప్లాదకరంగా పెంచలేదు. బిడ్డ పెరుగుదలకు కళకళలాడేతల్లి కావాలి. బాబు భవిష్యత్తుకు సంతోషస్వాంతయైన మాత అత్యవసరం. కనుక మనకు మానవతాదృష్టి చాలా అవసరం; సామాజిక అవగాహనతో మనం పరిస్థితుల నవగాహన చేసుకోవాలి. కనుక ఏ దృష్టితో చూచినా మనం అవివాహితమాతను ఆడరించడం అవసరం.

ప్రస్తుతం అమల్లోవున్న ఏ శాసనమూ అవివాహిత స్త్రీని తల్లి కాకూడదని నిషేధించడం లేదు. ఇది శాసనవిరుద్ధంకాదు. పెళ్ళికాని తల్లికి ఏ శిశు విధించడం లేదు మన శాసనాలు. కాగా ఆ స్త్రీ ఫలాని పురుషుడు ఆ శిశువుకు తండ్రి అని ఆరోపణచేసి రుజువు చేయగలిగితే అప్పుడు ఆ శిశువు అతని అక్రమ సంతానంగా పరిగణించ బడుతోంది. అతడు Putative Father అంటే గర్భధారణకు కారకుడైన తండ్రి అని అర్థం. అప్పుడాబిడ్డకు కొన్ని నిబంధనలతో వారసత్వపు హక్కుకూడా వస్తుంది. అయితే తల్లికి సంబంధించినంతవరకూ ఆ శిశువు ఆమెయొక్క సక్రమ సంతానమే. ఆమె ఆస్తికి ఆ శిశువు వారసుడే.

మన దేశంలో అమలులోవున్న హిందూ ముసల్మాన్, క్రైస్తవమతాలు కన్యత్వానికి అత్యధిక ప్రాముఖ్యత నిస్తున్నాయి. మగనిద్వారానే సంతానం కనమని ఆదేశించి కన్యత్వాన్ని వరునికి సమర్పించ వలసిందని ఉద్ఘాటించాయి వివాహపూర్వం స్త్రీ పురుషుల లైంగిక సంపర్కాన్ని ఆమోదించి, ప్రోత్సహించే అమెరికాలాంటి సమాజాల్లోకూడా అవివాహితమాతను తక్కువచూపు చూస్తున్నారు. అంటే ఆఫ్రికాలోని కొన్ని తెగలలోనూ, ఇతరత్రా కొన్ని ఆటవిక సమాజాలలోతప్ప మరెచ్చటా పెళ్ళికాని తల్లుల్ని ఏ సమాజమూ ఆమోదించడంలేదు. సంప్రదాయ సిద్ధంగా అమల్లోవున్న వివాహ వ్యవస్థయొక్క పవిత్రతా భావంవల్ల ఈ దృక్పథం ప్రబలంగా వుంది. పెక్కునూ, వివాహాన్ని విడివిడిగా గమనించిన అమెరికన్ సమాజంలోకూడా

పెళ్ళికొని తల్లియొక ఆదరణలేదు. ఇది శోచనీయంకాదా! చట్టాలకంటే సామాజిక సాంప్రదాయాలకే విలువ ఇవ్వటమనేది ప్రపంచమంతటా జరుగుతోంది. దీనికి దేశకాల పాత్రల అవధులు లేవనేదానికి నిదర్శనాలు చాలా వున్నాయి.

ఈ మధ్య ఒక వింత సంఘటన జరిగింది. తే 22-11-74 న లండన్ లో మెక్కా సంస్థవారు అందాల పోటీలు నిర్వహించారు. ఇంగ్లండుకు చెందిన 22 సం॥ రాల హెలెన్ మార్గన్ ప్రపంచ సుందరిగా ఎన్నికయింది. ఆమె అవివాహిత మూత అని తెలిసి మెక్కా సంస్థవారు ఉలిక్కిపడ్డారు. దాంతో అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలయింది. సంస్థ అధికారి పోటీనుండి విరమించుకుని ఆమెకు సలహా ఇచ్చాడు. “నేనేమీ తప్పుచేయలేదు. నే సంతోషించుకున్న ప్రపంచ సుందరి స్థానాన్ని నేను వదులుకోబోను. అంతేకాదు నే నా బిడ్డను కనటంవల్లనే 12.7 కిలోల బరువు తగ్గి ఆవయవ సౌష్ఠవాన్ని పొంది నే నీ పరిక్షలో నెగ్గా” నని గర్వంగా చెప్పింది. అయినా సనాతనుల, ఛాందసుల తాకిడికి తట్టుకోలేక, వారి వొత్తిడిపై, వారి దుష్ప్రచారంవల్ల హెలెన్ తన బిరుదాన్ని త్యజించింది. కుమారి హెలెన్ త్యాగానికి, ఆమె బిడ్డను దైర్యంగా సాకుతున్నందుకు మనం ఆమెను శ్లాఘిస్తామా? నిందిస్తామా?

ఈనాడు అమెరికాలాంటి దేశాలలోకూడా విడాకులకు లోనైన స్త్రీలు పునర్వివాహ వాంఛను పడలుకొని తమ సంతానంయొక్క భవిష్యత్తుకోసం తమ సుఖ సంతోషాలను త్యాగంచేసి బిడ్డలకు విద్యాబుద్ధులు నేర్పుకుంటున్నారు. తామే తల్లి దండ్రుడి అయి పెంచుతున్నారు. ఈ వాస్తవం ఒక విషయాన్ని రుజువుచేస్తోంది. అదేమంటే తండ్రి నిర్వహించే బాధ్యతల్నికూడా తల్లి చేపట్టగలదని, పురుషాధిక్య సమాజంలో పెరుగుతున్న స్త్రీలకు మగదిక్కు లేకపోతే పిల్లలు చెడిపోతారనేభయం కలుగవచ్చు. కాని స్త్రీ పురుషులను సమానంగా పరిగణించే సమాజంలో అలాంటి భయానికి ఆస్కారంలేదు. తండ్రిపేషకు నోచుకొని సంతానం మానసికరోగ్యం పొందలేరని కొంతమంది సైకాలజిస్టుల అభిప్రాయం. నిజానికి ఈ భావం వాస్తవం కాదు. ఇది కేవలం సంప్రదాయం బలంవల్ల ఆమోదింపబడుతున్నదే.

స్త్రీకి మాతృత్వంపై తీరనికొంత వుంటుంది. ఇష్టమున్నా లేకున్నా కొన్ని సందర్భాలలో గర్భం రావచ్చు. సంఘానికి, కుటుంబానికి వెరచి భూణహత్యలు చేస్తారు కొందరు. గర్భస్రావాలు చేసుకొంటారు మరికొందరు. సామాజిక నీతి దేశకాల పాత్రలనుబట్టి నిర్ణయింపబడుతుందని గ్రహించాలి. మన దేశంలో అవివాహిత మాతను చూషిస్తుంటే ఘనాలో ఆమెను వివాహమాడటానికి ఎంతో ఇష్టపడతారు.

వారి దృష్టిలో ఆమె గర్భభారణసత్తా రుజువయింది; కనుక ఆమె గోడ్రాలు అవుతుండనేభయం లేదన్నమాట. ఒకనాడు మన దేశంలోకూడా కన్యల సంతానాన్ని అరమరికలు లేకుండా గుర్తించారు. 'గూఢజుడు' (అంటే పెళ్ళినాటికి తల్లి గర్భంలో వున్న సంతానమన్నమాట) అనే కుమారుని గుర్తించింది ఆనాటి సమాజం. అదీకా క కన్యకు పుట్టినవానిని 'కాసీనుడు' అని పిలిచేవారు. కర్డుడిని తన పోదరునిగా భావించి తర్పణం విడిచాడు ధర్మరాజు. మహాతపోనిష్ఠా గరిష్ఠుడైన పరాశరుడికి కన్య అయిన మత్స్యగంధికి పుట్టిన వేదవ్యాసుని కురువంశోద్ధారకునిగా గుర్తించారు. ఇలా ఎన్నో ఉదాహరణలు చెప్పకోవచ్చు.

ఇదంతా చదివి అవివాహితమాతలు ఎంత హెచ్చు సంఖ్యలో వుంటే అంత సమాజానికి మంచిదని వాదిస్తున్నట్లు అపోహపడవద్దు. శ్రీ పురుషుల మధ్య పరస్పర విశ్వాసం, సన్నిహితత్వం గల దాంపత్యం ఉత్తమం. అంతమాత్రాన కన్య తల్లిగా వుండే పరిస్థితి నింద్యమని భావించడం అసమంజసం. "అంటే వివాహాంద్వారా సంతానాన్ని కనాలా? లేక వివాహబంధం లేకుండా పొందవచ్చా?" అనేది ఆయా శ్రీల ఇష్టాఇష్టాలపై ఆధారపడివుండాలి. కాని సామాజిక నీతి పేరుతో వారిపై ఒత్తిడి తేవడం న్యాయసమ్మతంకాదు. అవివాహితమాతల పిల్లలకు సాంఘికహోదా వుండాలి. ఆ పిల్లలకు తల్లి ఇంటిపేరు వుండేలా చూడాలి. ఇలా హేతుబద్ధమైన, శాస్త్రీయ అవగాహనతో కూడిన దృష్టిని ఈ సమస్యపై ప్రసరింప జేయాలి. ప్రతి శ్రీ తానుగా నిర్ణయించుకోడానికి సంపూర్ణస్వేచ్ఛ కలిగివుండాలి. ఈ అంశాన్ని మన సమాజం ఎంత త్వరగా గుర్తిస్తే అంతగా అందరికీ మంచిది.

ఆమె శరీరంపై హక్కు ఆమెదే!

హిందూ ధర్మశాస్త్రాలు (చట్టాలు) చాలా చిత్రాత్మక చిత్రంగా వుంటాయి. రెష్టిట్యూషన్ ఆఫ్ కంజుగల్ రైటుస్ (వివాహవిధి పాటించమని కోరుట) అంటే “దాంపత్యజీవితం గడుపుటకు కలిసి కాపురం చేయవలసిందని భార్య భర్తను, భర్త భార్యను హిందూ వివాహపుశాసనం తొమ్మిదవ సెక్షన్ ప్రకారం కోరవచ్చును. చీనిక్తే సివిల్ కోర్టులో పిటిషన్ పెట్టి కోర్టు ఉత్తరపు పొందివచ్చు.” ఇదొక శాసనమైతే, “పిల్లల్ని కనడానికి ముఖ్యంగా కుమారుని కనడానికి భార్య నిరాకరిస్తే భర్తకు విడాకులు పొందేహక్కు వుంది,” అనేది పంజాబ్ హైకోర్టు తీర్పు. ఒక ఉద్యోగిని రెండు సం॥ రాల కాపురంలో రెండుసార్లు కడుపువస్తే 2 సార్లు గర్భస్థావం చేయించుకుంది. బిడ్డల్ని కనకుండా తనను చిత్రహింసచేస్తున్నట్లు నేరారోపణచేస్తూ భర్త విడాకులు కోరాడు. క్రిందికోర్టు విడాకులిచ్చింది. హైకోర్టు భాయపరిచింది. జడ్జిమెంటులో “తన భార్యద్వారా సంతానం పొందాలని భర్తకు సహజమైన, న్యాయ సమ్మతమైన కోర్కె వుంటుంది. అది నిరాకరించబడితే అతడు నిరాశకు లోనవుతాడు. అది అతని మానసికారోగ్యానికి భంగకరం. పితృరుణం తీర్చుకోవటానికి, పిండాలు వదలడానికి కుమారుడు కావాలని హిందువులు ఆకాంక్షిస్తారు. అలాంటి కుమారుని ప్రసాదించటానికి భార్య నిరాకరిస్తే ఆమె భర్తపైన హింసకు పూనుకున్నట్లే” అంటూ తీర్పు ఇచ్చింది పంజాబ్ హైకోర్టు. ఇలాంటి చట్టాలతో ఎంత ఎంత తీర్పులతో నల్లలా నలిగిపోతుంది భారతనారి. అసలు బ్రిటిష్ శాసనం ప్రకారం కుమారుని కనకపోతే భార్యకు శిక్షలేదు. వంశ్యాత్వం (గొర్రాలు) విడాకులకు కాని వేరుగా విడిపడి వుండటానికి కాని కారణంకాదు. అసలు కుమారుని కనగం శక్తి తీక్తి వున్నదో లేదో నిర్ధారణ చేయగలగత్తి ఏ వైద్యశాస్త్రానికీ లేదు. మరి కుమారుడిని కనమని శాసించడం ఎంతవరకు సబబో అలోచిస్తారా? ఆలాగే బలవంతంగా జంధించి కాపురం చేయమంటే అక్కడ నిజమైన ప్రేమా ఆస్వాద్యతలు ఉంటాయా?

ఇటీవల ఆంధ్రాలో ఇలాగే ఒక కేసు జరిగింది. తనతో సహజీవనం సాగించమని ఒకభర్త భార్యపై ఒక పిటిషన్ పెట్టాడు. ఆ పిటిషన్ ను సవాల్ చేస్తూ

బలవంతపు సంసారంవల్ల తనకు నష్టమని ఆమె వాదించింది. 14, 19, 21 రాజ్యాంగ అధికరణాలలో వున్న సూత్రాలప్రకారం చట్టందృష్టిలో అందరూ సమానులేనని, వ్యక్తి స్వేచ్ఛకు భంగం వాటిల్లరాదని, శాసనప్రకారం తప్ప ఇతరత్రా ఒక మనిషి యొక్క స్వేచ్ఛను, ప్రాణాన్ని హరించరాదని, మానవ విలువలకు భంగం వాటిల్లరాదని కనుక హిందూ వివాహ శాసనం 9 వ సెక్షన్ చెల్లదని ఆమె హైకోర్టుకు ఫిర్యాదు చేసుకొన్నది. బలవంతపు పౌ.దు మానవత్వానికి, ఆత్మగౌరవానికి తీరని ద్రోహం అని సరిక్రొత్త నిర్వచనం చేస్తూ జడ్జి తీర్పుఇచ్చాడు. ఈ తీర్పు భార్య భర్తల లైంగిక సంబంధాలలో నూతనాద్యాయాన్ని సృష్టించింది.

ఇష్టమూ, సంతోషము, ఆత్మీయతా, ఆనందాలతో పరస్పర సమ్మతితో జరగాల్సిన స్త్రీ పురుషుల పొందును బలవంతంగా, శాసనబలంతో జరిపితే అది రాక్షసరతి అవుతుంది. ఆ కలయిక మానవధర్మ వ్యతిరేకం. ఆ మాటకొస్తే పశుపక్ష్యాదుల జీవిత ధర్మానికి కూడా వ్యతిరేకమే. స్త్రీ అంటే కేవలం ఒక విలాస వస్తువనే భావంతో తాను కోరినప్పుడల్లా ఆమె తనకు సెక్సుదాహం తీర్చాలనే అనాగరిక భావం గల పురుషులకు ఈ తీర్పు గొడ్డలిపెట్టులాంటిది. ఆత్మాభిమానం, వ్యక్తిత్వంగల మహిళలకు అమృతంలాంటిది. హిందూ వివాహ శాసనపు నిబంధనల ప్రకారం పెళ్ళి చేసుకున్న జంట దాంపత్య జీవితం గడవటానికి అంగీకరించినట్లు ఎంచుకోవాల్సి వుంటుంది. ముఖ్యంగా భర్త మాంగల్యమనే తాడు ఆమె కంఠానికి బిగించి ఆమె తను, ధన, మనః ప్రాణాలపై సర్వాధిపత్యాన్ని అనుభవించగల 'లై సెన్సు' ను పొందడాన్ని ఆ వివాహపుతంతు వివరిస్తోంది. ఇది మన ఆచారాలద్వారా అనుభవంలో జరుగుతున్న నగ్నసత్యం.

వివాహవిధి పాటించటమంటే దాంపత్యజీవితం గడవటానికి పరస్పరం అంగీకరించడం. అది పెళ్ళిద్వారా జరుగుతోంది. ఒకరితో పొందు మరియొకరికి ఇచ్చిందిగావున్నా, ఇష్టం లేకపోయినా ఆయా మతస్తుల వివాహ శాసనాలలోని నిబంధనల మేరకు వారిలో ఒకరు విడాకులు కోరవచ్చు. కొన్ని పరిస్థితుల్లో భార్య భర్తనుండికాని, భర్త భార్యనుండికాని మనవర్తి పొందవచ్చును. కాని సహేతుకం కాని పరిస్థితుల్లో ఒకరు మరియొకరితో దాంపత్యజీవితం కొనసాగించుటకు ఇష్టపడనిచో వారు రెండోవారినుండి మనవర్తి పొందజాలరు.

దాంపత్య జీవితం గడుపుటకు కలిసి కాపురం చేయవలసిందని భార్య భర్తను, భర్త భార్యను హిందూ వివాహపు శాసనపు తొమ్మిదవ సెక్షన్ ప్రకారం

కోరవచ్చును. దీనికై సివిల్ కోర్టులో పిటిషన్ పెట్టి కోర్టు ఉత్తరువు పొందవచ్చు. ఉ॥ భార్యను తనతోకలిసి కాపురంచేసి దాంపత్యజీవితం గడపటానికి రమ్మని భర్త కోర్టులో పిటిషన్ పెట్టి ఉత్తరువు పొందితే ఆమె ఎట్టి పరిస్థితులలోను అతనినుండి మనవర్తి పొందజాలదు. ఈ అంశాన్ని గమనించి మరొక గ్రామంలో ఉద్యోగం చేస్తున్న భార్యను ఉద్యోగానికి రాజీనామాపెట్టి తను వున్నచోటనే కాపురం చేయమని పిటిషన్ పెట్టడం కోర్టు అలాంటిదిక్రీ ఆమెకిష్టమయిన హైకోర్టు చేసింది. ఇలాంటివి సర్వసాధారణంగా జరుగుతున్న విషయాలే. స్త్రీ పురుషులిద్దరూ ఉద్యోగం చేసే ఈ రోజుల్లో భార్య ఉద్యోగాన్ని ఊడగొట్టింది ఆమెను ఇంటికివీటి కట్టుబడేలా చేయాలని భర్త ప్రయత్నించటం గమనించక తప్పదు. ప్రస్తుతమున్న ఈ శివ సెక్షన్ ప్రకారం భార్యకు వ్యతిరేకంగా తీర్పుపుడితే ఆమెకు మనవర్తి హక్కు పోతుందని తెలుసుకున్నాం. అది అంత ప్రమాదకరంకాదు. కాగా ఇలాంటి తీర్పు వచ్చిన రెండేళ్ళకు భార్యకాని, భర్తకాని కలిసి కాపురం చేయటానికి ఇష్టపడకపోతే దంపతులలో బాధపడేవ్యక్తి అంటే మొదట పిటిషన్ పెట్టిన వ్యక్తి విడాకులను కోరవచ్చు. ఈ అంశంకూడా అంత అభ్యంతరం కాదు. కాని భర్తతో కలిసి భర్త కాపురమున్నచోట దాంపత్య జీవితం గడపమని కోర్టు భార్యను ఆదేశిస్తే ఆమె ఏం చెయ్యాలి అనేదే నేటి ఆందోళనయొక్క ముఖ్యంశం.

కోర్టు ఉత్తరువును మన్నించి ఆమె భర్తతో కాపురం చేయవచ్చు. లేదా కోర్టు ఉత్తరువును పాటించక పోవచ్చును. మొదటి సందర్భంలో ఆమె పిటిషన్ విచారణ సమయంలో ఆమె భర్త కోరికను తిరస్కరించి కోర్టు ఉత్తరువు తర్వాతి ఆమె భర్తతో కాపురం చేయుటకు సిద్ధపడితే సరేసరి. కాక ఆమె నిరాకరిస్తే భర్తకాని, భర్తతో కాపురం చేయడానికి ఇష్టపడనిచో రెండవవారుకాని విడాకుల కోరకు పిటిషన్ పెట్టుకోవచ్చు. కాని మొదటివారిని కాపురం చేయమని ఇలాంటిం పెట్టుటకు పిలువేదు. ఏ బ్రిటిష్ వారినుండి మనం న్యాయసూత్రాన్ని అరుపు తెచ్చుకున్నామో వారే మార్చుకున్నారు. కాని మనం మాత్రం మార్చుకోలేదు. ఇది జడ్జిమాండ్యము. ఈ అంశాన్నికూడా న్యాయమూర్తి తన తీర్పులో చెప్పాడు. హిందూ ధర్మశాస్త్రంలో విడాకులకు కాని, కాపురం చేయమని నిరాకరించుటకు కాని తగిన ఏర్పాట్లు లేవు. మన్వాదులు అలాంటి సంఘటనలకు అవకాశం ఇవ్వలేదు. 1948 నుండి మాత్రమే శాసనంద్వారా కొన్ని రాష్ట్రాలలో మాత్రం విడాకులకు హక్కు లభించింది. అసలు వివాహం స్త్రీ పురుషుల సమ్మతిపై ఆధారపడి ఒప్పందం కావాలి. హిందూ మత శాస్త్రం ప్రకారం అది ఒక పవిత్ర విమ్యుక్తచర్య. అంటే అవొక పవిత్ర విమ్యుక్తచర్య.

ఈ 'పవిత్రతా' భావం దాంపత్య జీవితంలోని అందాన్ని వమ్ముచేస్తుంది. వ్యక్తుల ఇష్టాఇష్టాలను తృణీకరిస్తోంది. వ్యక్తి స్వేచ్ఛను కాలరాస్తున్నది. కనుక పరస్పర సమ్మతిపై ఆధారపడే వివాహాలు అంగీకారయోగ్యాలు కావాలి. ఈ సెక్షన్ పై వచ్చిన తీర్పు స్త్రీ యొక్క వ్యక్తిత్వ రక్షణకు దోహదం చేస్తుంది.

అలాగే పితృరుణం తీర్చుకోటానికి, పిండాలు వదలడానికి కుమారుడిని కనమని భర్త కోరటం, ముఖ్యంగా ఇష్టంలేని భార్యను నిర్బంధించటం దుష్కృత్యమే కాక నిందార్హమవుతుంది. నవమాసాలు మోసి, తన రక్త మాంసాలను పంచిపెట్టాల్సింది స్త్రీ. అలాంటి ఆమె తాను మాతృత్వాన్ని నిరాకరించవచ్చు. అది ఆమె జన్మహక్కు. అంతేకాదు, ఆ స్వేచ్ఛకు భంగం వాటిల్లరాదని మౌలిక హక్కులు వక్కాణిస్తున్నాయి. కనుక అలాంటి తీర్పులు ఇచ్చి స్త్రీలపై దౌర్జన్యం చేయుట అన్యాయం. ఆమె స్వేచ్ఛను కాలరాయటంకన్నా ఘోరం మరొకటిలేదు. ఆ మాటకొస్తే ఇష్టంలేని భర్త ద్వారా స్త్రీ సంతానాన్ని వాంఛిస్తే అది న్యాయమేనని చాటి చెప్పలేని మన సమాజం ఈ తీర్పును హర్షించడం ద్వంద్వనీతి అవుతుంది.

అలాగే 'కంజుగల్ రైట్స్' ను పాటించమని స్త్రీని కోరటంకూడా ఆ మాటకొస్తే ఒకరు రెండవవారిని బలవంతం చేయటం అవివేకం, అజ్ఞానంకూడా. ఈ కేసుయొక్క మౌలికాంశం తరతరాలుగా స్వేచ్ఛ నోచుకొని స్త్రీ జాతికి వ్యక్తి స్వేచ్ఛను కాపాడుతుంది. స్త్రీ వ్యక్తిత్వ రక్షణకిది ఆశాకిరణం. భార్యను బలవంతంచేసి, తనతో కాపురం చెయ్యమనడానికి గావి పిల్లలను కనమని అజ్ఞాపించుటకుగాని భర్త కు కూడా హక్కులేదు. అంటే ఈ సూత్రాన్ని సమీక్షిస్తే ఒక ఇంట్లో భార్యభర్తలు కాపురముంటున్నా భర్త భార్యపొందును బలవంతంగా అనుభవించడానికి పీలులేదు. అంటే ఆమె దేహంపై ఆమెకు గల హక్కును స్థిరీకరించడమన్నమాట. దీనిని స్త్రీ మానసంరక్షణ చర్యలకు దోహదం చేసేదిగా గుర్తించాలి. మానభంగాలను గురించి ఆందోళన చెందే ప్రతి స్త్రీ చట్టం సాయంతో తమపై భర్తలు జరిపే మానభంగాలను వ్యతిరేకించాలి.

ఈ విషయంలో సమ్యక్ దృక్పథం అవసరం. ఈ తీర్పుఫలితానివే అనుభవించగల సత్తా స్త్రీ జాతి అలవర్చుకోవాలి. అనుభవించలేని చట్టాలు, తీర్పులు వ్యర్థాలు. దానికి ఆత్మస్థైర్యం, మేధాశక్తి వుండాలి. ఏ పురుషుడైనా భర్త అయినా సరే స్త్రీ యొక్క శరీరాన్ని ఆమె ఇష్టం లేకుండా వాడుకోడాన్ని స్త్రీజాతి సహించరాదు. ఈ అంశాన్ని స్త్రీలోకపు దృష్టికి తేవడం చైతన్యస్ఫూర్తిగల మహిళోద్యమ కార్యకర్తల కర్తవ్యమని భావించాలి.

గర్భస్యావము స్త్రీపట్ల నేరమా?

అసలు మేము బిడ్డల్ని కనాలా? వాద్దా? కనాలంటే ఎప్పుడు కనాలి అనే హక్కు స్త్రీల ప్రాథమిక హక్కుల్లో మొదటిది కావాలి. “ఇంతవరకూ మేము పిల్లల్ని కనే హక్కు మా పెద్దల ఆజ్ఞలపైన, మతంపైన, సామాజిక విధానాలపైన ఆధారపడి వుంటోంది. ఆ హక్కు మాకిచ్చినప్పుడు కుటుంబనియంత్రణ (జర్నల్ కంట్రోల్) చాలా విలువైనదిగా భావిస్తాం. కాని ఆ పద్ధతులు విఫలమైనప్పుడు మాకిష్టంలేని గర్భాన్ని తొలగించు కోటానికి గర్భస్యావం చేయించుకుంటాం. మాకు ఇష్టంలేని బిడ్డల్ని కని వారి జీవితాలను, మా భవిష్యత్తును నాశనం చేసుకొనేకన్నా గర్భస్యావం శ్రేయస్కరం. కనుక మాకు ఆ స్వేచ్ఛ పూర్తిగా కావాలి” అంటోంది అమెరికా మహిళాలోకం. “అబార్షన్ అంటే పుట్టడోయే శిశువుప్రాణాన్ని నశింపు చేయడమే. ఆ పిండాన్ని అలా నాశనం చేసేహక్కు ఎవరికీలేదు. అది జీవహింస, భూణహత్యల క్రిందికొస్తుంది.” అనేది మరివాదుల వివాదం. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ గర్భస్యావం చేయించుకొనే హక్కు స్త్రీకి లేదని వాదించే పురుషులేకాక స్త్రీలుపైతం అధిక సంఖ్యలోనే వున్నారు. గర్భస్యావం పెద్ద చిక్కు సమస్య. దానిపై ప్రజలు విభిన్న వైఖరులను ప్రదర్శిస్తున్నారు. కొంతమంది దాన్ని పూర్తిగా ఆమోదిస్తే, మరికొంతమంది అంత తీవ్రంగానూ వ్యతిరేకిస్తున్నారు. ఈ సమస్య చర్చకొచ్చి నప్పుడు ఆవేశ కావేళలు పెరుగుతున్నాయి. ఉద్రేకాలు తారాస్థాయికి చేరుతున్నాయి. అసలే విధ్వంసకాండ జరుగుతున్న ఈ సమాజంలో ఇది మరో విధ్వంసచర్య అని ఒకవైపు ప్రేమ, అనురాగం, అందించలేని వాళ్ళకు, విద్యా వైద్య పౌకర్యాలు సమకూర్చలేని వాళ్ళకు బిడ్డల్ని నిర్వీర్యులను చేసేహక్కు ఎవరిచ్చారని మరోవైపు ఖోరాడుతున్నారు. కనుక దీన్ని గురించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తే ఈ సమస్యను వివిధ దృక్కోణాలనుండి పరిశీలించాల్సి వుంటుందని తేలింది, జనాభా సమస్య పరిష్కార మార్గంగా, స్త్రీ యొక్క వ్యక్తిత్వ స్థిరీకరణ విధానంగా, స్త్రీల ఆరోగ్యంపైన ప్రభావం చూపేదిగా, నైతిక సమస్యగా, మతధర్మ శాసనాల ఉల్లంఘనంగా, దేశప్రయోజనాలకు సంబంధించినదిగా, శాసనరూపం దాల్చిన మానవ ప్రయత్నంగా దీనిని బహుముఖాల సందర్శించటం అవసరమయింది.

ఈ నాటి ప్రపంచ జనాభా 600 కోట్లకు పెరిగి అనేక అవరోధాలకు దారి తీస్తోంది. ముఖ్యంగా తూర్పు ఆసియా, ఆగ్నేయా అసియా రాజ్యాలలో ఇది తీవ్రతరమవుతోంది. మన దేశ జనాభా 68 కోట్ల 30 లక్షలు దాటితే, చైనావారు నూరుకోట్ల పైగా వున్నారు. ప్రపంచ విస్తీర్ణంలో 2% మాత్రమే వున్న మనకు 14% ప్రజలను భరించాల్సిన భారం నెత్తిన పడ్డది. 6 వ వంతు భూభాగం కలిగిన రష్యా 30 వ వంతు జనాభాను కలిగివుండి తమకు జనాభా సమస్య లేదనడం హాస్యాస్పదం కాదా! పైగా జాతీయత పేరుతో ఇతరులను రానీయకుండా ప్రగల్భాలు వల్లెపేయటం తేలిక. జనాభా పెరుగుదల నరికట్టటానికి పరిమిత కుటుంబాలను ప్రోత్సహిస్తున్నాం; జన్మనిగ్రహసాధనాలను, మందులను, వంధ్యాకరణ శస్త్రచికిత్సలను ఉధృతం చేస్తున్నాం. ఒక దశాబ్దంనుండి గర్భ స్రావ విధానాన్ని సాధనంగా వినియోగిస్తున్నాం. మన దేశం గుర్తించిన 5 ఏళ్ళకు కుటుంబనియంత్రణ ప్రాముఖ్యతను గుర్తించిన చైనా అన్ని పద్ధతులనూ ఆచరణలో పెడుతూ ముఖ్యంగా గర్భస్రావ విధానాన్ని హెచ్చుస్థాయిలో జరిపిస్తోంది. షుమారు 30 ఏళ్ళనుండి జపాన్ వారు గర్భస్రావాన్ని అమలు పరుస్తున్నారు. ప్రతి ముగ్గురి స్త్రీలలో ఇద్దరు స్త్రీలు ఇచ్చా పూర్వకంగా గర్భస్రావం ఎప్పుడో అప్పుడు చేయించుకున్నవారే. చైనాలో గర్భస్రావం చేయించుకో తలుచుకున్న స్త్రీకి ప్రభుత్వం వైద్య సౌకర్యాలు నిర్మించడంగా కలిగిస్తోంది. మొత్తంమీద శస్త్రచికిత్సల తరువాత గర్భస్రావం అగ్రస్థానంలో వుంటోంది అనేది యదార్థం.

మనది మత పరమైన దేశం. మానవజాతి కొనసాగటానికి స్త్రీ విధిగా సంతానాన్ని కనాలని, ఆ శక్తిని ఆమెకు ప్రకృతి ప్రసాదించిన వరమని అది దేవుని ఆజ్ఞ అని చెప్పడం వింటున్నాం. అదిచాలక సంతానప్రాప్తి నిమిత్తం స్త్రీ ఎల్లప్పుడూ పురుషుని అధీనంలో వుండాల్సిన జీవి అని, అందువల్ల ఆమె భర్త అనుమతి లేకుండా గర్భస్రావానికి పూనుకోవడం అనుచితమనే అభ్యంతరాలు బోలెడన్ని వున్నాయి. అసలు వంశోద్ధరణ, కొరకే స్త్రీకి వివాహవిధి జరపాలని, మొదటిబిడ్డ 'ధర్మజు' డని, తరువాత వాడు 'కామజు' డని, తదుపరి జరిగే లైంగికకార్యం అవినీతి కరమని తద్వారా కలిగే గర్భం ఆమెకు శిక్షగా పరిణమిస్తుందని ధర్మశాస్త్రాలు నిర్దేశిస్తున్నాయి. మళ్ళీ 'సంతానప్రాప్తి రస్తు' అని దీవించే ద్వంద్వనీతికూడా కొన్ని శాస్త్రాల్లో వుంది. వీది ఏమయినా గర్భం తాల్చేది స్త్రీ; నవమాసాలు మోస్తూ తన రక్తమాంసాలద్వారా పోషించేది ఆమె. అంటే గర్భస్థపిండం ఆమె శరీరంలో భాగం. అది ఆమె వస్తువు. దాన్ని ఆమె తన ఇచ్చ వచ్చిన రీతి వాడుకోవచ్చు. సంతానంమీద మోజు వుంటే, పిల్లల్ని పెంచగల ఆరోగ్యం ఆమెకు వుంటే, ఉత్సాహం ఉరకలు

వేస్తూవుంటే ఆమె బిడ్డను కనవచ్చు. కాని ఆ గర్భధారణే ఆమెకు అవమాన కారణమయినప్పుడు శారీరకంగా, మానసికంగా భారమయినప్పుడు, ఆమె ఇతరత్రా సంఘసేవ, శాస్త్ర పరిశోధన, సాహిత్యంపై ఆసక్తి, లలితకళల సాధనలలాంటి వాటిపై ప్రాముఖ్యత ఇస్తున్న తరుణంలో గర్భస్రావం చేయించుకొనే హక్కు ఆమెకు వుంది. అంతేకాక మాతృత్వ వాంఛలేని స్త్రీలుండటం నేరమా! ఆమె ఒక మనిషి కనుక మానవులకందరికీ వుండే మౌలిక హక్కులు ఆమెకూ వున్నాయి. కనుక ఆమె దేహంమీద సర్వసహాధికారం ఆమెదే. గర్భస్రావం చేసుకోవడం, మానడం ఈ రెండూ ఆమె ఇష్టాఇష్టాలపై ఆధారపడతాయి. ఇది ఆమె వ్యక్తి స్వేచ్ఛకు సంబంధించిన విషయం. ఆమె వ్యక్తిత్వ స్థిరీకరణకు ఇది గీటురాయి.

భారతదేశంలో 48% ప్రజాసీకం ఇప్పటికే దారిద్యరేళకు దిగువన వున్నారు. బహు సంతానవత్తియై ఈసురోమంటూ కృంగిపోయే మహిళను మరి కొంతమంది పిల్లల్ని కనమని ఆదేశించడం అమానుషం. ఆమెకు శారీరక మానసిక ఆరోగ్యం ఎలా వుంటుంది? మానసికోల్లాసం కోసమైనా ఆమె గర్భస్రావానికి పూనుకోవడం అనుచితం కాకపోగా వివేకవంతమైన చర్య అని మనం భావించాలి. ‘అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైనవి ఆమె ఆరోగ్యం, ఆమె ప్రశాంత జీవితం’ అనేది నగ్నసత్యం.

గర్భస్రావం పేరెత్తగానే చాలామంది బెంబేలు పడిపోతారు; గజగజ పణికి పోతారు. దౌరాకారం తాలుస్తూ కళ్ళవెంట నిప్పులు కురిపిస్తారు. హింసకునైతం సన్నద్ధమవుతారు, ఇదంతా నీతిపేరుతో జరిగే చర్య. “పిండానికి ప్రాణమున్నది దాన్ని త్రుంచటానికి తల్లికైనా హక్కులేదు” అని ఎలుగెత్తి అరుస్తారు. “తల్లే పిల్లను చంపితే నీతికి స్థానమెక్కడుంది.” అని నోబుల్ బహుమతి గ్రహీత మదర్ థెరిసా ప్రపంచ సర్వటనలో ప్రచారం చేసింది. స్త్రీ ప్రనవించాక శిశువుకు వేరే వ్యక్తిత్వం వుంటుంది. తల్లిపేరు, పిల్లపేరు. కనుక అప్పుడు పిల్లను చంపటానికి తల్లికికూడా హక్కులేదు. గర్భస్థ పిండపు పరిస్థితి వేరు. దానికి వేరే అస్థిత్వంలేదు; మనుగడ అసలేలేదు. ఈ జీవశాస్త్ర సంబంధమైన వాస్తవికజ్ఞానం లేనందువల్ల కొంతమంది పైవిధంగా ప్రచారం చేస్తూవుంటే మరికొందరు తమ తమ మత వాసనలను మాటున దాచి పైకి మానవనీతి ప్రవచనాలను వల్లిస్తున్నారు. అసలు ఆ మాటకొస్తే, ఏదిమంచి? ఏదీచెడు? ఎవరు నిర్ణయించాలి? చుట్టూవున్న సామాజిక పరిస్థితులను ఆకళింపు చేసుకొని, తన ప్రత్యేక అవసరాలను గుర్తుంచుకొని, తన అంతర్బుద్ధి ప్రేరితంగా వివేకవంతంగా సంచరించడమే నీతి అవుతుంది. అలాకాక ఆత్మనాశనానికి దారితీసేది, పరహింసకు ప్రొద్ది చేసేది ఏనాడూ నీతి అని అనిపించుకోదు.

ఈ యదార్థాన్ని గుర్తించినవారికి గర్భస్రావం నీతివంతమా లేక అవిసీతికరమా అనే ఆలోచన ఒక సమస్యగా పరిణమించదు.

మతమంటే ఉత్పత్తి అర్థంతో చూచుకుంటే “ఒక విశిష్టమైన అభిప్రాయం” అంటారు. కాని వాడుకలో దేవునికి, మానవునికి వున్న సంబంధాన్ని నిర్దేశించేదాన్ని మతమని పిలుస్తున్నాం. విభిన్న దేశాలలో, విభిన్న శీతోష్ణస్థితులలో అనేక మతాలు వైవిధ్యంతో వెలిశాయి. కాని సమాజాన్ని నియంత్రించేస్తూ బహుళవ్యాప్తి, ప్రచారము వున్న మతాలన్నీ మానవుని దేవునికి దాసోహం చేస్తాయి; దానిసను చేస్తాయి. అంతటితో ఆగక స్త్రీని పురుషునికి దాసిగా మార్చాయి. కనుకనే హిందూ, ముస్లిం, క్రైస్తవమతాలు గర్భస్రావాన్ని గర్హిస్తున్నాయి. అందులో ముఖ్యంగా రోమన్ కేథలిక్కులైన క్రైస్తవులు, సనాతన హిందువులు, సంప్రదాయ ముస్లింలు గర్భస్రావం పేరెత్తగానే మండిపడతారు. వారి దృష్టిలో అది మహాపాపం. స్త్రీని క్షేత్రంగా భావించి పురుషుని బీజరూపుడుగా చిత్రించి పురుషప్రాధాన్యతగల సమాజాన్ని ఈ మతాలు ఇన్నాళ్ళూ పోషించాయి. పురుషాధికార విజ్రంభణకు వ్యతిరేకం కనుక. మతం గర్భస్రావాన్ని నిందిస్తుంది. ఎంత సంతానం కావాలో, ఎలాంటి బిడ్డలు కలగాలో - కుమారుడు కావాలి - నిర్ణయించాల్సింది, మతందృష్టిలో, పురుషుడు. అసలువిషయం ఎంతమంది సంతానం వుంటే పురుషుడు అంత ప్రయోజకుడన్నమాట! కనుక భర్త అనుమతి లేకుండా గర్భస్రావాన్ని స్త్రీ చేపడితే అంతకన్నా ఘోరపాపం మరొకటి వుండదు మతదృష్టిలో. ఈ భావాలు వింటేనే కొంతమంది మతస్తులు ఆగ్రహిస్తారు. మరి నిజం ఎప్పుడూ చేదుగా వుండక తప్పదుకదా! మతశాస్త్రాల పేర అమలు పరిచే ఆచారాల వెనుక దాగివున్నా పురుషాధిపత్య సమాజపు పోకడలను వెలికితీస్తే బాధపడడం న్యాయంకాదు. ఇలాంటి అన్యాయవైఖరి దేవునిపేర ప్రదర్శించడం శోచనీయమే కాక, దుఃఖభాజన మవుతుందికూడా.

దేశప్రయోజనాలను సాధించటానికి, దేశప్రగతిని కొనసాగించడానికి శక్తి వంతమైన, ప్రజానీకం కావాలి. వివేకవంతులు, జ్ఞాన సంపన్నులూ, సాహసోపేతులు, ధైర్యసంపన్నులూ, ఆరోగ్యవంతులూ అయిన ప్రజలున్నప్పుడే దేశం ప్రవర్ధమాన మవుతుంది. అలాంటి ప్రజానీకాన్ని సంతరించుకోవాలంటే గర్భస్రావం విషయమై దేశం ఒక నిర్దుష్టమైన వైఖరిని ఆమోదించి అవలంబించాలి. గర్భస్రావం చేసుకోవటానికి స్త్రీకిగల నిర్నిబంధమైన హక్కును ప్రభుత్వం గుర్తించాలి; దానికనుగుణంగా శాసనాలను మార్చాలి; హాస్పటల్సులో అందుకనువైన పసతులను,

సౌకర్యాలను కలుగజేయాలి. నాటువైద్యుల వాతబడినవారిని, నాలుమంత్ర సానుల నాశ్రయించి ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నవారిని రక్షించడం ప్రభుత్వవిధి; కర్తవ్యం కూడా, కనుక గర్భస్రావ చట్టాలను పరిశీలించుట, సవరించుట తక్షణ కర్తవ్యం.

ఒకనాడు గర్భస్రావం నేరం. ఇటీవల ఆరోగ్య సదుపాయాలు పెరిగి నందువల్ల దొంగతనంగా గర్భస్రావం చేయించుకున్నవారు ప్రాణాపాయస్థితిలో డాక్టర్లవద్దకు రావడం సంభవిస్తోంది. ఆ తల్లల ఆరోగ్యం దెబ్బతింటోంది. అదికాక అలాంటి స్త్రీలలో హెచ్చుమంది వివాహితులే వుంటున్నారు. ఈ పరిస్థితులను గమనించి కరుణాదృష్టితో, ఆరోగ్యకరమైన సంసారాభివృద్ధి జరగాలనే సంకల్పంతో 1969 లో, కేంద్ర ప్రభుత్వం చే గుర్తింపబడిన వైద్యులు కొన్ని పరిస్థితుల్లో గర్భవిచ్ఛిత్తి చేయుటకు అవకాశ మిచ్చే శాసనపు బిల్లును - చిత్తు గర్భస్రావ చట్టాన్ని (మెడికల్ టెర్మినేషన్ ఆఫ్ ప్రెగ్నెన్సీ యాక్టు) - ప్రకటించారు. ఈ కేంద్ర శాసనం 1972 ఏప్రిల్ నుండి అమల్లోకొచ్చింది. ఆరురకాల పరిస్థితుల్లో ఏదైనా ఒకటి వున్నప్పుడు మాత్రమే గర్భస్రావం చేయవచ్చు. అవి - గర్భణీ స్త్రీ జీవితానికి ప్రమాదం వున్నప్పుడు; ఆమె శారీరక ఆరోగ్యానికి గాని, మానసిక ఆరోగ్యానికి కాని భంగం కలుగుతున్నప్పుడు, చెరచబడిన స్త్రీకి గర్భంవస్తే, పిల్లల సంఖ్యను తగ్గించుకోవాలని జన్మ నిగ్రహసాధనాలను దంపతులు వాడుతున్నా అవి నిరుపయోగమై ఆమెకు గర్భంవస్తే, ఈ రెండు సందర్భాలలో ఆమెకు కలిగే మనోవ్యధ ఆమె మానసిక ఆరోగ్యానికి భంగకరంగా వివరించబడింది. అంటే పై రెండు సందర్భాలలోనూ ఆమె గర్భస్రావం చేయించుకోవచ్చు. గర్భస్రావం అస్పత్రిలోగాని, ప్రభుత్వంవారు నిర్ణయించిన ప్రదేశాలలోగాని జరగాలి. మైనరు విషయంలో మతిస్థిమితంలేని స్త్రీ విషయంలో సంరక్షకుని సమ్మతి కావాలి. ఇతరత్రా ఆమె సమ్మతి విధిగా కావాలి. 12 వారాలలోపు అయితే నిర్ణయం ఒక డాక్టరుదే. అదే 20 వారాలలోపు అయితే ఇద్దరు వైద్యులు నిర్ణయించాలి. 20 వారాల తదుపరి గర్భస్రావం ఇప్పటికీ నేరమే. ఇది అనుచితం. కనుక మార్చాలి. ఎన్ని నెలలైనా, ఎప్పుడైనా తను గర్భస్రావం చేయించుకొనే హక్కు స్త్రీకి విధిగా ఇస్తూ దాన్ని చట్టసమ్మతం చేయాలి. గర్భవిచ్ఛిత్తి ఉచితంగా చేయించాలి. ఆరోగ్య విధానాల్లో జరిపించాలి. స్వచ్ఛందంగా జరగాలి. ఇది తప్పు అని వాదించే వారితో అంత పేచీ లేదు. కాని చేసుకొనే వారి హక్కును కాలరాయడం క్షంతవ్యం కాదు. తమ సిద్ధాంతాలను ఇతరులమీద రుద్దటం అన్నింటికన్నా ఘోరం.

అమెరికా సుప్రీంకోర్టు 1973 లో ప్రతి స్త్రీకి గర్భవిచ్ఛిత్తికి హక్కు వున్నదని, అది ఆమె వ్యక్తి స్వేచ్ఛలో భాగమని తీర్పు ఇచ్చింది. ఈ తీర్పును రాజ్యాంగసవరణద్వారా వమ్ము చేయాలని గట్టిప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి. పురుషవైద్యులు విముఖులుగా వుంటున్నారు. అందువల్ల మహిళాకార్యకర్తలు ప్రత్యేక వైద్యశాలలు నెలకొల్పి గర్భస్రావాలు చేయిస్తున్నారు. మన స్త్రీలు సైతం అడ్డంకుల నధిగమించి తొటిస్తీల శ్రేయస్సు తమ ప్రథమ కర్తవ్యంగా భావించక తప్పదు.

స్త్రీలహక్కుల్లో అతి సామాన్యమైనహక్కు తమ శరీరంపై తమకు హక్కు వుండాలని 1921 లో సాంగర్ కోరింది. ఎన్నో తర్జన భర్జనల తర్వాత 1973 లో అంటే 52 సం॥ తర్వాత ఆ హక్కు వారికి వచ్చింది. ఖానీలు జరుగుతున్నాయి. నేరస్తులను ఉరితీస్తున్నారు. సైనికులను హతమారుస్తున్నారు. తిండిపెట్టలేక చంపవచ్చు కాని ఇష్టంలేని గర్భవిచ్ఛేదం నేరమని, సాంఘిక ద్రోహమని, సంప్రదాయ విరుద్ధమని స్త్రీలను శిక్షించుట అసహజమే కాక అహేతుకమని అర్థంచేసుకోవాలి.

‘మెనోపాజ్’

మెనోపాజ్ (ముట్లడుగుట) అంటే ఏమిటి? అది ఎందుకొస్తుంది? ఎప్పుడొస్తుంది? దానివల్ల లాభనష్టాలేమిటి? ఆ సమయంలో స్త్రీల పరిస్థితి ఎలా వుంటుంది? అనే విషయాలమీద పెద్దగా తేడాలులేవు. కాని స్త్రీల శారీరక, మానసిక పరిస్థితుల మార్పును గురించిన అభిప్రాయాలలో వైవిధ్యమున్నది. ‘పెన్ టిఫిక్’ గా డాక్టర్లు రుజువుచేసి చెప్పేదానికి, వ్యక్తికి వ్యక్తికి అనుభవంలో వున్నదానికి కొన్ని తేడాలున్నాయనడంలో సందేహంలేదు. ముట్లడుగుతున్న సమయంలో ప్రతి స్త్రీకి కొన్ని రుగ్మతలు సంభవిస్తాయి. కొన్ని శారీరక సంబంధమైనవైతే మరికొన్ని మానసికమైనవిగా వుంటాయి. ఈ రెండూరకాలైన సమస్యలు, చికాకులు కూడా రకరకాలైన రూపాలలో వుంటాయి. మనిషికి, మనిషికి రూప, గుణ, లక్షణాలలో తేడాలున్నట్లే ఈ బాధలు కూడా అందరికీ అనుభవంలో ఒకలావుండవు. అసలు మాకు ఏ విధమైన అసౌకర్యమూ కలుగలేదని చెప్పేవారూ లేకపోలేదు. కనుక కొంతమందిని పరిశీలించి వివిధ దృక్కోణాలనుండి దీని విషయమైన సమాచారం సేకరించి అమాయకులు లేక విషయజ్ఞాన శూన్యులైన స్త్రీలకు ఈ విధమైన విజ్ఞానాన్ని అందివ్వటం చాలా అవసరం. కనుక ‘మెనోపాజ్’ ను గురించి చర్చించటం అవసరమయింది.

బాల్య, యవ్వన, కౌమార, వార్ధక్యాలు మానవ జీవితంలో ముఖ్యదశలు. వ్యక్తి జన్మించినదాది పెరుగుతున్న కాలంలో అనేక మార్పులకు లోనౌతాడు. ఈ పరిణామ దశలో శారీరక, మానసిక మార్పులలో వ్యక్తికి, వ్యక్తికి వైవిధ్యం వుంటుంది. ఆ మార్పులు అనివార్యాలు. అంతేకాదు అవి దేహధర్మాలుకూడా. దేశకాల పరిస్థితులు వాటిని అధిగమించలేవు. ఏ దేశమైనా, ఏ కాలమైనా, ఏ జాతి అయినా ఈ పరిణామం ప్రకృతి ధర్మం. అంతేకాదు స్త్రీ పురుషులిద్దరికీ ఈ నాలుగు దశలూ జీవిత పోరాటంలో ప్రకృతి ధర్మాలు శారీరక విధులుకూడా. ఇవి ఇద్దరికీ ఒకే విధంగా వున్నా శారీరక విధులలో తేడాలున్నాయి. “పిండోత్పత్తికి పురుషుడొక్కడే సూత్రధారి కాదు, అది ‘నానుడి’ గా మాత్రమే గ్రహిస్తే సగం సమస్యలు సమసిపోతాయి. అసలు సంతానోత్పత్తిలో ప్రముఖపాత్ర వహించేది స్త్రీ అనక తప్పదు.

స్త్రీకి 90% బరువు బాధ్యతలుంటే పురుషుడికి 10% మాత్రమే వుంటాయి గర్భధారణ, ప్రసవమూ, బిడ్డల పెంపకం లాంటివన్నీ స్త్రీలే భరిస్తున్నారుకదా!

స్త్రీ జీవితంతో మాత్రమే ముడిపడిన ముఖ్యదశలు మూడు. అందులో 'పూర్వబద్ధి' అంటే సమర్థ లేక రజస్వల అగుట మొదటిది. సంతానోత్పత్తి రెండవది కాగా, ముట్టుడుగుట మూడోదశగా విభజింపవచ్చు. ఈ దశలలో స్త్రీకి అనేక కష్టాలు, నష్టాలు, సుఖదుఃఖాలు ఇమిడి వుంటాయి. ఈ మూడు దశలు లేని మరోస్థితి వుంది. దానిని 'మాచకమ్మ' అని పిలుస్తారు. అంటే ఆమెకు ముట్టూ వుండవు; పిల్లలూ కలుగరు; బహిష్టు అగిపోవుట అనే స్థితి వుండదు. అయితే ఇక్కడోక తేడాను మనం గ్రహించాలి. మాచకమ్మలకు కొజ్జాలకు మళ్ళీ తేడా వుంటుంది. మాచకమ్మ దాంపత్య జీవితానికి మాత్రం పనికివస్తుంది. కానీ కొజ్జాలనే వారికి పురుషత్వమూ వుండదు; స్త్రీ లక్షణాలూ వుండవు. కేవలం మనుష్యులుగా పుట్టి పెరుగుతారు. ఈ రెండురకాలు కాని మరోరకం స్త్రీలు వుంటారు వారిని 'గొడ్రాళ్ళు' అంటారు. అంటే ఆ స్త్రీలకు ముట్టూ, గర్భసంచీ, అండాశయమూ అన్నీ వుంటాయి. కాని సంతానయోగ్యత వుండదు. పూర్వపురోజుల్లో వారి భర్తలు మళ్ళీ పెళ్ళాడేవారు. కాని పైనున్న అభివృద్ధివల్ల గొడ్రాళ్ళను బిడ్డతల్లుగా మార్చే శక్తి చికిత్సలు ఈనాడు చేస్తున్నారు. ఆ స్త్రీలకు ఏదో ఒక లోపం వుండవచ్చు. గర్భాశయం తిరగబడటం, లేక ప్రక్కకు వుండటం, లేదా మార్గం సరిగా లేకపోవటం, చాలా ఇరుకుగా చిన్నదైయుండటం లాంటివే అవి. నేడు వాటిలో కొన్నింటిని సరిచేసే పరిస్థితులు వచ్చాయి. అయినా కొన్నిలోపాలు చికిత్సద్వారా మాడా సరికావటంలేదు. అండాశయం (ఓవరీ) లో లోపం, లేక అండం (ఓవమ్) లో జీవం లేకపోవటంలాంటివి సరిచేయుట దుస్సాధ్యమవుతున్నాయి. కొన్ని కేసుల్లో పురుషుని జీవకణాలు లోపభూయిష్టంగా వుంటాయి. భర్త వీర్యంలో పురుషబీజ కణాలు చాలా తక్కువగా వుండటంవల్ల భార్య విడుదల చేసే అండాన్ని చేరలేవు. అందువలన గర్భంరాదు. తెలియనివారు స్త్రీని మాత్రమే గొడ్రాలుగా దూషిస్తూ వుంటారు. ఇవన్నీ ఆమె సంతానోత్పత్తికి సంబంధించిన అంశాలు. బహిష్టు నిలిచిపోవుటకు సంతానోత్పత్తికి సంబంధం వుందా? వుంటే దానికి మూల కారణాలేమిటి? అనేది మరోఅంశం అయింది.

ప్రతి వ్యక్తిలో స్త్రీత్వానికి, పురుషత్వానికి సంబంధించిన శారీరక సాధనాలు వుంటాయి. 'మెనోపాజ్' సమయంలో 'ఓవరీ' తన పనిచేయడం విరమించుకుంటుంది. అందువల్ల స్త్రీత్వ శారీరక నిర్మాణానికి సంబంధించిన ప్రక్రియ జడగదు. కనుక

ఇది ఒక రకంగా ఒక శక్తి లోపించుట రుగ్మతగా భావించవచ్చు. కనుక ఈ కాలాన్ని శారీరక మార్పుల కాలమే కాకుండా జీవితంలో ఒక మార్పుతో కూడిన శకంగా ఎంచుకోవాలి. అంటే శ్రీత్వ లక్షణం పోయి పురుషలక్షణం మిగిలిపోయిన దశగా ఎంచుకోవచ్చు. కాని మన అజ్ఞానం మన్ని సైన్సుగురించి తెలిసికోనివ్వడుకదా!

అసలు శ్రీలు ఈ విషయమై పెద్దగా చర్చించరు. బాధలున్నా బయటపెట్టరు. పూర్తిగా మతపరమైన ఈ దేశంలో మతానికి మానవ మనుగడకు సంబంధం కల్పిస్తారు. శ్రీలకు సైతం కోరికలుంటాయని ఆలోచించరు. వారి చిక్కులను, సమస్యలను గురించి పట్టించుకోరు. అందువల్లే ఎంత రక్తస్రావం జరుగుతున్నా, ఎంత నీరసించిపోతున్నా సిగ్గుతోనూ, భయంతోనూ, ఆచార సాంప్రదాయాలకు తల వొగ్గి దూర దూరంగా పోతారు. కాకపోతే ఏ దేవతో, దయ్యమో పట్టించని ప్రదక్షిణలు, మ్రొక్కుబడులు, జపతపాలు చేస్తారుకాని వైద్యసహాయం కోరరు.

మెనోపాజ్ (ముట్లుడగటం) అంటే శారీరక మార్పుకు సంబంధించిన ఒక ప్రక్రియ. అది శారీరక లక్షణమేకాని వ్యాధికానేకాదు. మానవ దేహంలో హార్మోన్ల పాత్ర చాలా అద్వితీయమైంది. అందులోకొన్ని మానసికశక్తులపైన, మరికొన్ని శారీరక అవయవాల విధినిర్వహణలోను ప్రముఖపాత్ర వహిస్తాయి. ఇవి మామూలుగా సమతుల్యస్థితిలో పని చేస్తూ వుంటాయి. అవి నలభై సం॥ రాలు నిండిన వ్యక్తుల్లో కొన్ని మార్పులు తెచ్చే లక్షణం కలిగివుంటాయి. దాన్నే కొమారదశ అంటారు. అప్పుడు అన్ని అవయవాల శక్తి సామర్థ్యాలు (పేర్ & పేర్) తగ్గుదల ప్రారంభ మవుతుంది. వ్యాధులపై ప్రతిఘటనాశక్తి (రెసిస్టెన్సుపవర్) తగ్గిపోతుంది. శ్రీ దేహంలో హార్మోన్ల సమతుల్యస్థితి మారుతున్న దశలో కలిగే పరిణామ ఫలితమే 'మెనోపాజ్' కు మొదటికారణం. శాస్త్రీయ అవగాహన లోపం శ్రీలలో మెండుగా వుండటంవల్ల శరీరశాస్త్రం, భౌతిక శాస్త్రాలను గురించిన అవగాహన వారికి వుండదు. అదికాక మెనోపాజ్ ను గురించి వ్యతిరేక భావంతో ప్రచారం జరిగినందువల్ల శ్రీలలో భయాందోళనలు కలుగుతున్నాయి. శారీరక రుగ్మతలకంటే మానసిక ఆందోళన ప్రమాదకరం. కనుక 'మెనోపాజ్' దశలోనున్న శ్రీలకు వారి శారీరక, మానసిక పరిస్థితుల అవగాహన అవసరం అనక తప్పదు.

సాధారణంగా 40 - 52 సం॥ లోపల ముట్లు ఉడిగే కాలంగా చెప్పుకోవచ్చు. కాని 45 - 55 లోపల అని కొందరంటే 42 - 58 లోపల జరగవచ్చని కొందరు వాదిస్తున్నారు. ఇది దేశాల శీతోష్ణస్థితినిబట్టి, శారీరక పరిస్థితుల్నిబట్టి వుంటుందికాని

ఖచ్చితమైన పయస్సు, తేదీలు దానికుండవు. 10, 11 సంత్సరాలప్పుడు రజస్వల అయితే త్వరలో (38 - 40) ముట్లు పోతాయనుకోవడం భ్రమ. దానికి దీనికి సంబంధంలేదు. గర్భసంచి తీయించుకొన్నా (ఆపరేషన్ ద్వారా) 'మెనోపాజ్' రాదు. కొందరికి 'ఒవేరియన్ సిస్టు' వస్తుంది. అప్పుడా 'ఒవరీ' ని డాక్టరు తీసివేస్తుంది. అప్పుడుకూడా 'మెనోపాజ్' రాదు. పూర్తిగా రెండు ఓవరీస్ తీసేసేనే 'మెనోపాజ్' వస్తుంది.

'ప్యూబర్టీ' కాలంనుండి ప్రతిస్త్రీకి నెలకొక (సరిగా 28 రోజులకు) 'ఓవమ్' ను తయారు చేస్తుంది 'ఒవరీ'. కాని ముట్లుడిగే సమయానికి ముందుగానే దాని ప్రభావం తగ్గుతూ వుంటుంది. అంటే ప్రతినెలా చాలా 'పవర్ ఫుల్' గా దూకుతూ 'ఫెలోఫియన్ ట్యూబుల్' కి చేరే దాని శక్తి (ఫోర్స్) పోను పోను తగ్గుతూ వుంటుంది. తర్వాత రాను రాను క్షీణించిపోతుంది. అంతేకాక రక్తస్రావం తగ్గుముఖం పడుతూ వుంటుంది. వ్యవధి - అంటే ముట్టుకూ, ముట్టుకూ మధ్యకాలం పెరుగుతూ వుంటుంది. మొదట్లో నెలనెలా పచ్చేదల్లా రెండు, మూడు, నాలుగు నెలలకు వస్తూ చివరికి ఆగిపోతుంది. ఇది సహజలక్షణం. కొందరిలో 'మెనోపాజ్' వై పరీత్యాలకు కూడా దారితీస్తుంది. కొన్ని సందర్భాలలో బహిష్టు 15 రోజులకు 20 రోజులకూ వస్తుంది. ప్రతిసారి 10, 15 రోజులదాకా రక్తస్రావం అధికంగా వుంటుంది. చిన్నసైజులో రక్తం కండలుగా పడిపోతూ వుంటుంది. ఒక 7 - 8 రోజులు కాగానే మళ్ళీ రక్తస్రావం మొసలయి కాళ్ళవెంటకూడా కాకుతూనే వుంటుంది. పొడి చిహ్నాలు కూడా పద్ధకేసులెన్నో వున్నాయి. ఈ పరిస్థితిలో 'ఫైబ్రాయిడ్ యాట్రస్' (గర్భాశయంలో వై పరీత్యం) అయి కేన్సరుగా మారిన కేసులు లేకపోలేదు. ఈ పరిణామానికి శస్త్రచికిత్సే శరణ్యం. వెంటనే గర్భసంచి తొలగింపు (హిష్టక్టమీ) జరపాలి. అప్పుడే రక్తస్రావం కట్టుబడుతుంది. ముట్లుకూడా పోతాయి ఈ ప్రక్రియ అంతా అసహజ లక్షణంగా చెప్పుకోవచ్చు. ఈ పద్ధతివల్ల శారీరకమైన మార్పులు వచ్చి బాదిస్తాయని కొందరి భావన. అంటే ముందుగానే గర్భసంచి, ఓవరీలు వగైరాలు తొలగిస్తే, అందువల్ల ముట్లుపోతే స్త్రీలకు విపరీతంగా ఒళ్ళు లావై పోతుందని, కీళ్ళనొప్పులు వస్తాయని తద్వారా నడుము, వెన్నెముక సరిగా పనిచేయ్యవని ప్రచారం చేసేవారు లేకపోలేదు. దీనికి సరియైన రుజువులేదు. ఆపరేషన్ తర్వాత విపరీతంగా తిని, మిక్కుటమైన విశ్రాంతి తీసుకొంటే అలా జరుగుతుంది. దాన్ని వింత కథలుగా చెప్పుకోవడం కొందరికుండవచ్చు. అది పొరపాటు అని చెప్పాలి. ఇంకా నమ్మకం కుదరని అజ్ఞానులు డాక్టరసలహాలు పొందాలి.

అసలు నెక్కువాంఛను అంటే కామాన్ని ప్రకోపింప జేసేది మెదడు. అన్ని కోర్కెలను, అలవాట్లను కంట్రోలు చేసేదికూడా మెదడే. కనుక కామవాంఛను కూడా కంట్రోలు చేసేది మెదడే అయినప్పుడు మెనోపాజ్ వల్ల లైంగికేచ్ఛ తగ్గుతుందని చెప్పటం కష్టమని నిర్వచించాడొక నైకాలజ్ఞుడు. అంతేకాదు ముట్టుడిగాక దాంపత్య జీవితం అనవసరమని మతాభిమానులైన స్త్రీలు భావిస్తారు. అందువల్ల భర్తను సూరం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తారు. కొందరు భర్తను సంతోషపెట్టటాని కోసం నటిస్తారు కాని విజమైన ఆసక్తిని చూపరు. ఇది గ్రహించిన భర్తలు వ్యభిచరించినా ఆ స్త్రీలు పట్టించుకోరు. పైగా పీడ వదలినట్లు భావిస్తారు; కాని లోలో కృంగిపోతారు. ఈ పరిస్థితి కొన్ని సమయాల్లో దంపతులమధ్య విరోధ భావానికి దారితీస్తుందని ఆ శాస్త్రవేత్త ఒక పాఠంలో చెప్పాడు. కనుక ముట్టుడిగాక దాంపత్య జీవితం పరస్పర అవగాహన, ఆసక్తి, ఓర్పు నేర్పులమీద ఆధారపడి వుంటుంది. 'మెనోపాజ్' తర్వాత నెక్కు జీవితాన్ని సుఖవంతం చేసుకోవటానికే గాని, చికాకులతో కూడినటువంటి ఆవేదనా భరితమైనా జీవితాన్ని గడపటం కాని కేవలం భార్యభర్తల మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఒకరిని ఒకరు అర్థం చేసుకోవాలి, ఒకరి కొకరు త్యాగం చెయ్యటానికి సిద్ధపడాలి. ఒకరి కష్టసుఖాల్లో మరొకరు పాలు పంచుకోవాలి. యవ్వనంలో జీవితం అంతా ఆనందమయమే. సర్వశక్తులూ ఉడిగాకనే సమస్యలు ప్రారంభమవుతాయి. అప్పుడే అండదండలు, ఆప్యాయత, అనురాగం, తోడూ నీడా కావాలి. అవన్నీ మన చేతిలోనే వున్నాయి. పరిస్థితుల్ని అర్థం చేసుకోగల విజ్ఞానం, వివేకం ధైర్యస్థయిర్యాలు మనలో రావాలి. దానికి కొంత నీతి, నిజాయితీ, వివేకంతో కూడిన పరిశీలనాదృష్టి మనలో ప్రొదిచేసుకోవాలి. ఆనాడే స్త్రీల సమస్యలు తీరిపోతాయి.

స్త్రీ విమర్శకి సిద్ధాంతాలు

స్త్రీల హోదాగురించి చరిత్ర పుట్టినప్పటినుండి అనేక సిద్ధాంతాలు, వ్యతిరేక వాదాలు ప్రబలంగా వుంటూనే వున్నాయి. సామాజిక వ్యవస్థ మారినా పాతకాలపు భావాలు ఆదర్శాలు బ్రతుకుతూనే వున్నాయి. మన భావాలు అంత తేలికగా నశించవు. 1966 లో జై నాలో మావో సాంస్కృతిక విప్లవాన్ని ప్రారంభించే సందర్భంగా ఈ వాదనకు బలం వచ్చింది. నాటి కన్‌ఘ్వాషియస్ ఆలోచనా విధానం సమాజంలో ఇంకా వేల్పూనికొని వున్నదని మావో అనాడు అంగీకరించక తప్పలేదు. రాజకీయాధికారం, మతాధికారం, పురుషాధిక్యత, జాతీయాధికారం ఈ నాలుగూ జమిందారీ పితృస్వామ్యలక్షణాలన్నాడు మార్క్సు. పురుషాధిక్యతను మార్క్సు ప్రత్యేకంగా పేర్కొన్నాడు. 1917 లో రష్యాలో విప్లవం వస్తే 1983 లో రష్యన్ కార్మికుడు గృహిణికి ఇంటిపనిలో సాయపడటం లేదు. అమెరికన్ స్త్రీ అదనంగా మూడుగంటలు పనిచేస్తోంది. రష్యాలో రాజకీయ, కౌటుంబిక రంగాలలో స్త్రీ వెనుకబడివుంది. ఇక ఇండియాలోంటి దేశాల విషయం సరేసరి. స్త్రీ శారీరక నిర్మాణం, సమాజ నిర్మాణరీతి, చారిత్రక పరిణామం, సాంస్కృతిక పద్ధతులు అన్నీ కలిసి సమాజంలో స్త్రీ పాత్రను నిర్దేశిస్తాయి. అన్ని రంగాలలో స్త్రీ పురుష సమానత్వం కూవాలి. ఆ పరిస్థితి ఏ దేశంలోనూ ఇంకా రాలేదు. దానికారకై మహిళోద్యమాలు వివిధ దృక్పథాలతో పరిశీలించి కార్యోన్ముఖులవుతున్నాడు.

సామాజిక పరిణామాలను భావాలు నిస్సందేహంగా ప్రభావితం చేస్తాయి. అలాగే సామాజిక పరిణామం భావాలపై మహత్తర ప్రభావాన్ని చూపుతుంది. సమాజంయొక్క ఆర్థిక చరిత్రకు, భావాలకు, సిద్ధాంతాలకు గల సంబంధాన్ని విలువ కట్టడంలో అనేక రకాలుగా ఆలోచన సాగింది. మార్క్సు సమాజం యొక్క ఆర్థిక వ్యవస్థకు ప్రాముఖ్యతనిస్తే, ఎం. ఎన్. రాయ్ ఆర్థిక వ్యవస్థనూ, భావాలను, సమతుల్యంగా చూచాడు. మార్క్సును కాదనకపోయినా 'కల్చరల్ రివల్యూషన్' అంటూ మావో భావాలను ఉన్నత స్థానంలో వుంచాడు. ఏదైనా ఉపరితలానికి అందరూ ప్రాధాన్యత నిచ్చారు.

ఈ ప్రపంచంలో మహిళోద్యమానికి అనుకూలురూ వున్నారు; ప్రతికూలురూ వున్నారు. అలాగే మహిళోద్యమానికి అనుకూలంగానూ, వ్యతిరేకంగానూ సిద్ధాంతాలు

ఉద్భవించి బహుకౌలంగా ప్రజల మనస్సులపై పెత్తనం చేశాయి. కనుక ఈ సిద్ధాంతాలను గాఢంగా అధ్యయనం చేయడం అవసరం. ఒకసిద్ధాంతం వెనుకముఖం పట్టించుకున్నా మరో రూపంగా అది తలెత్తడం గమనిస్తూనే వున్నాం. పురుష దురహంకారం అంతతేలిగ్గా చావదు. పాతభావాలు సమసిపోవడానికి కాలం పడుతుంది. అపే మళ్ళీ మళ్ళీ తలెత్తి వ్యాప్తిచెంద ప్రయత్నిస్తాయి. కనుక పాత సిద్ధాంతాలను తరచి చూడడం వృధా ప్రయాస కాదు. నూతనంగా అవతరించే ప్రమాదాలను, అపాయాలను గుర్తించడం కూడా అవసరమనక తప్పదు. ప్రత్యాఘాతక పాత్ర వహించే శ్రీ పురుషులు శ్రీజన ప్రగతికి అడుగుడుగునా అవరోధాలు కల్పించడానికి ప్రయత్నిస్తూనే వున్నారు. మహిళావిముక్తికోసం పోరాడే మహిళల నైతిక ధృతిని చెడగొట్టే నిమిత్తం వారు అనేక సిద్ధాంతాలను అల్లారు. విద్య, ఉద్యోగం, పరిపాలన, ప్రభుత్వము లాంటి రంగాలలో శ్రీలు సమానత్వాన్ని కొంక్షించరాదని ప్రచారం చేసేనిమిత్తం ఆమె శరీరనిర్మాణాన్ని, మనస్తత్వాన్ని సున్నితమైన భావాలను ప్రాతిపదికగా తీసుకొని వాదాలను నృప్తించారు.

సమాజ ఆవిర్భావ కాలంనుండి శ్రీని ఇంటిలోకి నెట్టివేయడానికి ఆమె శరీర నిర్మాణ స్వభావాన్ని పురుషుడు తనవాడానికి ఆచారభూతం చేసుకున్నాడు. సంతానాన్ని కనగల ఆమె శక్తిని ఆమెకు ప్రకృతి ప్రసాదించిన విశిష్టవరంగాక ఆమెయొక్క ఆశక్తత అక్షణంగా పరిగణించాడు. సంతానోత్పత్తికి మానవజాతిని కొనసాగించడానికి ఆమె ఉద్దేశింపబడినదట. అందువల్ల ఆ పవిత్ర ధర్మ నిర్వహణకే ఆమె తన శక్తి సంతాపినియోగించాలట. విద్యలాంటి వ్యాసాంగాలపై ఆమె శక్తిని చృదా చేయరాదట. ఇలా సాగింది ప్రతికూలవాదం మొదట్లో. కాలం జరిగినకొద్దీ శ్రీలకిచ్చే విద్య పురుషులకన్నా పూర్తిగా భిన్నంగా వుండాలనే వాదన పుట్టుకొచ్చింది. సంతానాన్ని కనడం ఆమె ప్రాథమిక కర్తవ్యం కనుక ఆమె పొందే విద్య అందుకనుగుణంగా వుండాలట. ఈ పై వాదనలన్నింటిని శ్రీ విమోచనను ఆకొంక్షించే మహిళలు త్రిప్పికొట్టారు. శ్రీకి పురుషుడికన్నా హెచ్చు శక్తిని ప్రకృతి ఇచ్చిందనీ, పురుషుడికన్నా పదిశాతం నిరోధకశక్తి శ్రీకి వున్నదని వైద్యశాస్త్రం ఉద్ఘాటిస్తోంది. కనుక పైవాదనలో పసలేదని తేలింది.

శారీరక నిర్ణయవాదం (Biological Determinism)

శ్రీ పురుషసమానత్వాన్ని వ్యతిరేకించేవారు శ్రీ పురుషుల శరీరనిర్మాణము, మెదడు పరిమాణము మొదలగు వాటి విషయకంగా ఉన్న తేడాను ఆధారం చేసుకొని ఈ వాదాన్ని లేవనెత్తారు. పురుషునికన్నా శ్రీ యొక్క శారీరక బలం

తక్కువ కనుక వారిరువురు మధ్య సమానత్వం అసంభవమని వారి వాదన మానవుడు చేతితో చేసే పనిని యంత్రాలద్వారాను, మెదడుతో చేసే పనిని కంప్యూటర్ల ద్వారాను జరిపిస్తున్న ఈ శతాబ్దంలో శారీరకబలానికి విలువలేదని స్త్రీ విమోచన వాదులు జవాబు చెప్తున్నారు. స్త్రీ యొక్క మెదడు పురుషుని మెదడుకన్నా తక్కువ తుగుతుందని ఒక అంశాన్ని వెలికితెచ్చారు ప్రతిపూలురు. మెదడు, శరీరము ఈ రెంటిబరువుల నిష్పత్తి విషయంగా స్త్రీ పురుషులలో తేడా లేదని మహిళలు ప్రతివాదన చేశారు. మెదడు పెద్దదిగా పున్నంతమాత్రాన ఏనుగు మనిషికన్నా తెలివితలదని చెప్పలేము కదా! వాస్తవానికి ఈ శారీరక నిర్ణయవాదం స్త్రీల స్వేచ్ఛాసిపాసను వమ్ముచేయటానికి పుట్టిందనేది నిర్వివాదాంశం అనకతప్పదు.

సామాజిక పరిణామవాదం (Social Darwinism)

తిరోగమన వాదులు తమ అవజయాన్ని తేలికగా అంగీకరించరు. పరిణామ వాద శాస్త్ర మూలపురుషుడైన డార్విన్ ను తమకు అండగా తెచ్చుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూ వున్నారు. డార్విన్ సిద్ధాంతాలను వక్రీకరించారు. 'మనుగడకోసం పోరాటం, స్త్రీల సాంగత్యం కోసం పోటీ' జాతుల లక్షణమని డార్విన్ చెప్పాడు. జాతిలో బహు సంతానం కలిగిన జీవులు, తమచుట్టూవున్న పరిసరాలకు తట్టుకోగల జీవులు బ్రతుకుతాయని ఆయన చెప్పాడు. డార్విన్ ప్రకృతి వరణ సిద్ధాంతాన్ని చెప్తే వీరు లైంగిక వరణ సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్నారు. ప్రకృతి స్త్రీ పురుషుల మనస్తత్వాలలో తేడా ఏర్పరచిందని, పరిణామవాదం తమ సిద్ధాంతాన్ని సమర్థిస్తున్నదని వారి వాదన. పురుషుని మేధాశక్తి స్త్రీ మేధాశక్తికన్న గొప్పదని వారిభావం. మహిళోద్యమ కార్యకర్తలు ఈ వాదాన్ని తిరస్కరిస్తున్నారు. స్త్రీలయొక్క అంతఃకరణశక్తి పురుషుని శక్తికన్నా అధికమైనది. మేధస్సును వినియోగించడానికి అవకాశాలను వెనులుదాట్లను శతాబ్దాల తరబడి స్త్రీకి లేకుండా చేసినందున ఆమె మానసికశక్తి, పురుషుని మానసిక శక్తికన్నా తక్కువదిగా కనపడుతున్నది. సామాజిక పరంగా స్త్రీలను వేర్పాటుకు లోను చేయడంవల్లనూ, వారిని అన్యాయాలకు, అక్రమాలకు, దోపిడీలకు గురిచేయడంవల్ల కలిగిన ఫలితమిది. ఈ సామాజిక పరిణామవాద సిద్ధాంతము మహిళోద్యమానికి తీరనినష్టం కలిగించిందని స్త్రీ విమోచన వాదులు విశదీకరించారు.

సామాజిక జీవశాస్త్రం. (Social Biology)

ఈ సిద్ధాంతం ప్రకారం స్త్రీ పురుషులమధ్య పోటీ వుంటుంది. సాధ్యమైనంత మంది స్త్రీలతో పొందు కలుగజేసుకొని ఎక్కువమంది సంతానాన్ని కనాలని పురుషుడు

వాంఛిస్తాడట. గర్భధారణ, ప్రసూతిలాంటి విషయాలలో ఎక్కువ శక్తిని వినియోగిస్తున్న స్త్రీ పురుషుడి శ్రమను, శక్తిని ఆసరాగా వుండాలని కోరుకుంటుందట. అలా స్త్రీ పురుషులు ఒకరినొకరు వాడుకోవాలని చూస్తారట. తమ పిల్లలకు తనే తండ్రినని నిర్ధారణకోసం స్త్రీని పురుషుడు తన సొంతం చేసుకుంటాడట. ఇలా స్త్రీ పురుషులు పోటీ పడతారట. ఈ సిద్ధాంతం అనుభవానికి దూరం. సమాజంలో సహకారము, పోటీ రెండూ ఏకకాలంలో సహజీవనం చేస్తున్నాయి. అలాగే సామరస్యం, సంఘర్షణ మిక్కుటంగా కనపడతాయి. దౌర్జన్యం, దురాక్రమణ, పురుషుల స్వాభావిక లక్షణాలని అందువల్ల పురుషులు సమాజంమీద పెత్తనం చేయడానికి అర్హులని ఈ సిద్ధాంతకర్తల అభిప్రాయం. పురుషులలో 'ఔష్టాప్లెరోన్' అనే హార్మోను ఎక్కువగా వుండడంవల్ల పురుషస్వభావం అలాఉన్నదని వాదన చేస్తున్నారు. దీనికి జవాబుగా, పురుషాధిక్యత ప్రదర్శనవల్లనే ఆ హార్మోను పెరుగుదల పురుషులలో కన్పడుతున్నదని ప్రతివాదన వచ్చింది. సింహాలు వేటాడేటప్పుడు వ్యూహంపన్ని, ఎత్తులువేసి జంతువుమీద లంఘించేది ఆడసింహ మేనని గమనించాలి. బాబూన్ కోతులలో మగకోతిని నాయకుడిగా ఎన్నుకోవడం భౌతిక పరిస్థితులనుబట్టి జరుగుతోంది. చారిత్రాత్మక, సాంస్కృతిక కారణాలవల్ల భౌతిక పరిస్థితులు మారగలవని గమనించాలి.

సామాజిక భావనిర్మాణవాదం (Social Constructionism)

స్త్రీ పురుషులమధ్య సంబంధాన్ని జీవశాస్త్రం నిర్ణయించడని, జీవశాస్త్రంయేడ సామాజికదృక్పథం నిర్ణాయకపాత్ర వహిస్తుందని ఈ సిద్ధాంతసారం. ఉ॥ బహిష్టు రక్తాన్ని గురించి, బహిష్టుమయిన స్త్రీ యొక్క అవస్థలను గురించి పూర్వం అనేక మూఢవిశ్వాసాలు వుండేవి. ఈ విశ్వాసాలు స్త్రీని న్యూనత పరిచాయి. శాస్త్రీయ విజ్ఞానం పెరిగినతర్వాత ఈ అవాస్తవికభావాలు పటాపంచలవుతున్నాయి. ఈ సిద్ధాంతం సాంస్కృతిక అంశాలకు ఎక్కువ ప్రాధాన్యత ఇస్తున్నది.

శారీరక, మౌలికసార సిద్ధాంతం (Biological Essentialism)

పుట్టుకతోనే పురుషునికి పురుషస్వభావం, స్త్రీకి స్త్రీ స్వభావం వస్తుందని దీనిభావం. పురుషుని మానసిక ప్రవృత్తి స్త్రీ యొక్క మానసిక ప్రవృత్తికంటే భిన్నమైనదట. ఇంతవరకు పురుషాధిక్య సమాజంలోను, పురుషుని పెత్తనంసాగే వాతావరణంలో స్త్రీలు పెరిగారట. ఇప్పుడు స్త్రీలు చైతన్యవంతులై స్త్రీత్వంయొక్క గొప్పతనాన్ని గుర్తించాలట. గట్టిగా ఆలోచిస్తే ఈ సిద్ధాంతమూ, శారీరక నిర్ణయ

వాదమూ బొమ్మా బొరుసూ లాంటివని తేలుతుంది. కాగా ఈ సిద్ధాంతాన్ని మహిళోద్యమ కార్యకర్తలు ప్రతిపాదిస్తున్నారు. శారీరక నిర్ణయవాదాన్ని పురుష దురహంకారవాదులు ప్రచారం చేస్తున్నారు. కాగా రెండూ స్త్రీ పురుషుల మధ్య నున్న శారీరక విభేదాల ప్రాతిపదికమీదనే ఆధారపడుతున్నాయి.

ఈనాడు ప్రబలంగా వున్న స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతాలు నాలుగు. ఉదారవాద స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం, మార్క్సిస్టు స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం, రాడికల్ స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం, సోషలిస్టు స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం అనేపేర్లతో అవి చలామణి అవుతున్నాయి. ఈ సందర్భంగా చూ్యామనిష్టు స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతాన్నికూడా చర్చించటం అవసరం.

స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతాలు వైవిధ్యంగావున్నా, మార్గాలు వేరయినా లక్ష్యమూ ధ్యేయమూ ఒకటే. ప్రపంచంలోని ఈ స్త్రీ విమోచనోద్యమ కార్యకర్తలు నాలుగు తెగలుగా వుంటూ అన్ని శాఖలవారు స్త్రీవిమోచనోద్యమంలో చురుకుగా పనిచేయడం గమనార్హం.

ఉదారవాద స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం (Liberal Feminism)

జీవితంయొక్క అన్ని రంగాలలోను అంటే సామాజికార్థిక రాజకీయ సాంస్కృతిక రంగాలన్నింటి స్త్రీ పురుషులమధ్య సమానత్వాన్ని కోరుతుంది ఈ సిద్ధాంతం. మామూలుగా పోటుహక్కు, విద్యా ఉద్యోగ పరిపాలనా ప్రభుత్వ రంగాలలో సమానస్థాయి ప్రాతినిధ్యం ఆశిస్తారు ఈ సిద్ధాంతాన్ని సమర్థించేవారు. ఇప్పటివరకు పురుషులకు మాత్రమే ప్రవేశార్హత ఉన్న ఉద్యోగాలన్నింటిలో పురుషులతోపాటు పోటీ పడమని స్త్రీలను వీరు ఉద్బోధిస్తారు. గర్భస్రావపు హక్కు కోసం వారు ఆందోళనచేస్తారు; కుటుంబనియంత్రణను ఆమోదించి ఆచరణలో పెట్టారు. సమాజానికి, పరిసరాలకు ప్రాధాన్యతనిచ్చేవారు వీరివాదనను విమర్శిస్తారు. సామాజిక వాతావరణము లేక సామాజిక వ్యవస్థ మౌలికంగా మారేవరకు స్త్రీల పురోగతి సాధ్యంకాదని విమర్శకులభావం. ఉదారవాద స్త్రీవిమోచనకారులు సామాజిక వ్యవస్థను మార్చడంలేకపోయినా కొంతమేరకు స్త్రీవిమోచనకు వారి కార్యక్రమాటూ, ప్రయత్నాలూ తోడ్పడుతున్నాయి; ఆ మేరకు వారు అభినందనీయులు.

మార్క్సిస్టు స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం. (Marxist Feminism)

ఈ సిద్ధాంతం కుటుంబంలో జీవశాస్త్రపు పాత్రను అంగీకరిస్తుంది. ఉత్పత్తి సాధనాల స్వభావంపై సమాజం ఆధారపడుతుందనికూడా చెప్తుంది ఈ వాదం. దీనికి

మూలపురుషులు మార్క్కు,ఎంగెల్సులు. స్త్రీ పురుషులమధ్య శారీరక విభేదాలు స్త్రీ పురుషుల పని విభజనకు దారి తీశాయని అంటుంది ఈ వాదం. స్త్రీకి గర్భధారణ, ప్రసూతి సహజ ధర్మాలయినందున ఆవి పురుషాధిపత్యానికి దారి తీశాయి. మాతృస్వామ్య వ్యవస్థ పోయి పితృస్వామ్య వ్యవస్థ వచ్చింది. పారిశ్రామికీకరణ జరిగి, సోషలిజం వచ్చినతర్వాత పురుషాధిపత్యం సమసిపోతుంది అంటుంది మార్క్సిస్టుఫిమినిజం. ఈ వాదాన్ని సమర్థించేవారు స్త్రీలకు విజ్ఞప్తిచేస్తారు “సోషలిజం పచ్చేవరకు పురుషులపై మీ పోరాటం ఆపండి” అని. ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం వస్తే దానంతటదే స్త్రీకి సర్వేసర్వత్రా స్వేచ్ఛ లభిస్తుందని వారి ఆశ. ఈ దృక్పథాన్ని సోషలిస్టు స్త్రీవిమోచనోద్యమకారులూ (Socialist Feminists), తదితరులూ ఇలా విమర్శిస్తున్నారు. సోషలిస్టు దేశాలలో పురుషులు పురుషదురహం కొరాన్ని విడనాడుతున్న సూచనలు కానరావడంలేదు. పైగా పారిశ్రామిక కార్మికులు తమ స్త్రీలను సమాన హోదా కలవారనిగా చూడటంలేదు.

సనాతన సంప్రదాయ కమ్యూనిస్టులందరూ ఈ సిద్ధాంతాన్ని అంగీకరిస్తూ వున్నారు. నృజనాత్మక మార్క్సిస్టులు ఈ వాదాన్ని ఆమోదించటంలేదు. ఆచరణలో చూచో ఈ వాదాన్ని త్రోసిరాజున్నాడు.

ఈ సిద్ధాంతంయెడ విమర్శ ఇలా సాగింది. భౌతిక పరిస్థితులను గమనించ కుండా ఏంగెల్సు మనస్తత్వానికి ప్రాధాన్యత ఇచ్చాడు. స్త్రీ పురుషుల మధ్య పని విభజన జీవశాస్త్ర సంబంధంగా జరగలేదు. శారీరకబలం విషయంగా స్త్రీ పురుషుల మధ్యగల తేడా స్త్రీ యొక్క పనిని నిర్ణయించటంలోగాని, ఆమె అసమానస్థితికిగాని కీలకాంశంగా లేదు. సమాజం పారిశ్రామికీకరణ కాకముందు స్త్రీ ఇంటిలోగాని పొలంలోగాని బండెడు చాకిరీ చేయక తప్పలేదు; అందుకు ఆమె శారీరక బలహీన అడ్డురాలేదు. యాంత్రీకరణ పద్ధతివలన స్త్రీలకు ఉద్యోగాలు పోతున్నాయి మొదటిదెబ్బ వారికి తగులుతున్నది. స్త్రీలకు తక్కువ వేతనాలు లభిస్తున్నందున వారు పురుషులపై ఆర్థికంగా ఆధారపడటం తప్పటంలేదు. శ్రామికులలో వారూ సగభాగం ఉన్నా స్త్రీలకు సమానత్వం లభించడంలేదు. స్త్రీల తక్కువ బలాన్ని వారికి తక్కువ వేతనాలు ఇవ్వడానికి కారణంగా చూపిస్తున్నారు.

సోషలిస్టు స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం. (Socialist Feminism)

మార్క్సిస్టు విమోచనవాదం యొక్క లోపాన్ని వీరు సవరించుకుంటారు. వీరికి ఉదారవాద సిద్ధాంతం సరిపడదు; దానితో వారు తృప్తిపడరు. అలాగే

మార్క్సిజాన్ని స్త్రీవిమోచనోద్యమానికిగాని, స్త్రీవిమోచనోద్యమాన్ని మార్క్సిజానికి గాని లొంగిఉండేటట్లు చేయరు సోషలిస్టు స్త్రీవిమోచనోద్యమకారులు. కుటుంబంలో స్త్రీయొక్క ప్రతిపత్తి ఉత్పత్తి సాధనాల స్త్రీతిగతులలో సరాసరి ముడిపడి ఉండకుండా సాపేక్షంగా స్వతంత్రంగా నిర్ణయింపబడుతుందని వీరివాదన. లైంగిక అసమానత్వానికి ఆర్థికత ముఖ్యకారణమని వీరు అంగీకరించరు. కాగా వీరిలో చాలమంది మార్క్సిస్టు బంధాలను విడలేకుండా ఉన్నారు.

రాడికల్ స్త్రీవిమోచనోద్యమం (Radical Feminism)

ఉదరవాద స్త్రీవిమోచనోద్యమకారులూ, మార్క్సిస్టు స్త్రీవిమోచనోద్యమకారులూ శారీరకాంశాలకన్న సామాజికాంశాలకు ఎక్కువ ప్రాధాన్యత ఇస్తారు. రాడికల్ స్త్రీవిమోచనోద్యమ సిద్ధాంతంలో జీవశాస్త్రం ఎక్కువ ప్రాధాన్యత వహిస్తుంది. పురుషుని శారీరక బలాదిక్యత, సంతానోత్పత్తి విషయంగా స్త్రీయొక్క పాత్ర ఈ రెండూ స్త్రీని సమానస్థితికి దూరం చేశాయని వారి విశ్వాసం. స్త్రీ పురుషుల మధ్య వర్గవిభజన, రాజకీయ విభజన ఉన్నాయని వీరివాదం. స్త్రీల విప్లవం రావాలని వీరి ఆకాంక్ష. స్త్రీవిమోచనకు ద్వితీయస్థానం ఇచ్చినందుకు మార్క్సిస్టులను వీరు విమర్శిస్తారు. వీరిదృష్టిలో స్త్రీలు ఒకవర్గం. వీరు 'శారీరక మౌలికసార సిద్ధాంతం' పై ఆధారపడతారు.

సాంస్కృతిక స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం. (Cultural Feminism)

ఈ సిద్ధాంతం రాడికల్ ఫిమినిజానికి చాల దగ్గరగా ఉంటుంది; కాకపోతే కొద్దితేడాలున్నాయి ఈ సిద్ధాంతం మహిళాసంస్కృతిని శ్లాఘిస్తుంది. స్త్రీయొక్క సృజనాత్మకశక్తిని, సంతానోద్పాదనలో ఆమె సామర్థ్యాన్నిచూచి పురుషుడు ఈర్ష్య పడుతున్నాడని వీరి అభిప్రాయం. విప్లవ స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతాన్ని ఇది ప్రతిపాదిస్తూ వుంది. సంతానోత్పాదనలో స్త్రీ పాత్రను పురుషుడు మానసికంగా గ్రహించే విధానంపై ఆమె అణగారినతనం ప్రత్యక్షంగాగాని పరోక్షంగాగాని ఆధారపడుతుందని వీరిభావం. ఈ అంశంమీద రాడికల్ ఫిమినిస్టులకూ సాంస్కృతిక ఫిమినిస్టులకూ ఏకీభావమే. స్త్రీవిమోచనకు ప్రధానశత్రువు పురుషుడేనని వీరి నిర్ణయం. రాడికల్ ఫిమినిస్టు అయిన 'ఫెర్ స్టోన్' పురుషులతో సంవర్కంలేకుండా కృత్రిమ గర్భధారిణిని పూనుకోవలసినదని స్త్రీలకు విజ్ఞప్తి చేస్తున్నది. సాంస్కృతిక ఫిమినిస్టు అయిన 'రిచ్' అనే ఆమె "సంతానోత్పాదన" గురించి గర్వపడవలసిందని స్త్రీలకు ఉద్బోధిస్తున్నది. ఈ రెండు శాఖలవారూ శారీరక మౌలికసార సిద్ధాంతాన్ని ఆమోదిస్తారు. అంటే స్త్రీకుండే సృజనాత్మకశక్తిని చూచి పురుషజాతి అసూయజెంది

వారిని అణచివేయ పూనుకున్నదని ఈ వాదన ముఖ్యాంశం. ఈ వాదనను అంగీకరించే వారు పురుషులైన జాన్ని ద్వేషిస్తారు. పురుషజాతిని 'పురుషదురహంకార సూకరాలు' (Male Chauvinist Pigs) అని మెక్సికో ప్రపంచ మహిళాసభలో ఎలుగెత్తి నిందించడం జరిగింది. వీరి సిద్ధాంతంలో ముఖ్యమైనది స్త్రీలకు స్త్రీత్వలక్షణాలను ప్రకృతి ప్రసాదించిందని, వాటిని పురుషుల మానసికలక్షణాలకన్నా గొప్పవిగా పరిగణించాలని అంతగా కాకపోతే సమానముగా లెక్కలోకి తీసుకోవాలని వీరి విశ్వాసం. 'డన్ బార్' అనే ఆమె సామాజిక విముక్తికి మూలం స్త్రీ విమోచనమే అని ప్రకటించింది. స్త్రీత్వలక్షణాలు అంటే ఇతరులయెడ శ్రద్ధ, జాగ్రత్త, ఆత్మ విశ్వాసం, పోటీలేని మనస్తత్వం, సహకారం, ఐహికతత్వం (Materialism) ఇవి ప్రపంచానికి అవశ్యకమని వీరిభావన.

స్త్రీవిమోచనను గురించిన ఈ తాత్విక సిద్ధాంతాలన్నీ అర్థసత్యాలే; వాటిలో కొంత వాస్తవం ఉన్నది; వాటిని పూర్తిగా అంగీకరించడానికి వీలులేదు. స్త్రీ పురుషునికి లొంగిఉండటం అనే ఈనాటి వాస్తవానికి శారీరకశాస్త్రం, మానసికశాస్త్రం, సామాజికశాస్త్రం, ఆర్థికశాస్త్రం, సామాజిక పరిణామవాదం, సామాజిక జీవశాస్త్రం వీటిలో ఏ ఒకటి సరియైన సంజాయిషీ ఇవ్వలేదు. ఏ ఒక్క అంశాన్నో ఆధారం చేసుకుని దానిని వివరించలేము. రాజకీయ, ఆర్థిక, జీవశాస్త్రం, మానసికశాస్త్రం, సామాజికభావన అన్నీ స్త్రీలను పురుషులూ, సమాజం దోపిడీ చేయటానికి ఉపకరించాయి. కేవలం మార్కుగాని, ఫ్రాయిడ్ గాని స్త్రీల సమస్యలకు పరిష్కార మార్గాలను చూపలేరు బహుముఖంగా సమస్యను దర్శించవలసి వుంటుంది. సమ్యక్ దృక్పథం నేడు అవసరం. ఏదో ఒక సిద్ధాంతాన్ని ముందుగా ఊహించుకుని తద్వారా పరిష్కారమార్గాన్ని అన్వేషించువాడం అవివేకం; అలాంటి ప్రయత్నం నిష్ఫలం అవుతుంది. మానవవ్యక్తి సంక్లిష్టజీవి. మానవ స్వభావాన్ని లేక పెరుగుదల క్రమాన్ని అవగాహన చేసుకోవాలంటే గాఢంగా సునిశితంగా విశ్లేషణాయుతంగా పరిశీలన అవసరం; అదీ మానవవాద ప్రాతిపదికపై జరగాలి. ఈ అంశంపై శాస్త్రీయభావనను, శాస్త్రీయచృష్టిని ప్రసరింపచేయాలి. అలాంటి ప్రయత్నానికి మానవవాద దృక్పథంతో కూడిన స్త్రీ విమోచన సిద్ధాంతం ఉపకరించవచ్చును. కనుక హ్యూమనిష్ట్ ఫెమినిజం స్వరూపస్వభావాలను పరిశీలిద్దాం.

మానవవాద స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం. (Humanist Feminism)

ఈ సిద్ధాంతం ఎన్నటికైనా ఆధారపడి సమగ్ర పరిశీలనవల్ల పుట్టి సమ్యక్ దృక్పథంతో భాసిల్లుతుంది. సంతానోత్పాదన విషయంలో స్త్రీ శక్తినంపన్నతను గుర్తిస్తుంది. దానిని ఆమె బలహీనతగా పరిగణించదు. కుటుంబ పెంపుదలకు సామాజికశాస్త్ర తత్వానికి ఆమె చేసే అపూర్వసేవగా లెక్కలోకి తీసుకుంటుంది కనుక ఆమెను అభినందిస్తుంది. గర్భధారణ సమయంలోకాని, ప్రసూతి సందర్భాని ఆమెకు కలిగే కొద్దిపాటి ఇబ్బందిని, చికాకును సాకుగా తీసుకొని ,

స్త్రీ విముక్తి సిద్ధాంతాలు

అన్యాయం చేయదు. ఆ సమయంలో ఆమెకు అండగా నిలబడాలని పురుషుడిని ఉద్బోధిస్తుంది. ఇంటిపని, పిల్లల పెంపకంపని ఆమెకే కేటాయించడం అక్రమమని వాదిస్తుంది. స్త్రీ పురుషుల మేధాసంపత్తిలో తేడాలు, వ్యత్యాసాలు లేవని స్త్రీ పురుషునితో సమదీటుగా వ్యవహరించగలడని నొక్కిచెప్తుంది. స్వేచ్ఛ సమగ్రమూ, సంపూర్ణమూ కావాలి. స్త్రీకి సామాజిక స్వేచ్ఛ వున్నంతమాత్రాన చాలదు. అలాగే ఆర్థికస్వేచ్ఛ లభించినంతమాత్రాన ఒరిగేదిలేదు. రాజకీయ సాంస్కృతిక స్వేచ్ఛలూ అవసరమే. ఒక రంగంలో స్వేచ్ఛ అనుభవిస్తూ మరోరంగంలో ఏ వ్యక్తి కట్టుబానిసగా వుండలేడు. ఈ సత్యాన్ని గుర్తించి, సామాజిక వ్యవస్థయొక్క ప్రాధాన్యతనూ దానిపై నిర్మింపబడిన భావప్రపంచాన్ని రెంటినీ సమానంగా పరిగణించే ఏ సమస్యనైనా అచగాహన చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించడం అవసరం. ఈ సిద్ధాంతాన్ని సమర్థించేవారు రాడికల్ ఫిమినిస్టులవలె పురుషద్వేషానికి లోనుకారు. మార్క్సిస్టు ఫిమినిస్టులవలె స్త్రీవిమోచనోద్యమాన్ని ఆర్థికపోరాటాలకు బలిచేయరు. అంటే పురుషాధిపత్యంమీద జరిపే పోరాటము, సామాజిక వ్యవస్థ మార్పుకై సాగించే ఆందోళన ఏకకాలంలో జరుపుతారు. ఉదారవాద ఫిమినిస్టులవలె పెట్టుబడిదారి సమూహ వ్యవస్థను ఆమోదించి ఊరుకోరు. మార్క్సు, ప్రాయిడ్లాంటి నుహా మేధావుల సిద్ధాంతాలలోని వాస్తవాంశాలను మాత్రం స్వీకరించి జీవితానుభవంతో రంగరించుకొని ముందుకు సాగిపోతారు. భవిష్యత్ ప్రపంచంలో కండబలానికన్నా బుద్ధిబలానికి ప్రాధాన్యత వున్నదన్న అంశాన్ని గుర్తెరిగి నూతన సమాజ అవిర్భావకోసం భావవిప్లవాన్ని ఆకాంక్షిస్తారు. కేవలం భావాలమార్పువల్ల సమస్య పరిష్కారంకాదని వారికితెలుసు. కనుకనే భావవిప్లవాన్ని సామాజిక పరివర్తనా కార్యక్రమాన్ని ఏక కాలంలో సాగిస్తారు. అలా స్త్రీవిమోచనోద్యమాన్ని సామాజికవిప్లవపంథాను సమన్వయం చేస్తారు. ఈ మార్గం అనుసరణీయమని గ్రహించడం అత్యవసరం. ఈ సమస్యను మానవవాద పరిధిలో పరిశీలించి దీన్ని పరిష్కరించటానికి బహుముఖకృషి జరుగవలసివుంది. సిద్ధాంతాలకన్నా జీవితం వాస్తవమైనది; విలువైనది. జీవితపు లోతులను అవలోకనం చేసినకాలది నూతనసత్యాలు గోచరిస్తాయి. నూతనసిద్ధాంతాలు మొలకెత్తుతాయి. కనుక అర్థసత్యాలైన మొదటి నాలుగు స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతాలను అంటిపెట్టుకొని ప్రాకులాడక స్త్రీని మానవిగా పరిగణించే మానవవాద స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతాన్ని పూర్తిగా రూపొందించటం ఆదరించటం అవశ్యకర్తవ్యం. అది నూతన సమాజావిర్భావానికి నాంది పలుకుతుంది.

వర్గపోరాటం పేరుతో స్త్రీవిమోచనోద్యమాన్ని అణచిపెట్టటం తప్పు. అలాగే స్త్రీవిమోచన పేరుతో సమాజంలోని దోపిడీపద్ధతులను గుర్తించకపోవటం పొరపాటు. సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ, సాంస్కృతిక, కౌటుంబిక రంగాలన్నీటా స్త్రీవిమోచనకు అరమరికలు లేకుండా కృషిచేయడం మనకర్తవ్యం. ఈ సందేశాన్ని మానవవాద స్త్రీవిమోచన సిద్ధాంతం ప్రతిపాదిస్తుందని గ్రహిద్దాం.

భారత నారీ ఆదర్శం!

“భారతస్త్రీ హోదా చాలా పవిత్రమైనదని, ఉన్నతోన్నతమైనదని, శాశ్వతమైనదనే వాదన అభూతకల్పనేకాదు. మోసపూరితంకూడా. ఇంతవరకు స్త్రీ పురుషులు కలిసి జీవించినా వారిది వాస్తవసహచర్యంకాదు. వారిసంబంధాలలో వున్న శాంతి స్త్రీకి వ్యక్తిత్వంలేనిశాంతి. అంటే అది స్మశాన శాంతి. అనాచినుండి పురుషుడు అధికుడు, స్త్రీ అల్పురాలు అనే భావంతో స్త్రీ శక్తిని పురుషుడు దోస్తున్నాడు. శాసనాలలో, ఆచారాలలో, ఆచరణలో యజమాని బానిస అనే దృక్పథం, అధికృత, న్యూనత అనే భావం ద్యోతకమవుతున్నాయి. భారతస్త్రీ ఆధారపడి జీవించే ప్రాణి. భారతనారీ ఆదర్శం స్త్రీలు కోరి తెచ్చుకొన్నదికాదు ఆ గుడిబండ ఆమె మెడకు కట్టబడింది. స్త్రీ పురుషుల సంబంధం సమానత్వంపైరా, న్యాయంపైనా నిర్మించినపుడే వాస్తవమైన శాంతి, సామరస్యం, సహచర్యం వుంటుంది” అని ఇప్పటికి 50 సం॥ క్రిందటే నిర్వచించాడు నవ్యమానవవాద తత్వవేత్త ఎం. ఎన్. రాయ్ భారతనారీ ఆదర్శం అనే గ్రంథంలో.

స్త్రీ గృహదేవత. త్యాగమూర్తి, ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో సమాన భాగస్వామి అంటూ ఆమెకు మహోన్నతస్థానం ఇచ్చామంటున్నారు సనాతనులు. ఇదింతా ఆమె దాస్యానికి బంగారుపూత అని అధికేపించాడు రాయ్. వివాహబంధం చాలా పవిత్రమైనదని, స్త్రీ జీవాన్ని తయారుచేసే క్షేత్రమని అభివర్ణిస్తున్నారు. కాని అది స్త్రీకి బానిసత్వమని, ఆమె బిడ్డల్నికనే యంత్రమంటూ విమర్శించాడు. అంతేకాదు మతం నిర్ణయించిన విధులను, సాంఘికాచారాలను, స్త్రీ కొరకు నిర్దేశించిన బాధ్యతలను, నెరవేర్చే షర్తుతో వరుడు కన్యను స్వీకరిస్తాడు. త్యాగం, భక్తి, విశ్వాసం విడి నిర్వహణలతో కూడిన జీవితాన్ని స్త్రీలు గడపాలి. అలా మహిళలు సంప్రదాయాలకు, మూఢవిశ్వాసాలకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నారు. వివాహఎన్నికలో, లైంగిక సంబంధాలలో, విడాకులలో సైతం స్త్రీలకు సంపూర్ణస్వేచ్ఛ లేదని వ్యక్తీకరించాడు. కన్యాదానాన్ని నిరసిస్తూ అంతవరకు కన్యపై తండ్రికున్న యాజమాన్యపుహక్కును భర్తకు సంక్రమింప జేయడమేనని సృష్టికరించాడు. ఉత్పత్తి సాధనాలను యజమాని జాగ్రత్త పరచుకుంటున్నట్లే భార్యను పోషిస్తున్నాడని వ్యాఖ్యానించాడు. పైకి అర్థాంగి అంటూ సమానహోదా ఇవ్వలేని ఈ ప్రేమఅంతా యజమానికి మచ్చిక గొడ్డపైవుండే అభిమానంతో సమానమని, నిజమైన త్యాగము, అనురాగము కాదని వాదించాడు. బహుభార్యత్వాన్ని, విడాకులకు అపకాశంలేని వివాహబంధాన్ని క్రూరత్వంగా చిత్రించాడు. బహుభార్యత్వాన్ని నిషేధం చేయించుకోలేకపోతే బహుభతృత్వపు

హక్కును కోరండని స్త్రీలకు హితవుచెప్పాడు. (అంటే సమానత్వ ప్రాతిపదిక కోసం ఆ భావంకొని మరొకటికాదు. అనాడు హిందువులలో కూడా బహుభార్యాత్వం అమల్లో వుండేది.)

సంరక్షకత్వం స్త్రీని యావజ్జీవ పరాధీనగా బ్రతుకనిస్తోంది. ధర్మశాస్త్రజ్ఞులు విషంక్రక్కుతూ స్త్రీకి అపచారం చేశారు. మనువు ఆ కాలానికి పనికివచ్చే శాసనాలు చేసివుండవచ్చు. కాని భారతసమాజం ఆడు నికీకరణం కాక తప్పటంలేదుకదా! మరి ఈ కాలంలోకూడా స్త్రీకి ప్రాథమికహక్కులివ్వలేని సంప్రదాయపు భావాలను పురాతన వ్యవస్థను అంటిపెట్టుకొని స్త్రీలు వుండాల్సిందేనా? అని రాయ్ సంప్రదాయాలను సవాల్చేస్తూ ప్రశ్నించాడు.

“పురుషుడు పురుషుడే; స్త్రీ స్త్రీయే ప్రకృతి సృష్టిని మార్చలేము. మీడి ఉదాత్తమైనవృత్తి. ఆ పవిత్రతాధర్మంలో మీతో ఎవరూ పోటీచేయలేరు. కనుక మీరు జీవనపోరాటంలో మాతో పోటీ పెట్టుకోకండి.” అంటూ స్త్రీలకు పురుషులపై విరోధముండరావని పగతీర్చుకోవాలని ప్రయత్నించవద్దని సనాతనులడుగుతున్నారు. వారు పూర్వపు తమ నడతకు తామే భయపడుతున్నారు. అయినా ఆధునిక స్త్రీలు పురుషులపై తిరుగుబాటులేదు. స్త్రీలను ఆణిచిపెట్టే సాంఘిక నియమాలకు, ఆర్థిక ఇబ్బందులకు, వారు వ్యతిరేకంగా పోరాటం సాగిస్తున్నారు. కాని ఏ స్త్రీ కూడా భౌతికమైన, లైంగికమైన మార్పు కోరటంలేదని, పురుషత్వాన్ని వాంఛించటంలేదని సమానత్వాన్ని మాత్రమే అభిలషిస్తున్నారని రాయ్ విశదీకరించాడు. అసలు స్త్రీ పురుషులమధ్య వైరాన్ని ఏనాడూ స్త్రీలు కోరలేదని ఈ అసమానత్వపు వ్యవస్థమీదనే వారి తిరుగుబాటుని వివరించాడు. ఇన్నాళ్ళూ స్త్రీలపై చేసిన దౌర్జన్యాలకు, దోపిడికి, అణచివేతకు ప్రతిఫలంగా తమకు ఏమిమూడుతుందోనని పురుషులు భయపడుతున్నారు. వాస్తవస్వేచ్ఛకు స్త్రీలు ప్రయత్నిస్తుంటే పాతవ్యవస్థను పదిరక్షించాలనే ఛాందసులు తాము భయపడుతూ వారిని తీవ్రవాదులుగా అభివర్ణిస్తున్నారు; కుటుంబ శాంతి విచ్ఛిన్నమవుతూ తిట్టిపోస్తున్నారు. ఈ ఆధునిక వ్యవస్థ అనుకూలమేనని ప్రతి అలను చూచి తుఫానొస్తుందని భయపడుతున్నారు సనాతనులు.

ఇంతవరకు స్త్రీకి జానిసత్వము, ఉంపుడుగత్తెలాంటిస్తాయి, పురుషుడికి లోబడి వుంటుంటలాంటివి పత్నిధర్మాలుగా మతంద్వారా, పురాణాలద్వారా పెద్ద ప్రచారం జరిపారు. ఇవన్నీ స్త్రీ త్యాగానికి చిహ్నాలుగా చెప్పబడ్డాయి. ఇదంతా నిజమని నమ్మినస్త్రీలు వారి బంగారు సంకెళ్ళకు వారే మురిసిపోయారు. ఆదించాలక ఇంకా తా సామ్రాజ్యకథలు ఆదర్శాలుగా పాటించారు. భర్తల కోరికలపై పిల్లల్లికనడం గించారు. నేడు ఆ ‘స్వర్ణయుగం’ గతించింది.

ఇకముందు మధ్యతరగతి స్త్రీలు సైతం ఉద్యోగాలుచేస్తూ కుటుంబభారాన్ని మోయకతప్పదు. ఈనాడు కార్మికవర్గస్త్రీలు గృహిణులుగా, పిల్లల్నికనే యంత్రాలుగా, భారముమోసే పశువులుగా పనిచేస్తూకూడా పురుషాధిపత్యానికి తలఒగ్గుతున్నారు. కాని ఆనాటి సాంఘిక వ్యవస్థ నేడు బీటలు వారింది. ఆ పునాదిపై నిర్మింపబడ్డ సాంస్కృతిక భవనం కూలుతోంది. ఈ మార్పును గ్రహించికూడా శాసనాలు, సాంఘిక విధానాలు మారనిచో బాధపడేవారు (స్త్రీలు) తిరుగుబాటు చేస్తారు. అప్పుడా తిరుగుబాటును ఆపడం దుస్సాధ్యమవుతుంది.

ఎం. ఎన్. రాయ్ 1937 లో స్త్రీలగురించి రాసిన నగ్నసత్యాలు ఈనాటికీ కొదనలేని జీవితసత్యాలు. భారతస్త్రీ ఆదర్శం సంతానం కనడం మాత్రమే కొదన్నాడు. సమానత్వం కోరకుండా సాహచర్యాన్ని ఆశించడం తగడన్నాడు. వివాహమంటే విహారయాత్ర కొదని ఇద్దరూ సమానభాగస్తులనే క్రమశిక్షణ కావాలని హెచ్చరించాడు. వివాహసందర్భంగా, ఉద్యోగరీత్యా, కుటుంబనిర్వహణలో స్త్రీకి స్వేచ్ఛకావాలని అహరహం, జీవితాంతం తపించాడు. సామరిత్యం లేనప్పుడు విడిపోయ్యేహక్కు, భర్తను ఎన్నుకొనేహక్కు, ఆర్థికస్వేచ్ఛ ఆమె ప్రాథమికహక్కులు కావాలన్నాడు.

పాతవ్యవస్థ నశించేస్థితిలో ఆధునికబీజాలు నాటితేనే పురోగతివుంటుంది. అందుకు సమూలమార్పు అనివార్య మవుతుంది. కనుక పాతవ్యవస్థను త్రోసి రాజంటున్నారేకాని కుటుంబ విచ్ఛిత్తిని, సాంఘిక అరాజకత్వాన్ని నేటిస్త్రీలు కోరుతున్నారనేది పొరపాటు. నేటిస్త్రీలు మౌలికమైన మానవహక్కుల కొరకై ఆరాటపడుతున్నారు. అంటే వారిఅభివృద్ధికి ఆటంకమైన మానవనిర్మిత ధర్మశాస్త్రాలను, చూజుపట్టిన సంప్రదాయాలను తొలగించుటకై తపన పడుతున్నారు. తమను విలాసవస్తువుగా కేవలం సెక్సుసింబల్ గా వాడుకునేహక్కు ఎవరికీ లేదని ఎలుగెత్తి అరుస్తున్నారు. పురుషులతోపాటు సమానభాగస్వాములుగా, సహచరులుగా సంచరించే స్వేచ్ఛ కావాలని అడుగుతున్నారు. ఆ నాటి స్త్రీల నరసరాన జీర్ణించిన భావదాస్యంవల్ల నేటి ఆధునికస్త్రీలు మోసపోరాదనే విజ్ఞానాన్ని పొందుతున్నారు. ఇదొక సందియగం. పాతకాళ్ల కలయికల సమ్మేళనం. భావపునర్వికాసానికి నాంది నేటి స్త్రీలలో కలుగుతోంది. ఒకసారి వెలిగిన జ్ఞానజ్యోతి ప్రజ్వరిల్లుతుందేకాని ఆరిపోదు. అందుకు రాయ్ బోటి మేధాసంపన్నులభావాలే పునాదిరాళ్ళు. న్యాయంగా చెప్పాలంటే సహగమనాన్ని అంతమొందించిన ఘనత రాజా రామోహనరాయ్ కి దక్కితే హిందూ స్త్రీలలో ఆరని విజ్ఞానజ్యోతిని వెలిగించిన ఘనత ఎం. ఎన్. రాయ్ కి దక్కుతుంది.

నేనెవరో తెలుసా?

నే సుట్టానొక చీకటి గొడ్లపాకలో
అయ్యో! అంటూ ఏడ్చింది అమ్మ
బాబో! అంటూ తలపట్టుకున్నాడు నాన్న.
మా తలరాత అన్నది మా బామ్మ.
మాగతి అధోగతే అన్నాడు తాత.

ఏ పేడుకలాలేవు మరే ఆర్బాలాలేవు.
రగిలే కుంపటినై నా మా కుటుంబానికి
కంటిపాపలా, ఇంటివెలుగులా పుట్టాడొక
తమ్ముడు.

పాలుమీగడలతో, బూంది లడ్లతో
పెరుగుతున్నాడు అబ్బురంగా.

కట్నకానుకలు చిక్కిపోయినా
కంటి కింపైన పుత్త డిబ్బొమ్మనని
మహానద్గుణపతినని నచ్చచెప్పాడు నాన్న.
అణగి మణగి వుండంటూ అప్పగించింది
అమ్మ

పుట్టింటికి మెట్టి నింటికి ఘనకీర్తి
తెమ్మన్నది బామ్మ

అదొక పెద్ద మహాలు
ఆందొక బంగారు పంజరం.
దాని కడ్డీలన్నీ వజ్రాలతో, రత్నాలతో
పొదిగారు.

అందు సర్వాభరణ భూషితయైన
నేను తల వంచి నిలబడ్డాను.

బంగారు గొలుసులతో సాక్షాత్కరించాడు నాసతి దేవుడు.
రత్నాలహారాలు మెడలో, బంగారు గాజులు చేతులకు.
రజితనూపురాలు పాదాలకు, పజ్జులచిక వజ్రాణ్ణం నడుముకు.
చేతికి, కాలికి, నోటికి, నొసటికి తగిలించాడు మేలిమి గొలుసులు
“పతివ్రతవై వర్ధిల్లు” దీవించాడు నాయజమాని

నా పేవచేస్తూ, నా ఇంటిని సరిచూస్తూ, నాకు ఓడ్డలనికంటూ
ఉత్తమ ఇల్లాలివై, ఆదర్శమహిళవై మసలుకో ప్రియా!
అంటూ ఆపాద మస్తకం తమిడాడు నా స్వామి.
మనసార నమస్కరించా నే నతిభక్తిప్రవత్తులతో
అచ్చా! ఎంత అదృష్టం! ఎంతసౌభాగ్యం! అన్నారు అత్తమామలు

“సర్వాలంకార భూషిత, సర్వమంగళ శోభిత
స్వర్ణమందిర బంధిత సర్వబంధుజనక్షేభిత
పాపం! బంగారు పంజరంలో రామచిలుక!”

అంటూన్న ప్రతిధ్వనులు నా కర్ణకుహరాల్లో జొరబడ్డాయి.
నే నెవరినో నా కప్పుడర్థమయింది : : :

మల్లాది సుబ్బమ్మ ఇతర గ్రంథాలు

వ్యాస సంకలనాలు

అధునిక స్త్రీ	12 - 00
మహిళా భ్యుదయం	15 - 00
మహిళా వళాబం	7 - 50
స్త్రీ పిమోచన	7 - 50
భావ వాహిని	5 - 50
ఓ మహిళా ముందుకు సాగి శ్రీ	7 - 00
మారుతున్న సమాజం - మహిళలు	5 - 00
తల్లె పిల్లను చంపితే?	3 - 50
విముక్తి ఉద్యమాలు, మహిళలు	3 - 50
మనం దేనికి బానిసలం?	3 - 50
ఆంధ్రలో హేతువాద ఉద్యమ చరిత్ర	2 - 00
బంగారు సంకెళ్ళు	10 - 00

నవలలు

ప్రేమ + సెక్సు = నీతి	17 - 00
కొంతి కిరణాలు	12 - 00
వెలిగిన చోటి	12 - 00
ఈ దేశం నాదేనా?	5 - 00
చీకటి వెలుగులు	10 - 00
సామ్రాజ్య రుద్రమదేవి (బాలల నవల)	10 - 00

కథలు

మాతృత్వానికి మరోముడి	20 - 00
----------------------	---------

సంకలన గ్రంథం

వివాహం : నేడు, రేపు	20 - 00
---------------------	---------

విమర్శనాత్మక గ్రంథాలు

ఇస్లాం : స్త్రీలు	15 - 00
క్రైస్తవం : స్త్రీలు	12 - 00
హిందూమతం : స్త్రీలు	12 - 00
ఆం. ప్ర. లో మహిళోద్యమం : మహిళా సంఘాలు (1860-1984)	15 - 00

అనువాద గ్రంథం

భారతనారీ ఆదర్శం	10 - 00
-----------------	---------

ఇంగ్లీషు గ్రంథాలు

Women, Tradition & Culture	40 - 00
Women in Revolt sage of struggle	30 - 00
Women's movement & Associations in A. P (1860 to 1984)	20 - 00